

கஸ்கியின் சிறந்த கட்டுரைகள்

கல்கியின் சிறந்த கட்டுரைகள்

அமரர் கல்கி

பரவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,

இராயப்பேட்டை,

சென்னை - 600 014.

KALKIYIN SIRANDHA KATTURAIGAL

By AMARAR KALKI

கல்கியின் சிறந்த கட்டுரைகள்

அமரர் கல்கி

© உரிமை : பதிப்பகத்தார்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு

முதல்பதிப்பு : அக்டோபர், 2000

Code No. : P 0032

ISBN : 81-7735-028-5

விலை : **50.00**

ஒளி அச்சு : பாவை ஒளி அச்சு

அச்சிட்டோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,
142 ஜானி ஜான் காண் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014.

பதிப்புரை

அமரர் கல்கி ரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள் பல் வேறு முக்கிய விஷயங்கள் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இந்நூல்.

அவர் சிறந்த தேசபக்தர். நமது நாட்டின் விடுதலைப் போரில் பங்குபெற்று மூன்று முறை சிறைவாசத்தை அனுபவித்தார். நாட்டின் தந்தை மகாத்மா காந்தி மீது அளவற்ற பக்தியும் மதிப்பும் கொண்டிருந்தார். காந்திஜியின் சுய சரிதையை (My experiments with truth) தமிழில் மொழி பெயர்த்து 'சத்திய சோதனை' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்ட பெருமை கல்கியைச் சாரும்.

ராஜாஜி அவர்களின் முன்முயற்சியால் நிறுவப்பட்ட திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்தில் 3 1/2 ஆண்டுகள் தங்கி அரிய சேவை செய்தார். கதர் விற்பனையில் அவர் புரிந்த பெரிய சாதனையை பெரியார் ஈ.வே.ரா. அவர்களே பாராட்டினார்.

தமிழ் தென்றல் திரு.வி.க.வின் 'நவசக்தி' சஞ்சிகையில் பல ஆண்டுகள் (1924-28) துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின்பு 'ஆனந்த விகடன்' இதழின் பொறுப்பாசிரியராக 1931 முதல் 1941 வரை இருந்தார். தமது நண்பர் திரு. சதாசிவம், அவர்களின் ஒத்துழைப்போடு 1941-ம் ஆண்டு 'கல்கி'யைத் துவக்கி அதன் ஆசிரியராக அவரது மறைவுவரை (1954 டிசம்பர்) திகழ்ந்தார்.

கல்கி சிறந்த பத்திரிகையாளர் மட்டுமல்ல. அவர் பல கதைகளை எழுதினார். அவரது தமிழ்நடை சரளமாகவும் வாசகர்களை ஈர்ப்பதாகவும் இருந்தது. ஆங்கிலப்

பதங்களை பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்தார். அவற்றில் நாட்டுப் பற்றையும் காந்தியத்தையும் பெருமைப்படுத்தி எழுதினார். அவரது முற்போக்கான சமுதாயப் பார்வையை அவை பிரதிபலித்தன. மூடநம்பிக்கை, கட்டாயத் திருமணம், பாலிய விவாகம், சாதி-மதப் பூசல்களைச் சாடினார். விதவைவிவாகம், பெண்களுக்கு சொத்தில் பங்கு முதலியவற்றை ஆதரித்தார். அவரது கதைகளில் பெண்மை போற்றப்படுகிறது. நகைச் சுவை அவரது படைப்புகளில் இயல்பாக இருக்கும்.

நாட்டுப் பற்றையும் காந்தியத்தையும் போற்றும் 'அலை ஓசை' என்ற அவரது நவீனம் குறிப்பிடத்தக்கது.

'சிவகாமியின் சபதம்' 'பொன்னியின் செல்வன்' என்ற, வரலாற்று நாவல்களைப் படைத்தார். அவை 'கல்கி இதழில் வாரா வாரம் வெளிவந்து தமிழ் வாசகர்களின் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. இவற்றில் அவரின் பாத்திரப் படைப்பு குறிப்பாகப் பெண்களின் பாத்திரப் படைப்பு போற்றத்தக்கது. இயற்கைக் காட்சிகளை அழகுடன் வர்ணிப்பதில் தனித்திறமை பெற்றிருந்தார் கல்கி. காதல் உணர்வுகளையும் காதலர்கள் உரையாடல்களையும் கொஞ்சமும் விரசமின்றி பண்புடன் எடுத்துரைப்பார்.

1939-ல் தயாரிக்கப்பட்டு (டைரக்டர் கே. சுப்பிரமணியம் தயாரித்து இயக்கியது) அந்நிய ஆட்சியாளரின் தடைக்கு உட்பட்ட 'தியாகபூமி' என்ற திரைப்படத்திற்கு கல்கி திரைக்கதை எழுதினார். திருமதி எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி அவர்கள் நடித்து பிரபலமடைந்த 'மீரா' என்ற திரைப்படத்திற்கு அவர் திரைவசனம் எழுதியதோடு, பாடல்களையும் இயற்றினார்.

கல்கி நல்ல கட்டுரையாளரும் ஆவார். நமது தேசிய தலைவர்கள், நாட்டு மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள், சர்வதேச நிகழ்ச்சிகள் பற்றி கட்டுரைகளை எழுதினார். அவற்றில் முக்கியமானவற்றை இந்நூலில் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளோம்.

1939-ல் 'எனது ஆலயப் பிரவேசம்' என்ற கட்டுரையை கல்கி எழுதினார். சில சமூகத்தினரை கோவில்களில் நுழைய விடாமல் தடுத்த கொடிய பழக்கத்தைச் சாடினார் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலில் ஆலய பிரவேசம் நடந்தது போல் எல்லா இடங்களிலும் நடக்க வேண்டும் என்றார். தீண்டாமை ஒழிப்பின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

காந்தியை ஒரு தீயவன் 1948 ஜனவரி 30-ம் நாள் சுட்டு கொன்ற நிகழ்ச்சி கல்கியை அதிர்ச்சி அடைய செய்தது. அது பற்றி 'சத்தியம் செத்ததோ' என்று அவர் எழுதிய கட்டுரை நெஞ்சை நெகிழ வைக்கிறது. காந்திஜியின் சிறப்புக்களையும் சாதனைகளையும் இதில் விவரிக்கிறார். சுதந்திர பாரதத்தின் முதலாவது பிரதமர் ஜவகர்லால் நேரு, மற்ற தலைவர்கள் சர்தார் படேல், ராஜாஜி, பெரியார், அண்ணா முதலியவர்கள் பற்றிய அவரது கட்டுரைகளும் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன.

மகாகவி பாரதியார் பற்றிய கணிப்பில் கல்கிக்கும் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுக்கும் 1930களில் கருத்து வேறுபாடு இருந்தது. 40களில் அவரது நிலை மாறியது. 'பாரதியார் லட்சியங்கள்' என்ற கட்டுரையில் பாரதியாரை கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று குறிப்பிடுகிறார். எட்டையாபுரத்தின் 'பாரதி மண்டபம்' எழுப்புவதற்கு முன்முயற்சியும்

மேற்கொண்டார். அவர் மிகவும் மதித்த தமிழ் தென்றல் திரு.வி.க. பற்றியும் பாரதி புகழ்பரப்பிய பிரபல எழுத்தாளர் வ.ரா. பற்றியும் கல்கி எழுதிய கட்டுரைகள் குறுப் பிடத்தக்கவை.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அரிய சேவை செய்த தமிழ் தாத்தா மறைவுபற்றி 'வீழ்ந்த ஆலமரம்', என்ற அவரது கட்டுரை உருக்கமானது.

'பத்திரிகை தர்மம்! 'ஏட்டுக்கல்வி பித்தர்கள்' ஆகிய கட்டுரைகளில் அவர் கூறியுள்ளவை இன்றைக்கும் பொருந்தும். கள்ள மார்க்கெட், லஞ்சம், விலைவாசி உயர்வு ஆகிய மக்களை பாதிக்கும் பிரச்சனைகள் பற்றியும் எழுதினார். இரண்டாவது உலகயுத்தம், கொரிய யுத்தம், சமாதானம் ஆகிய சர்வதேசப் பிரச்சனைகளும் அவரது கவனத்தை ஈர்த்தன. சோவியத் யூனியனின் தலைவர் ஸ்டாலினின் மறைவு பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரை சோவியத் யூனியன் பற்றிய அவரது உயர்வான கருத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது.

தமிழிசை இயக்கத்தை கல்கி ஆதரித்தார். நாடக கலை மீண்டும் வளர வேண்டுமென அவர் கூறினார். மக்களுக்கு பயன்படும் சினிமாக்கள் வேண்டும் என விரும்பினார். சங்கீதத்திலும் பரதநாட்டியத்திலும் தீவிர ஈடுபாடும் ஆழ்ந்த ஞானமும் கொண்டிருந்தார் கல்கி. சிறந்த பரத நாட்டியக் கலைஞர் திருமதி பாலசரஸ்வதி, நாதசுரச் சக்ரவர்த்தி டி.என். ராஜரத்தினம்; சிறந்த வீணைக் கலைஞர் திருமதி சுந்திரவடிவு; சிறந்த இசைக் கலைஞர்கள் திரு. செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர், டாக்டர் எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி, திருமதி பட்டம்மாள், திருமதி எம்.எல். வசந்தகுமாரி ஆகியோரின் நிகழ்ச்சி பற்றிய அவரது விமர்சன கட்டுரைகள் கலை-இசை பற்றிய அவரது ஞானத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கல்கியின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி பல் வேறு காலகட்டத்தில் கல்கி அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளை, 'கல்கி' இதழ்களில் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தார் அதன் ஆசிரியர்.

அவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை இக்கட்டுரைகள்.

'கல்கி' யின் ஆசிரியருக்கும் நிர்வாகிகளுக்கும் நமது உளமார்ந்த நன்றி.

தேசபக்தர், முற்போக்கான சமுதாய நோக்குகொண்டவர், மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவர், கலை-இசையில் ஆர்வம் கொண்டவர் என்ற கல்கியின் பல்வேறு சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் இக்கட்டுரைகள் தமிழ் மக்கள், குறிப்பாக இளைய சமுதாயத்தினர் வரவேற்புர் என்று நம்புகிறோம்.

இந்நூலை நல்ல முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய பாவை அச்சகத்தாருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

கல்கியின் வாழ்க்கை - சில குறிப்புகள் -

- பிறப்பு :** 1899, செப்டம்பர் 9, தஞ்சை புத்தமங்கலம்.
தகப்பனார் : இராமசுவாமி ஐயர்.
தாயார் : தையல் நாயகி
- 1917 : திருச்சி ஹிந்து செகண்டரி பள்ளி
- 1921 : காந்திஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில்
காந்திஜி தரிசனம், விடுதலைப் பிரசாரம்
- 1922 : சட்டமறுப்பு இயக்கம் முதல் சிறைவாசம் ஒரு
ஆண்டு - சதாசிவம்
- 1923 : ராஜாஜியுடன் தொடர்பு
- 1925 : அக்டோபரில் திரு.வி.க.வின் நவசக்தியில்
உதவி ஆசிரியர் (1928ல் விலகினார்) -
- 1924 : திருமணம். மனைவி - ருக்மணி
- 1927 : சத்திய சோதனை (தமிழில்)
- 1928 : ஆ.வி. கட்டுரை - திருசெங்கோடு ஆசிரமம்
3 ஆண்டு
- 1930 : 2வது சிறைவாசம் 6 மாதம்
- 1935 : உ.வே.ச. சுய வரலாறு
- 1939 : திரைக்கதை தியாக பூமி

- 1941 : மூன்றாவது சிறைவாசம் 3 மாதங்கள்
1941 : பார்த்திபன் கனவு
1944 : சிவகாமியின் சபதம்
1945 : மீரா : கல்கியின் வசனம், பாடல்கள்
8.12.47 : பாரதி மண்டபம்
1948 : அலை ஓசை (காந்திய நாவல்)
சோலை மலை இளவரசி
1950-54 : பொன்னியின் செல்வன்
1951 : தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர்
1953 : காந்தி மண்டபத் தொடக்கவிழா
1954 : பிப்ரவரி - திரு.வி.க. நினைவுமண்டப
கால் கோல் விழா
1954 : டிசம்பர் 5 மறைவு

பார்வைக்கு

பக்கங்கள்

1.	பாரதியின் லட்சியங்கள்.....	1
2.	சத்தியம் செத்ததோ.....	6
3.	தமிழ்த் தந்தை திரு.வி.க.	14
4.	முதல் எழுத்தாளர்	21
5.	கடல் பொங்கியது! கரை புரண்டது!.....	26
6.	தீரத்திலே, படை வீரத்திலே.....	35
7.	சில சுறு சுறுப்புக்காரர்கள்	40
8.	ஏட்டுக்கல்விப் பித்தர்களுக்கு	46
9.	அதிசயம் ஆனால் உண்மை!	54
10.	ஓரிரவு'	59
11.	விலை குறையுமா?	65
12.	சத்திய மூர்த்தி சாகரம்	67
13.	இருபத்தெட்டாம் தேதி	75
14.	ஹிட்லர் போன வழி	85
15.	சரித்திரம் கண்டிராத தலைவர்	93
16.	பத்திரிக்கை தர்மம்.....	97
17.	வீழ்ந்த ஆலமரம்.....	105

18.	புத்தகாலயம்.....	112
19.	கண்ணிலும் இனியது.....	116
20.	அரசிகள் வளருகிறார்கள்	122
21.	என் ஆலயப் பிரவேசம்	132
22.	பரத நாட்டியம் செய்த பாக்கியம்.....	144
23.	நாதஸ்வரச் சக்கரவர்த்தி.....	149
24.	ஸ்ரீ எம்.எஸ்.எஸ் ஸின் அன்னை வீணை ஷண்முக வடிவு அம்மாள்.....	154
25.	செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் இசைக்கலையின் தவப் புதல்வர்	165
26.	சங்கீத மேதாவி.....	170
27.	ஸ்ரீ ஜி.என்.பி.யின் சாரீரமும் சங்கீத பாணியும்.....	173
28.	கானக்குயில் திருமதி எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி....	178
29.	பட்டம்மாள் பாட்டு.....	182
30.	கிட்டப்பா பிளேட்டு.....	187
31.	ஸ்ரீமதி எம்.எல். வசந்த குமாரியின் சங்கீதத் திருப்பணி	194

பாரதியின் லட்சியங்கள்

சென்ற வாரக் கடைசியில் தமிழ்நாடு எங்கும் தமிழ்ப் பெருமக்களின் அகமும் முகமும் மலர்ந்தன; கண்களும் காதுகளும் குளிர்ந்தன.

தமிழர் வாழும் இடங்களில் எல்லாம் கவிச் சக்கரவர்த்தி பாரதியாரின் நாமம் ஒலித்தது; எட்டுத் திசையிலும் அவரது அமுத கீதங்கள் மிதந்து வந்தன; பல்வேறு சங்கங்களின் ஆதரவில் பாரதி விழாக்கள் விமரிசையாக நடைபெற்றன.

கவிச் சக்கரவர்த்தி பிறந்த எட்டயபுரத்தில் பாரதி ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையில் ஏராளமான மக்கள் கூடி தமிழுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் புத்துயிர் அளித்த மகானுக்கு அஞ்சலி செய்தார்கள்.

நாடெங்கும் சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன் மாரி பொழிந்தது போன்ற காட்சியைக் கண்டு ஆயிரக்கணக்கான பொது மக்கள் மனம் பூரித்தார்கள்.

சென்னை பாரதி சங்கத்தின் சார்பில் நடந்த பாரதி தின விழாவில் தவயோகி சுத்தானந்த பாரதியார் கவியோகி பாரதியாருக்குப் பாமாலையும் புகழ் மாலையும் சூட்டிப் பரவசம் அடைந்தார்.

அமர வாழ்வு பெற்றுப் புகழுடம்புடன் விளங்கும், தமிழர்களின் நாவிலும் உள்ளங்களிலும் வீற்றிருக்கும் பாரதியார் அன்று எல்லா இடங்களிலும் பிரசன்னமாகி யிருந்தார்.

'நான் அமரன்' என்று பாரதியார் அடிக்கடி கூறுவது உண்டு என்று யோகி சுத்தானந்தர் தமது தலைமைப் பேருரையில் குறிப்பிட்டார்.

பாரதியாரின் தீர்க்க தரிசனங்கள் பலவும் பலித்து வருவதைப் போல் தமது அமர வாழ்வு பற்றி அவர் கூறியதும் பலித்ததைச் சென்ற வாரம் மக்கள் கண்டு களித்தனர்.

சென்னையில் சிறப்பாகப் பாரதி விழா கொண்டாடுவதன் தனிப் பொருத்தத்தைத் தவயோகி சுத்தானந்த பாரதியார் எடுத்துக் கூறினார்.

"பாரதியார் எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார்; புதுவையில் கவி சுரந்தார்; சென்னையில் புகழ் சிறந்தார்" என்று விளக்கினார்.

'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்' என்ற பழ மொழியைப் பொய்த்துப் போகும்படி செய்த மகிமை பாரதியார் ஒருவருக்கே உரியது.

இந்த உலகத்திலே எத்தகைய இன்னல்களையும் எதிர்த்து நிற்கும் இரகசியத்தைப் பாரதியார் மக்களுக்கு உபதேசித்ததுடன் செயலிலும் காட்டினார். அச்சத்தைத் தவிர்ப்பதே அந்த இரகசியம் ஆகும். அச்சத்தைக் காட்டிலும் பாரதியார் வெறுத்த விஷயம் வேறு எதுவுமே இல்லை. "யானெதற்கும் அஞ்சுகிலேன் மானிடரே" என்று முழங்கினார். அண்டஞ் சிதறினாலும் அஞ்சாதீர்; அஞ்சி வறுமைக்கும் வஞ்சகக் கவலைக்கும் இடம் கொடாதீர் என்று உபதேசித்தார்.

அச்சம் என்ற நோயால் அவஸ்தைப்படுவோரை, 'அஞ்சி யஞ்சிச் சாவார் - இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே' என்று நிந்தையாகப் பாடினார். உச்சிமீது

வானமே இடிந்து விழுந்தாலும் அச்சமில்லை. அச்சமில்லை என்று வீர சங்க நாதம் செய்து, ஆண்மை ஊட்டிய பாரதியாரின் மகத்துவத்துக்கு ஈடு இணை ஏது?

பயமில்லாதவர்களுக்கு நிச்சயம் ஜயம் உண்டு என்ற தத்துவத்தை என்றும் அழியாத பசும்பொன் எழுத்துக்களால் பொறித்த கவிச்சுடரின் தெய்வீக ஒளி தமிழ் மொழி உள்ள வரையில் குன்றாது விளங்கும் அல்லவா?

பாரதியாரின் இலட்சியங்களில் மிகவும் முக்கியமான இலட்சியம் நம் காலத்தில் நிறைவேறி விட்டது. பாரத தேசம் அன்னியர் அடிமைத் தனத்திலிருந்து நீங்கிப் பூரண சுதந்தரம் பெற்று விட்டது.

ஆனால் பாரதியாரின் இலட்சியங்களில் இன்னும் பூரணமாக நிறைவேறாத இலட்சியங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

“இல்லையென்ற கொடுமை உலகில்
இல்லையாக வைப்போம்!”

என்ற பாரதியாரின் வாக்கு இன்னும் நமது நாட்டிற்குள் ளேயே நிறைவேறவில்லை; விரைவில் நிறைவேறும் என்பதற்குரிய அறிகுறிகளும் காணப்படவில்லை.

ஒரு பக்கத்தில் ‘கல்வி இல்லை’ என்ற கூக்குரல் எழுகிறது. நூற்றில் என்பத்தைந்து பேர் வீதம் இன்னும் எழுத்தறிவில்லாதவர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். நூறு குழந்தைகளில் ஐம்பத்தைந்து குழந்தைகள் இன்னும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்படாமலே இருக்கிறார்கள்.

போதிய அளவு பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை; இருக்கிற பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்கள் போதவில்லை; ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் போதவில்லை.

கல்வியறிவு படைத்தவர்களுக்குப் போதுமான வேலையில்லை; வேலையுள்ளவர்களுக்குப் போதிய வருமானம் இல்லை.

நோய்ப்பட்டவர்கள் சிகிச்சை செய்து கொள்ளப் போதிய வைத்திய சாலைகள் இல்லை; பயிற்சி பெற்ற வைத்தியர்களும் இல்லை.

வறுமையின் கொடுமையைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை.

“வருத்தமழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும் வண்மை பொழிய
வேண்டுமடி எப்போதும் விடுதலை”

என்று பாரதியார் பாடினார். அத்தகைய விடுதலை, 'வருத்தமும் வறுமையும் ஒழிந்த' விடுதலை, இன்னும் இந்நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோருக்குக் கிட்டவில்லை.

பாரதியாரின் தேச சுதந்தர இலட்சியத்துக்கு அடுத்த படியாக அவர் கொண்டிருந்த முக்கியமான இலட்சியம் வறுமைப் பிணியை ஒழிக்கும் இலட்சியமேயாகும். அந்த இலட்சியம் நம் காலத்தில் நிறைவேறுவதற்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் பாடுபட வேண்டும்.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்.”

என்று பாரதியார் பாடினார். இந்த இலட்சியம் கொள்கையளவில் இப்போது அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் வாழ்க்கையிலும் செயலிலும் பூரணமாக நிறைவேறவில்லை. சாதிப் பிரிவினையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கிளர்ச்சிகளும், பிரசாரங்களும் வளர்ந்து

வருகின்றன. பாரதியின் வாக்கு இந்தத் துறையிலும் நிறைவேற வேண்டும்.

பாரதியார் தமிழ்நெயை எவ்விதமெல்லாம் போற்றிப் பாமாலை புனைந்து அளித்திருக்கின்றார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே.

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே - அதைத் தொழுது படித்திடடி பாப்பா!”

என்று பாடினார். ஆயினும் நம்மவர்களை விட்டு அன்னிய மொழி மோகம் இன்னும் நீங்கிவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது.

இவ்விதம் பாரதியாரின் பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் இலட்சியங்கள் அனைத்தும் நமது காலத்தில் நிறைவேற வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்போமாக. அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்வோமாக. அம்முயற்சிகளுக்குப் பாரதியாரின் பாடல்களே நமக்கு வழிகாட்டியாகவும் உறுதுணையாகவும் இருக்கும் என்பதில் சந்தேக மில்லை.

அத்தகைய தெய்வீக சக்தி வாய்ந்த பாரதி பாடல்களை நினைவூட்டிக் கொள்ளவும், பிரசாரம் செய்யவும் பாரதி விழாக் கொண்டாடுதல் தக்க வாய்ப்புத் தரும் சந்தர்ப்பம் அன்றோ?

(1954 செப்டம்பர் 19ந் தேதி
கல்கி தலையங்கம்.)

சத்தியம் செத்ததோ?

எத்தனை காலம் இனி வாழ்ந்திருந்தாலும், 1948-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 30-ந் தேதி வரையில் இருந்தது போல் இனி நம் வாழ்க்கை ஒருகாலும் இராது. பெரும் வித்தியாசம் இருக்கத்தான் இருக்கும்.

சூரியன் நிரந்தரமாக அஸ்தமித்து உலகில் முடிவில்லாத இருள் சூழ்ந்து விட்டால் உலகத்தின் வாழ்க்கை முன்போல் இருக்க முடியுமா? ஒருநாளும் முடியாது. அந்த நிலையிலேதான் இன்று நாம் இருக்கிறோம். நமது வாழ்வில் அப்படி இருள் கவிந்திருக்கிறது.

சென்ற முப்பது வருஷங்களாக, காந்தி மகானுடைய வாழ்க்கையைச் சுற்றி நம்மில் லட்சக்கணக்கானவர்களின் வாழ்க்கை சுழன்று வந்திருக்கிறது.

காந்தி சொன்னார்; கதர் அணிந்தோம். காந்தி சொன்னார்; காங்கிரஸில் சேர்ந்தோம். காந்தி சொன்னார்; மது விலக்குப் போர் நடத்தினோம். காந்தி சொன்னார்; தீண்டாமையை ஒழித்தோம். காந்தி சொன்னார்; 'ரகுபதி ராகவ' பாடினோம். காந்தி சொன்னார்; சட்டசபையைப் பகிஷ்கரித்தோம். காந்தி சொன்னார்; மஞ்சள் பெட்டியில் வேட்டுப் போட்டோம். காந்தி சொன்னார்; சிறை புகுந்தோம்; அடிபட்டோம்; நூல் நூற்றோம்.

காந்தி ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையென்றால், - அதைப் பற்றி அவர் என்ன சொல்லக்கூடும் என்று யோசனை செய்தோம்.

''மகாத்மா காந்திக்கு ஜே'' என்ற கோஷத்தைச் சென்ற முப்பது வருஷத்தில் முப்பதினாயிரம் தடவை கோஷித்தோம்.

அத்தகைய மகாத்மா இன்று இந்த உலகில் இல்லை; இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்து ஒரு வருஷம் பூர்த்தியாவ தற்குள்ளே போய் விட்டார்.

உயிர் வாழ்ந்த போது இந்தியாவின் சுதந்திரத்துக் காக மகாத்மா போராடினார்; சுதந்திரம் கிட்டும்படியும் செய்தார்.

கிட்டிய சுதந்திரத்தை நமது மூடத்தனத்தினால் இழந்து விடாமல் பாதுகாத்துத் தரும்பொருட்டுத் தமது உயிரை அர்ப்பணம் செய்தார்.

அவருக்கு நாம் செலுத்தக்கூடிய நன்றி என்ன இருக்கிறது? என்ன இருக்க முடியும்? என்ன செய்தால்தான் நமது நன்றிக்கடன்தீரும்?

மகாத்மாவை இழந்து விட்ட நமது வாழ்க்கையை நாலாபுறமும் அந்தகாரம் சூழ்ந்துதானிருக்கிறது. எனினும், அந்த இருளினிடையே நமக்கு வழிகாட்ட ஒளி ஒன்று தோன்றாமற் போகவில்லை.

அன்பே தகளியாகவும், அஹிம்சையே நெய்யாகவும், என்புருகும் தியாகமே இடுதிரியாகவும் கொண்டு ஓர் அமர தீபத்தை - அழியாத சத்திய விளக்கை - மகாத்மா காந்தி ஏற்றிவைத்து விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

அந்த சத்திய தீபத்தைத் தினம் தினம் போற்றி வழிபடுவோம்; காற்றும் புயலும் அதை அணைத்து விடாமல் பாதுகாப்போம்.

காந்திமகான் ஏற்றிவைத்த அமர தீபத்தின் ஒளியிலேயே நமது காரியங்களையெல்லாம் செய்வோம். இதுவே அந்தப் புண்ணிய புருஷருக்கு நாம் செலுத்தக் கூடிய சொற்ப கைம்மாறாகும். மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!

மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம்

லண்டனுக்குப் போன புதிதில் மோகன்தாஸ் ஆங்கிலேய கனவான்களைப் போல் தோரணையாக வாழ்க்கை நடத்த முயன்றார். நவநாகரிக உடுப்புகள் தைத்துக் கொண்டார். நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று தலையை ஜோராக வாரிக் கொள்வதில் தினம் பத்து நிமிஷம் சென்றது. பிறகு ஆங்கில நடனம் கற்றுக் கொள்ள முயன்றார். நடனப் பயிற்சிக்குத் தாள ஞானம் அவசியமாயிருந்தது. இதற்காக ஆங்கில சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார். ஒரு வயலினும் வாங்கினார். இதெல்லாம் சொற்ப காலந்தான் நீடித்திருந்தது. ஆங்கில நாகரிக மோகம் மூன்று மாத்திற்குள்ளே மோகன்தாஸை விட்டுச் சென்றது.

“இங்கிலாந்தில் நாம் எப்போதும் வசிக்கப்போகிறோமா? பாரிஸ்டர் படிப்பு முடிந்ததும் தாய்நாடு திரும்ப வேண்டியதுதானே? இந்த அயல்நாட்டு நாகரிகம் எல்லாம் நமக்கு என்னத்திற்கு?” என்று எண்ணினார். “நம்முடைய ஒழுக்கத்தினால் நாம் கனவானாக வேண்டுமே தவிர இத்தகைய வெளி வேஷங்களினால் கனவானாவதில் என்ன பயன்?” என்றும் சிந்தனை செய்தார். இத்தனை நாளும் தாம் கொண்டிருந்தது பொய்யான வாழ்க்கை இலட்சியம் என்று தெரிந்தது. ஆங்கில நாகரிக ஆசையை விட்டுத் தொலைத்தார்.

தம்பி! இதற்கு முந்தைய இதழில் காந்திஜியின் சிறு பிராயத்துக் குறைபாடுகள் சிலவற்றைச் சொல்லி யிருக்கிறேன். மேலேயும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

“இப்பேர்ப்பட்ட மகானுடைய சரித்திரத்தில் இம் மாதிரி சிறு குறைகளையெல்லாம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்? என்று நீ கருதலாம். அல்லது, “இந்த மாதிரி குறைகள் இருந்தவர் எப்படி மகாத்மா ஆனார்?” என்று ஆச்சரியப் படலாம்.

இதையெல்லாம் பற்றி மகாத்மா தமது சுயசரிதத் தில் தாமே எழுதியிருக்கிறார் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இம்மாதிரி சுயசரிதம் எழுதும் பிரமுகர்கள் சாதாரணமாகத் தங்களுடைய குறைகளைத் தாங்கள் சொல்ல மாட்டார்கள். தங்களுடைய பெருமையை உயர்த்தக்கூடிய முறையிலேயே சுயசரிதம் எழுதுவார்கள். தங்களுடைய குறைகளைக் கூடக் குணங்களைப் போல் மாற்றி மெருகு கொடுத்து எழுதுவார்கள்.

இதிலேதான் காந்திஜிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காண வேண்டும். காந்திஜி உள்ளது உள்ளபடி தம்மிடமிருந்த குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இதுமட்டுமல்ல; இந்தியாவின் மாபெரும் தலைவராகி, “மகாத்மா” என்று மக்கள் போற்றத் தொடங்கிய பிற்பாடு கூட, தாம் செய்த ‘தவறு’களை வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்வது அவர் வழக்கம். 1922-ம் ஆண்டில் ஒரு சமயம் “இமாலயத் தவறு செய்து விட்டேன்” என்று மகாத்மா காந்தி கூறியது பலராலும் பல தடவை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உண்மையில், இத்தகைய சத்தியப் பற்றினாலே தான் காந்திஜி உலகம் போற்றும் மகாபுருஷர் ஆனார்.

காந்தியியின் இளம்பிராயக் குறைகளைப் படித்துத் தெரிந்து கொண்டதிலிருந்து நீ இன்னொரு விஷயம் அறிய வேண்டும். மகாத்மா பிறக்கும்போதே மகாத்மாவாகப் பிறக்கவில்லை. சிறுபிராயத்தில் உன்னையும் என்னையும் போலவே பல குறைகள் உள்ள சாதாரணச் சிறுவராகவே இருந்தார். ஆயினும் சத்தியத்தின் உறுதியினாலும் மனத்தின் திடசங்கல்பத்தினாலும் இடைவிடாத பிரயாசையினாலும் அந்தக் குறைகளையெல்லாம் போக்கிக் கொண்டு மகாத்மா ஆனார். இது நமக்கெல்லாம் நம்பிக்கை தர வேண்டிய விஷயம். நம்மிடம் உள்ள குறைகளையும் நாம் பிரயாசைப்பட்டுப் போக்கிக் கொள்ளலாம். மகாத்மாவைப் போல் எல்லாரும் அவ்வளவு மகிமையடைய முடியாது தான். மகாத்மாவைப் போன்ற மகா புருஷர் ஒருவர் உலகத்தை உத்தாரணம் செய்வதற்கு இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கொருமுறையே தோன்றக்கூடும். ஆயினும் பிரயாசைப்பட்டு நம்மை நாம் உயர்த்திக் கொள்ளலாம். நம்முடைய மனச் சாட்சியை நாம் திருப்தி செய்துகொள்ளலாம். "குறைகளைப் போக்கிக் கொள்ள நம்மால் முடியாது!" என்று நிராசையடைந்து மேலும் மேலும் படுகுழியில் இறங்கி முழுகிப் போய்விட வேண்டியதில்லை. நம்முடைய குறைகளுடன் நாம் போராடி வெற்றி கொள்ளலாம்.

இதற்காகத்தான் மகாத்மாவின் சிறு பிராயத்துக் குறைகளை விட்டு விடாமல் நான் குறிப்பிட்டேன்.

அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் படிக்கச் சென்ற மாணவர்கள் கலியாணமானவர்களாயிருந்தாலும் பிரம்மச்சாரிகளைப் போல் நடிப்பது வழக்கமாம். இப்படி நடிப்பதினால் ஆங்கிலக் குடும்பங்களில் உள்ள கலியாணமாகாத பெண்களுடன் அவர்கள் சல்லாபம்

சத்தியம் செத்ததோ?

11

செய்வது சாத்தியமாயிருந்தது. ஆங்கிலேயரில் பலர் விசால நோக்கம் படைத்தவர்கள். தங்கள் பெண்கள் இந்திய இளைஞர்கள் மேல் காதல் கொண்டால் அவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதற்குப் பெற்றோர் ஆட்சேபிப்பதில்லை. இதை அறிந்து பல இந்திய இளைஞர்கள் பிரம்மச்சாரிகளைப் போல் நடித்துப் பொய் வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

மோகன்தாஸும் இங்கிலாந்தில் வசித்தபோது சில காலம் இத்தகைய பொய் வாழ்க்கை நடத்தினார். ஆங்கில சமூகத்தில் சாதாரணமாக இளமை மணம் கிடையாது. ஆகையால், பத்தொன்பது வயதேயான மோகன்தாஸுக்கு 'நான் கலியாணம் ஆனவன்' என்று சொல்லிக் கொள்ள மிகவும் சங்கோசமாயிருந்தது.

ஓர் ஆங்கில மூதாட்டி மோன்தாளின் பேரில் 'அபிமானம் கொண்டார். தம்முடைய வீடுக்கு அவரை அடிக் கடி அழைத்தார். அந்த வீட்டிலிருந்த கலியாணமாகாத பெண்கள் மோகன்தாஸிடம் கூச்சமின்றிச் சீநேக முறையில் பழகினார்கள்.

ஆனால் ஒரு பெண் விஷயத்தில் மோகன் தாஸுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவளைத் தமக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க அந்த வீட்டு மூதாட்டி எண்ணுகிறாளோ என்று தோன்றியது. இதனால் பெருங்கவலைக்குள் ஆழ்ந்தார். அவருடைய மனச்சாட்சி அவரை உறுத்தியது. கடைசியாக, மோன்தாஸ் பின்வரும் கடிதத்தை அந்த அம்மாளுக்கு எழுதினார்.

"பிரைட்டனில் நாம் முதன் முதலில் சந்தித்த தினத்திலிருந்து தாங்கள் என்னிடம் மிகவும் பிரியம் காட்டி வந்திருக்கிறீர்கள். என்னைத் தங்கள் புதல்வனாகவே

எண்ணி என்பொருட்டுக் கவலை எடுத்து வந்திருக்கிறீர்கள். எனக்கு மணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பி, அதற்காக இளம் பெண்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து வருகிறீர்கள். ஆனால் காரியம் மிஞ்சிப் போவதற்கு முன்னால்; தங்களுடைய அன்புக்கு நான் அருகனல்லன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தங்கள் வீட்டுக்கு வரத் தொடங்கியபோதே நான் இல்லறத்தான் என்பதைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். இங்கிலாந்தில் இந்திய மாணாக்கர்கள் பிரும்மச்சாரிகள் போல் நடிப்பதை அறிந்து நானும் அவ்வாறு செய்துவந்தேன். என் தவறினை இப்போது உணர்கிறேன். சிறுவனாயிருந்தபோதே எனக்கு மணம் ஆகிவிட்டது. இப்போது எனக்கு ஒரு புதல்வனும் உளன். இத்தனை காலம் இந்த விவரங்களைத் தங்களுக்கு அறிவியாதிருந்ததன் பொருட்டு என் உள்ளம் வருந்துகிறது. இப்பொழுதேனும் உண்மை சொல்லுவதற்கு இறைவன் எனக்குத் தைரியம் அளித்தது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என்னைத் தாங்கள் மன்னித்து விடுவீர்களா? எனக்குத் தாங்கள் அறிமுகம் செய்து வைத்த இளம்பெண் விஷயத்தில் தகுதியற்ற உரிமை எதையும் நான் எடுத்துக் கொண்டதில்லையென்று உறுதிகூறுகிறேன். நான் ஏற்கெனவே கலியாணமானவன் என்னும் விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியாதாதலின், எங்களிருவருக்கும் விவாகமாக வேண்டுமென்று தாங்கள் விரும்பியது இயல்பே. விஷயம் இதற்குமேல் போகக்கூடாது என்று உண்மை கூறலானேன்.

“இக்கடிதத்தைப் படித்ததும் தங்கள் அன்புக்கு அபாத்திரனாக நான் நடந்து கொண்டதாகத் தாங்கள் கருதினால் அதற்காகத் தங்கள்மீது வருத்தப்பட மாட்டேன். தாங்கள் இதுகாறும் என்மீது காட்டி வந்த பிரியத்துக்கும், செய்த உதவிக்கும் என்றென்றைக்கும் நன்றிக்கடன் பட்டவனாவேன். இதற்குப் பிறகும் தாங்கள் என்னைப்

சத்தியம் செத்ததோ?

13

புறக்கணியாமல், தங்கள் வீட்டுக்கு வரத் தகுதியுள்ளவனாகக் கருதினால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேனென்று சொல்லவேண்டியதில்லை. தங்கள் அன்புக்கு இது மற்றோர் அறிகுறி என்று கருதுவதுடன் அந்த அன்புக்குப் பாத்திரமாக நடந்து கொள்ளவும் முயல்வேன்.”

மறு தபாலில் அந்த ஆங்கில மூதாட்டியிடமிருந்து பின்வரும் பதில் வந்தது.

“உண்மையறிவிக்கும் உமது கடிதம் பெற்றேன். நாங்கள் இருவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இடி இடியென்று சிரித்தோம். நீர் கூறும் பொய்மைக் குற்றம் மன்னிக்கற் பாலதே. ஆனால் உண்மை நிலையை எங்களுக்கு அறிவித்தது நலமேயாகும். உமக்கு நான் அனுப்பிய அழைப்பு இதனால் மாறுபடவில்லை. அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை கட்டாயமாக உம்மை எதிர்பார்க்கிறோம். உமது குழந்தை மணத்தைப் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் கேட்டு மகிழ ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்.”

மேற்படி பதில் கிடைத்த பிறகு மோகன்தாலின் மனதில் இருந்த பெரும் பாரம் நீங்கிற்று. இதற்குப் பிறகு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தமக்கு விவாகம் ஆகி விட்டது என்ற விவரத்தை அவர் தெரிவித்து விடுவது வழக்கமாம்!

- மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம்
(கல்கி 22.2.1948)

தமிழ்த் தந்தை திரு.வி.க.

ஸ்ரீ திரு வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் 1921ம் ஆண்டில் "தேசபக்தன்" பத்திரிகையிலிருந்து நீங்கினார். பிறகு "நவசக்தி" என்னும் வாரப் பத்திரிகையைச் சொந்தமாகவே ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார். ஏறக்குறைய நாலு ஆண்டுகள் "நவ சக்தி"யில் நான் தொண்டாற்றினேன். அப்போது ஸ்ரீ திரு வி.க. அவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அவருடைய தூய இலட்சிய வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவருடைய சிறந்த குணங்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஒரு சமயம் திரு.வி.க.வை "ராயப்பேட்டை முனிவர்" என்று நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அரசியல் உலகம், பத்திரிகை உலகம், தொழிலாளர் உலகம் - ஆகிய மூன்று சங்கடமான உலகங்களில் சஞ்சரித்த போதிலும் அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை முனிபுங்கவரின் உத்தம வாழ்க்கையாகவே இருந்தது.

அவருடைய தோற்றம் தூய்மையே உருக் கொண்டது போல இருக்கும். வெண்மையான எளிய கதர் உடை அணிவார். சநாதன ஹிந்து தர்மத்தில் அவருடைய ஆழ்ந்த பற்றுக்கு அடையாளமாக அவருடைய உச்சிக் குடுமி விளங்கும். அவர் எவ்வளவு புரட்சிகரமான சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை வெளியிட்டபோதிலும், அவற்றுக்கெல்லாம் மூலவேர் சநாதன ஹிந்து தர்மத்திலேதான் நிலை பெற்றிருக்கும்.

"நவசக்தி" பத்திரிகையில் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த வேலைகளில் ஒன்று, காந்திஜியின் கட்டுரைகளை மொழி

பெயர்த்தல். பொதுவாக, என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பு திரு.வி.க.வுக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கும். ஒரு முறை மகாத்மா தமது கட்டுரையொன்றில், பரம்பொருளைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் "லார்ட் சிவா" என்று எழுதியிருந்தார். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் நான் 'சிவபெருமான்' என்று நியாயமாகப் போட்டிருக்க வேண்டும். எதனாலோ - காரணம் எனக்கே தெரியவில்லை - "இறைவன்" என்று எழுதிவிட்டேன். ஆங்கிலத்தில் கட்டுரையைப் படித்துத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் படித்த திரு.வி.க.வுக்கு என் பேரில் சந்தேகம் உண்டாகி விட்டது.

அந்தரங்கமாக என்னை அழைத்து என்னுடைய மதக்கோட்பாடுகளைப் பற்றிக் கேட்க ஆரம்பித்தார். "உனக்கு எந்த மதத்தில் அதிகப் பற்று?" என்றார். "ஒரு மதத்திலும் எனக்குப் பற்றுக் கிடையாது. மதங்களைப் பற்றிய உண்மையை இன்னும் நான் நன்கறியவில்லை." என்றேன். "எந்த மதத்தின் பேரிலாவது கோபம் உண்டா?" என்று கேட்டார். "இல்லவே இல்லை; மதம் என்னை என்ன செய்தது?" என்றேன். "ஒருவேளை சிவனை உனக்குப் பிடிக்காதோ?" என்று கேட்டார். "சிவனை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அவருடைய நெற்றிக் கண்ணை மட்டும் தான் அவ்வளவாகப் பிடிக்காது. இதெல்லாம் எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றேன். அவர் விவரம் சொன்ன பிறகு, "சிவன் என்பதற்குப் பதிலாக 'இறைவன்' என்று போட்டதினால் சிவனைத் தூக்கித் தானே வைத்திருக்கிறேன்! சிவன்தான் இறைவன் என்று ஏற்படுகிற தல்லவா?" என்று சொல்லிச் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

திரு.வி.க.வுக்கு உண்மையில் மத வேற்றுமை உணர்ச்சியே கிடையாது. எனக்கு ஒருவேளை அந்த மாதிரி பைத்தியக்கார வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் இருக்குமோ என்று

சந்தேகித்துத்தான் மேற்கண்டவாறு குறுக்கு விசாரணை செய்தார். அம்மாதிரி ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்ததும் பெரிதும் திருப்தியடைந்தார்.

திரு.வி.க.வுக்கு அரசியலைக் காட்டிலும் அதிக ஆர்வத்தை ஊட்டிய இரண்டு இலட்சியங்கள் இயற்கை வாழ்வும், பெண்ணின் பெருமையும். "பழந்தமிழர்கள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு நடத்தினார்கள்; பெண்களைப் போற்றினார்கள். இக்காலத் தமிழர்கள் பழம் பெருமையை அடைய வேண்டுமானால் அந்த இயற்கை வாழ்வுக்குத் திரும்ப வேண்டும். பெண் குலத்தைப் போற்ற வேண்டும்" என்பது அவருடைய ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. காந்தியடிகள் மீது திரு.வி.க.வுக்கு உள்ள அபார பக்திக்கு ஒரு முக்கிய காரணம், மகாத்மா இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை ஆதரிப்பதேயாகும்.

"பெண் தெய்வங்கள்" என்ற சொற்றொடரை முதன் முதலில் திரு.வி.க.தான் உபயோகப்படுத்தினார் என்று நினைக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள அத்தனை பெண்களையும் திரு.வி.க. அத்தனை தெய்வங்களாகவே கண்டார்.

திரு.வி.க.வின் 'பெண் தெய்வங்கள்' சம்பந்தமாக யாராவது பரிகாசம் செய்தாலும் அவர் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவர்களுடைய பரிகாசத்துக்கு எதிராக, "எனக்குப் பெண்ணியற்கை உண்டு; என் உள்ளம் பெண் உள்ளம்" என்று அடிக்கடி கூறுவார். இம்மாதிரியே, அவரைப் பற்றிச் சிலர் "முதலியாரா? பரம சாது!" என்று சொல்வதுண்டு. இதை முன்னிட்டே அவர் புதிதாக அச்சுக் கூடம் தொடங்கியபோது "சாது அச்சுக்கூடம்" என்று பெயரிட்டார்.

திரு.வி.க.விடம் உண்மையிலேயே பெண் தன்மை உண்டு. பெண் தன்மையென்றால், பெண்களுக்கு இயற்கையாக உரியதென்று கருதப்படும் இனிய சுபர்வம்தான். "நவசக்தி"யில் நான் ஏறக்குறைய நாலு வருஷம் வேலை பார்த்தேன். இந்த நான்கு வருஷத்தில் திரு.வி.க. ஒரு தடவையாவது கடிந்து பேசியதில்லை. முகத்தைச் சிணுங்கியதுகூடக் கிடையாது. மேலே கூறிய "சிவபெருமான்" சம்பவத்தைப் பற்றி என்னைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ததைத் தவிர, எனக்கும் அவருக்கும் ஒரு விதமான தகராறும் ஏற்பட்டதில்லை.

சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பதினாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களும் திரு. வி.க.வைத் தங்களுடைய உற்ற நண்பராகவே இன்று வரையில் கருதி வருகிறார்கள். சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கம் இன்றைக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்ட தொழிலாளர் சங்கம் இதுதான் என்று சொல்வார்கள். இதன் அமைப்பில் பங்கு பெற்றவர்களில் முக்கியமான ஒருவர் திரு.வி.க. ஆரம்ப நாட்களில் சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்துக்கு எத்தனையெத்தனையோ ஆபத்துக்கள் நேர்ந்தன. அந்த ஆபத்துக் காலத்தில் எல்லாம் அளவில்லாத தைரியத்துடன் எதிரிகளுக்கு முன்னால் திறந்த மார்புடன் நின்றவர் திரு.வி.க. முதலியார்.

"நவசக்தி"யில் நான் தொண்டாற்றி வந்த காலத்தில் சில சமயம் சூளையில் நடந்த தொழிலாளர் கூட்டங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். தொழிலாளர் கூட்டந்தானே என்பதற்காக திரு.வி.க. தமது பிரசங்கத்தின் நடையை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. வழக்கம் போலவேதான் சொற்பொழிவு

ஆற்றுவார். அவர் கூறுவதெல்லாம் தொழிலாளர்களுக்கு விளங்குமா என்று எனக்குச் சில சமயம் சந்தேகம் உண்டாகும். ஆனால் அவர்கள் முகங்கள் மட்டும் மலர்ந்து தானிருக்கும். திரு.வி.க.வின் வாயிலிருந்து வரும் சொற்களைக் காட்டிலும் அவருடைய உள்ளத்திலிருந்து பொங்கும் அன்பே அவர்களுடைய முகங்களை அவ்விதம் மலரச் செய்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றும்.

“நவசக்தி”யிலிருந்து நான் விலகிய சம்பவத்தைக் கூறி இந்தக் கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

நான் விலகிக் கொள்ள விரும்புவதாகத் திரு.வி.க. விடம் தெரிவித்தபோது அவரால் அதை நம்ப முடியவில்லை. வியப்பும் வருத்தம்கூட அடைந்தார். விலகிக் கொள்ள விரும்புவதற்குக் காரணம் கேட்டதுடன், “இங்கு ஏதாவது குறை உண்டா?” என்றும் விசாரித்தார்.

உண்மை என்னவென்றால், “நவசக்தி” காரியாலயத்தில் எனக்கு ஒரு குறையும் இருக்கவில்லை. எந்தப் பத்திரிகாலயத்திலும் ஓர் உதவி ஆசிரியருக்கு அவ்வளவு உரிமையும் மரியாதையும் அளிக்க மாட்டார்கள் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தேன். “நவசக்தி”யில் நான் செய்த தொண்டு எனக்கே அவ்வளவு திருப்தி அளிக்காததுதான் நான் விலகிக் கொள்ள விரும்பியதற்குக் காரணம். பெரும்பாலும் மொழி பெயர்ப்பு வேலைதான் “நவசக்தி”யில் நான் செய்ய நேர்ந்தது. திரு.வி.க.வின் தமிழ் நடையை என்னால் கையாள முடியவில்லை. என்னுடைய நடையில் நான் சொந்தமாக எழுத முயன்ற விஷயங்கள் “நவசக்தி”க்குப் பொருத்தமாக அமையவில்லை. இதனால் என் மனம் அமைதியை இழந்து விட்டது. வேலையில் ஊக்கம் இல்லா

மல் போய்விட்டது. அதன் பிறகு “நவசக்தி”யில் இருப்பது திரு.வி.க.வின் அன்பைத் தவறாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதாகும் என்று கருதினேன்.

இதையெல்லாம் இவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாக அப்போது திரு.வி.க. விடம் சொல்லவும் முடியவில்லை. “என்னமோ, மனம் அமைதியிழந்திருக்கிறது. ஆகையினால்தான் விலக விரும்புகிறேன். வேறு ஒரு குறையும் கிடையாது” என்று வற்புறுத்திக் கூறினேன்.

சில தினங்கள் இவ்வதம் விவாதம் நடந்த பிறகு, கடைசியாக ஒரு நாள் திரு.வி.க. கூறினார்.

“இதோ பார்! உன்னைப் போகச் சொல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை. நீயோ பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய். உன்னைப் போல் சிலர் அவசரப்பட்டு ஒரு காரியம் செய்து விட்டுப் பிறகு வருந்துவதும் உண்டு. அதற்கு இடமில்லாமல் செய்து கொள்வோம். உன்னுடைய ஸ்தானத்தை இன்னும் ஆறு மாதங்களுக்குக் காலியாக வைத்திருக்கிறேன். இந்த ஆறு மாதத்துக்குள் நீ எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்ப வந்து சேர்ந்து கொள்ளலாம். ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு உன்னைக் கேட்டுவிட்டு அப்புறம் வேறொருவரை நியமித்துக் கொள்கிறேன்.”

திரு.வி.க.வின் பேரன்பும் பெருந்தன்மையும் என்னைப் பேச்சு மூச்சில்லாமல் அடித்து விட்டன. உள்ளம் உருகிக் கண்ணீரும் துளித்து விட்டது. ஒருகணம் “நான் போகவே இல்லை” என்று சொல்லிவிடலாமென்று தோன்றியது. பிறகு, “பார்த்துக் கொள்ளலாம்; ஆறு மாதத் தவணை தான் கொடுத்திருக்கிறாரே?” என்று தீர்மானித்தேன்.

அவருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

திரு.வி.க.வைப் பற்றிய என்னுடைய அனுபவங்களையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்துக் கொண்டு, "அவர் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்?" என்று சிந்தனை செய்தேன். அவருடைய குணாதிசயங்களுக்குள்ளே என் ஞாபகத்தில் மேலோங்கி நிற்பது, "அவர் எவ்வளவு நல்லவர்" என் பதேயாகும். இந்த உலகத்தில் ஒரு மனிதன் பெறக்கூடிய பேறு இதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன இருக்கிறது?

'குமரி மலர்' இதழில் அமரர் கல்கி எழுதியது.

முதல் ஏழுத்தரளர்

திருச்சிராப்பள்ளி பெரிய கடைத்தெருவில் ஒரு கட்டடத்தின் மச்சில் இலவச வாசகசாலை ஒன்று இருந்தது. (இப்போது இருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெரியாது.) நாலு பீரோக்கள் நிறையப் புத்தகங்கள் இருந்தன. பெரும்பாலும் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள்தான். அவற்றில் தேசிய இயக்கம் சம்பந்தமான புத்தகங்கள் அதிகம் இருந்தன.

அறையின் நடுவில் நீளமான மேஜை ஒன்று போட்டிருந்தது. இரு புறத்திலும் சில கையில்லாத நாற்காலிகள் கிடந்தன. அவற்றில் ஒன்றில் உட்கார்ந்து "லோகமான்ய திலகர் வழக்கு" என்ற புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இன்னும் ஐந்தாறு பேர் அச்சமயம் அந்த இலவச வாசகசாலையில் இருந்தார்கள். மேஜையின் அருகில் கிடந்த நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து அவர்களில் சிலர் பத்திரிகையும் சிலர் புத்தகமும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு மனிதர் அப்போது மச்சப்படி ஏறி மேலே வந்தார். வருகையில் அவரை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. வந்ததும் நாற்காலியில் உட்காருவதற்குப் பதிலாக நடுவில் போட்டிருந்த நீள மேஜையின் முனையின் மேல் உட்கார்ந்தார். உடனே எல்லாரும் அவரைக் கவனித்தார்கள். நானும் பார்த்தேன். அறிவும் ஆற்றலும் ஆத்திரமும் தன்னம்பிக்கையும் அவருடைய முகத்தில் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்தன. பொதுவாக நல்ல அறிவாளி என்றும் ஆனால் ஏதோ

கோபமாயிருக்கிறார் என்றும் தோன்றியது. கோபத்துக்கு அத்தாட்சி உடனே கிட்டியது.

வாசகசாலையின் மாணேஜர் ஒரு சாதுவான அப்பாவி மனிதர். அவர் புது மனிதரின் அருகில் வந்து, "ஸார்! மேஜை மேல் உட்காரக் கூடாது. இறங்கி, நாற்காலியில் உட்காருங்கள்!" என்றார்.

இப்படிச் சொன்னவரை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டுப் புதிதாக வந்தவர் வேறு பக்கம் நோக்கினார். பதில் சொல்லவும் இல்லை; கீழே இறங்கவும் இல்லை.

வாசக சாலை மாணேஜர் மறுபடியும், "என்ன சார், நான் சொல்கிறது காது கேட்கவில்லையா?" என்றார்.

உடனே கிளம்பிற்று சொற்பிரவாகம்.

"காது கேட்கிறது ஓய், கேட்கிறது. என்னைக் கீழே இறங்கத்தானே சொல்கிறீர்? என்னை எப்படியாவது கீழே இறக்கிவிடப் பார்க்கிறீர். அவ்வளவுதானே? இதனால் தான், ஸ்வாமி இந்தியா இப்படி அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ஒருவரையொருவர் நாம் கீழே இறக்கி விடவே பரர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மேலே தூக்கி விடுவதற்கு விருப்பம் இல்லை. வீருப்பம் இருந்தாலும் சக்தி இல்லை. கீழே இறக்கி விடுவதென்றால், நீ முந்தி, நான் முந்தி! இறங்க மாட்டேன் சுவாமி! இறங்க மாட்டேன். அதற்காக என் தலையை வெட்டித் தஞ்சாவூருக்கு அனுப்பி விடுவதாயிருந்தால் அனுப்பிக் கொள்ளும். உம்மால் ஆனதைப் பாரும்!"

வாசகசாலை மாணேஜர் குறுக்கிட்டு "என்ன ஸார்! ரொம்ப ரொம்பப் பேசுகிறீர்களே!" என்றார்.

“ஆமாம். சுவாமி! ரொம்பத்தான் பேசுகிறேன். ஏன் பேசக் கூடாது? நான் பேசக் கூடாது என்று சொல்ல நீர் யார் என்று கேட்கிறேன்! இந்த தேசத்திலே பிறந்ததற்கு வெறுமனே பேசக் கூடவா சுதந்தரம் இல்லை! வெள்ளைக்காரன் தான் பேசக் கூடாது என்று வாய்ப்பூட்டு போடுகிறான்! நீர் வேறே பேசக் கூடாது என்கிறீர். அந்த அடக்குமுறைலெல்லாம் என்னிடம் பலியாது. நான் பேசத்தான் பேசவேன். நீர் கேட்டால் கேளும். இல்லாவிட்டால் காதில் பஞ்சை வைத்து அடைத்துக் கொள்ளும். என்னைப் பேசக் கூடாது என்று நீர் என்ன சொல்வது? அப்படித்தான் பேசவேன். இந்தியாவிலே பிறந்தவனுக்குப் பேசக் கூடவா சுதந்தரம் இல்லை? ஊதுகிற சங்கை நான் ஊதிக் கொண்டுதான் இருப்பேன். பொழுது விடியாவிட்டால் அதற்கு நான் பொறுப்பில்லை!”

புயல் அடித்து இடி இடித்து மின்னல் மின்னி மழை பெய்து விட்டது போலிருந்தது. பாவம்! அந்த வாசகசாலை மாணேஜர் வெலவெலத்துப் போனார். சற்று நேரம் மெளனம் குடி கொண்டிருந்தது. மேஜை மீது பிடிவாதமாக உட்கார்ந்திருந்த அந்த மனிதர், பக்கத்திலே நான் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தார்.

“ஓகோ! இந்தப் பிள்ளையாண்டான் திலகர் பிரசங்கம் படிக்கிறான், திலகர் பிரசங்கம்! இங்கிலீஷை ‘இம்ப்ரூவ்’ செய்து கொள்வதற்காகப் படிக்கிறான். இந்தப் புத்தகமே தமிழிலே இருக்கட்டும்; படிக்க மாட்டான். தூத்துக்குடி சிதம்பரம் பிள்ளை பிரசங்கங்களை யாராவது புத்தகம் போட்டிருக்கிறார்களா? கிடையாது! போட்டிருந்தாலும் யாராவது படிப்பார்களா? தமிழ்ப் புத்தகம் என்றால் கையினாலேயே தொடமாட்டோம். இந்த வாசகசாலையிலே இவ்வளவு புத்தகம் இருக்கிறதே? நல்ல தமிழ்ப்

புத்தகம் ஒன்றாவது இருக்கிறதோ? - இல்லை! தமிழனைப் போலத் துப்புக் கெட்டவன் இந்த உலகத்திலேயே கிடையாது. தமிழன் வேறு எந்த பாஷை வேணுமானாலும் படிப்பான்; தமிழ் மட்டும் படிக்க மாட்டான். 'தமிழிலே என்ன ஸார், இருக்கிறது?' என்று வெட்கமில்லாமல் கேட்பான். தான் தமிழன் என்ற சுரணையே கிடையாது. இத்தனை பேர் நீங்கள் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே! என்னென்னமோ பிரமாதமாய்ப் படிக்கிறீர்களே! சுப்பிரமணிய பாரதி என்று யாராவது கேட்டிருக்கிறீர்களா? அவர் எங்கே இருக்கிறார், என்ன செய்கிறார் என்று யாருக்காவது தெரியுமோ - என்ன சுவாமி, எல்லாரும் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே! பேச மாட்டேன் என்கிறீர்களே! வாயைத் திறக்க மாட்டேன் என்கிறீர்களே? பதில் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறீர்களே! - சரிதான்! என் பேச்சு ஒருவர் காதிலும் ஏறவில்லை போலிருக்கிறது! பின்னே நான் எதற்காகத் தொண்டையைப் பறி கொடுக்க வேணும்? செவிடன் காதிலே சங்கு ஊதுகிறவன் ஊதட்டும்! என்னாலே முடியாது, சுவாமி; என்னாலே முடியாது! நான் யாராவது காது கேட்கிற மனுஷன் இருக்கிறானா என்று தேடிப் பார்க்கிறேன். மாணேஜர் ஸார்! இதோ மேஜையிலிருந்து இறங்கி விட்டேன். உமக்குத் திருப்திதானே? மனது குளிர்ந்து விட்டதோ இல்லையோ? மேஜையிலிருந்து மட்டும் இறங்கவில்லை; இந்த மச்சிலேயிருந்தும் இறங்கி விடுகிறேன். உம்முடைய மேஜையை நன்றாய்த் துடைத்து வைத்துக் கொள்ளும்! மேஜையை நான் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடவில்லை; நன்றாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளும்."

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்த மனிதர் தடதட வென்று இறங்கிப் போனார். அவர் கூறியதெல்லாம் மேலே நான் எழுத்துக்கு எழுத்து சரியாக எழுதியிருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. முப்பது வருஷத்துக்கு முந்தைய

கதை. பேச்சின் தோரணை மட்டும் உண்மை. வார்த்தைகளில் சில வ.ரா.வின் வார்த்தைகளாக இருக்கலாம்.

ஆம், வாசகசாலைக்கு வந்து விட்டுப் போனவர் பேராசிரியர் வ.ரா. அவர்கள்தான். அவர் போனவுடனே அங்கிருந்த மற்றவர்கள் பேசியதிலிருந்து அந்த விவரம் தெரிந்து கொண்டேன்.

“இவர் யார் அப்பா, இந்த மனுஷர்? பொல்லாத பேர்வழியாயிருக்கிறாரே?” என்றார் ஒருவர்.

“தெரியாதா? திருப்பயணம் வ. ராமசாமி ஐயங்கார். பாரதியாரின் பக்தர். கொஞ்ச நாள் புதுச்சேரியிலிருந்தார்.”

“புதுச்சேரியிலிருந்து இப்போது வந்து விட்டாரோ? எதற்காக வந்தார்?”

“அது எனக்குத் தெரியாது. ஸ்ரீரங்கம் கே.வி. ரங்கசாமி ஐயங்காரிடம் இவருக்குக் கொஞ்சம் பழக்கம் உண்டு. ஒருவேளை அவரைப் பார்க்க வந்திருப்பார்!”

அன்றைக்கு ஸ்ரீ வ.ரா. அவர்களைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொண்டது அவ்வளவுதான். ஆனால் அதுவே அப்போதைக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. என்றைக்கும் மறக்க முடியாதபடி வ.ரா. என் மனத்தில் பதிந்து விட்டார்.

★★★

(வ.ரா. மணிவிழாவில், அவருக்குப் பொற்கிழி அளிக்க நிதி திரட்டும் விதமாக ஜூலை 18, 1948 கல்கி இதழில் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதி.)

கடல் யொங்கியது! கரை புரண்டது!

இதிகாச புராணங்களிலும் உலக மகா இலக்கியங்களிலும் முப்பத்திரண்டு இலட்சணங்கள் பொருந்திய இலட்சிய புருஷர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. அத்தகைய வர்களைக் கதாநாயகர்களாக வைத்துக்கொண்டு இதிகாச இலக்கியங்கள் புனையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய வீர பௌருஷ சாகஸச் செயல்களைப் பற்றியே உலக சரித்திரமும் அதிகமாகக் கூறுகின்றது. அந்த இலட்சிய புருஷர்களால் அவர்கள் பிறந்த தேசங்களுக்குப் பெயரும் புகழும் மேன்மையும் மேட்டிமையும் ஏற்படுகின்றன.

பாக்கியம் செய்த தேசங்களிலே அந்த கைய முப்பத்திரண்டு இலட்சணங்களும் பொருந்திய இலட்சிய புருஷர் ஒருவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஜனனம் ஆகிறார். அவருடைய முகத்தின் காந்தி மக்களை வசீகரம் செய்கிறது. அவருடைய உள்ளத்தின் ஒளி அவருடைய வாக்கிலே பிரகாசிக்கிறது. அவருடைய வீரமும் தீரமும் ஒழுக்கமும் நடத்தையும் சுயநலத் தியாகமும் பொது நலச் சேவையும் மக்களின் இதய சிம்மாசனத்தில் அவரை ஏற்றி வைத்து ராஜாதி ராஜராகச் செய்கின்றன.

அப்பேர்ப்பட்ட இலட்சிய புருஷரைத் தரிசனம் செய்வதற்கு ஜனங்கள் ஓடோடியும் வருகிறார்கள். மணிக்கணக்கிலும் நாள் கணக்கிலும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் அவருக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். அவருடைய திரு முகத்தை ஒரு கணம் பார்த்தவுடனே பரவசமடைந்து விடுகிறார்கள். அவருடைய குரலைக் கேட்டதும் மெய்ம்மறந்து புளகாங்கிதம் அடைகிறார்கள். அவரைப் பார்த்த கண்களும்

அவருடைய வாய்மொழிகளைக் கேட்ட செவிகளும் பாக்கியம் செய்தவை என்று கருதுகிறார்கள்.

அத்தகைய இலட்சிய புருஷர்களிடம் அபூர்வமாக ஏதேனும் குற்றம் குறை இருந்தால் சாதாரணமாக அது மக்களின் கண்ணில் படுவதில்லை. அப்படித் தெரிந்த போதிலும் அந்தக் குற்றங்குறை கூட அவருடைய மேன்மைக்கு அறிகுறி என்று ஜனங்கள் சாதிப்பார்கள். அதற்காக வாதாடவும் போராடவும் சித்தமாயிருப்பார்கள். அந்த இலட்சிய புருஷரே "என்னிடம் இந்தக் குறை இருக்கிறது!" என்று எடுத்துச் சொன்னால்கூட, "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அவருடைய மேன்மைக் குணத்தினால் அவ்விதம் சொல்லிக் கொள்கிறார்!" என்று ஜனங்கள் கூறுவார்கள். "மனிதர்களைத் தெய்வமாக்குவது பெரும் பிசகு; என்னைப் போற்றாதீர்கள், புகழாதீர்கள்!" என்று அவர் சொன்னால், "அடாடா! என்ன அடக்கம்? என்ன குணம்? தெய்வாம்சந்தான்!" என்று மேலும் போற்றி மகிழ்வார்கள்.

உலகத்து இலட்சிய மகா புருஷர்களின் வம்ச பரம்பரையில் உதித்தவர் நம்முடைய நாட்டில், நம்முடைய காலத்தில் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதும், அவர்தான் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு என்பதும் சென்ற வாரத்தில் ஜவஹர்லால்ஜி சென்னைக்கு விஜயம் செய்தபோது ஐயமுற நிரூபணமாயின.

ஜூலை மாதம் 24உ பிற்பகல் 2.30க்கு ஜவஹர்லால்ஜி மீனம்பாக்கம் விமானக் கூடத்தில் வந்து இறங்கினார். அவர் மவுண்ட்ரோடு வழியாக நகரசபை மண்டபத்துக்குத் திறந்த வண்டியில் செல்லுவார் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. சைதாப்பேட்டையிலிருந்து சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வரையில் மக்கள் மத்தியானம் பன்னிரண்டு

மணியிலிருந்து வந்து சாலையில் இருபுறமும் நிற்கத் தொடங்கினார்கள்.

மூதலில் விசாலமாய் ஒற்றை வரிசையாக நின்றார்கள். அப்புறம் நெருங்கி நின்றார்கள். மனிதச் சுவரின் அகலம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் வயோதிகர்களும் பாலகர்களும் சகல இனத்தாரும் பற்பல அந்தஸ்து படைத்தவர்களும் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து தோளோடு தோள் சேர்ந்து நின்றார்கள். விசாலமான மவுண்ட் ரோட்டின் மத்தியில் ஒரு கார் போவதற்கு மட்டுமே இடம் இருக்குமாறு சில இடங்களில் அவ்வளவு ஜனக்கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. தேனாம்பேட்டையிலிருந்து சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வரையில் நின்ற ஜனங்களின் எண்ணிக்கை லட்சக்கணக்கில் இருக்கும்.

திறந்த மோட்டார் வண்டியில் நின்று கொண்டு மலர்ந்த முகத்தோடும் கூப்பிய கைகளோடும் இருபுறமும் அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு சென்ற ஜவாஹர் லாலை ஜனங்கள் பார்த்தார்கள்; மகிழ்ந்தார்கள்; ஜெய கோஷம் செய்தார்கள். இளம் பிள்ளைகள் மெய்ம்மறந்து குதித்தார்கள், கூச்சலிட்டார்கள்; கூத்தாடினார்கள்.

இத்துடன் ஜனங்களின் ஆர்வம் தீர்ந்துவிட்டதா? இல்லவே இல்லை. மூன்று தினங்களும் ஜவாஹர்லால்ஜி எங்கெங்கே போனாலும் அங்கேயெல்லாம் ஜனங்கள் திரண்டு போய்க் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பார்க்காதவர்கள் ஆர்வத்துடன் ஓடி வந்து நின்றார்கள். பார்த்தவர்கள் மீண்டும் பார்க்கும் ஆசையோடு நின்றார்கள்.

நகரசபை மண்டபத்தைச் சுற்றி ஆயிரம் பதினாயிரம் ஜனங்கள் நெருங்கி நின்றார்கள். சட்டசபை மண்டபத்துக்கு

வெளியில் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். ஹிந்திப் பிரசார சபைக்கு உள்ளேயும் வெளியிலேயும் நாற்பதினாயிரம் ஜனங்கள் சேர்ந்திருந்தார்கள். கவர்ன்மெண்ட் மாளிகையின் வாசலில் மூன்று நாளும் இடைவிடாத ஜனக்கூட்டம், மஹிலா சமாஜ் வாசலில் பெருங்கூட்டம். விவேகானந்தா காலேஜுக்கு எதிரில் ஏராளமான கூட்டம். மியூஸியம் தியேட்டருக்கு அருகில் அமோகமான கூட்டம், கார்ப்பொரேஷன் ஸ்டேடியத்தில் கூட்டத்தைச் சொல்லி முடியாது.

சென்னை மக்கள் ஜவாஹர்லால்ஜியிடம் கொண்ட பிரேமையை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்வதற்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை கோட்டை மைதானத்தில் கூடியிருந்த மகத்தான கூட்டத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனிலிருந்து கவர்ன்மெண்ட் மாளிகை வரையில் கிழக்கே கடற்கரைச் சாலை வரையில் ஒரே ஜன சமுத்திரம் தான். சிலர் "ஐந்து லட்சம்" என்று மதிப்பிட்டார்கள். சிலர் "பத்து லட்சம் என்று மதிப்பிட்டார்கள். இரண்டுக்கும் மத்தியில் ஏழெட்டு லட்சம் ஜனங்கள் இருக்கலாம்" என்று பலர் கருதினார்கள்.

இத்தனை லட்சம் மக்களுடைய மனத்திலும் வெகு காலமாகப் பொங்கிக் கொண்டிருந்த அன்பையும் ஆர்வத்தையும் யார்மேல் பொழிவது என்று தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது போலும், கடைசியில் அதற்குத் தக்க பாத்திரம் வந்ததும் அவர்மீது பொழிந்தது போலும் காணப்பட்டது. பூரண சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் பொங்குவதுபோல் மூன்று நாட்களும் சென்னை நகரத்து மக்களின் இதயக் கடல் பொங்கியது; அன்பு வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது.

இவ்வளவு மக்களின் அன்புக்கும் ஆசைக்கும் சரியான பாத்திரம் தாம் என்பதை ஜவாஹர்லால்ஜியும் நன்கு நிரூபித்து விட்டார். மீனம்பாக்கம் விமான மைதானத்தில் 24உ பிற்பகல் இறங்கியதிலிருந்து திரும்ப 27உ காலை விமானம் ஏறும்பீரையில் ஒரு நிமிஷமேனும் ஜவாஹர்லால்ஜிக்கு ஓய்ச்சல் ஒழிவென்பதே கிடையாது. தினம் பத்துப் பன்னிரண்டு நிகழ்ச்சிகளில் பிரசந்நமாகிக் கலந்துகொண்டார். குறிப்பிட்ட காலம் தவறாமல் அந்தந்த நிகழ்ச்சிக்குப் போய்ச் சேர்வதற்காக ஓடி ஓடிச் சென்றார். மோட்டாரிலும் சென்றார்; விமானத்திலும் சென்றார்; கால்நடையாகவும் சென்றார். மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் புகுந்து தமக்குத் தாமே வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு சென்றார். ஒளி படைத்த விசாலமான கண்களைச் சுழற்றிச் சுழற்றி அவர் மக்களின் முகங்களை உற்று உற்றுப் பார்த்தார்; மக்களும் ஆர்வம் ததும்பிய கண்களோடு அவரைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தனர். மக்களின் அன்பினால் அவர் பரவசமடைந்தார்; அவருடைய அன்பினால் மக்கள் உள்ளமும் தலைவரின் உள்ளமும் நெகிழ்ந்து ஒன்று கலந்தன.

ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் ஜவாஹர்லால்ஜி பேசினார். அந்தந்த இடத்துக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் தகுந்தபடி பேசினார். ஆனால் அவர் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சக்தி நிறைந்த வார்த்தையாயிருந்தது; பசுமரத்தாணிபோல் மக்கள் மனத்தில் பதிந்தது. அவர் இனிய வார்த்தைகளையும் பேசினார்; கடுமையான வார்த்தைகளையும் பேசினார். ஆனால் இனிய வார்த்தையானாலும் கடும் வார்த்தையானாலும் அது உள்ளத்திலேயிருந்து உணர்ச்சியுடன் வெளிவந்த உண்மை வார்த்தையாயிருந்தது ஆகையால், கேட்டவர்களின் மனத்தில் அவருடைய பேச்சு பக்தி சிரத்தையை உண்டாக்கியது.

★★★

காரைக்குடி வைபவத்தில் கூடியிருந்த திரளான மக்களிடையில் பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு, "இந்தியாவி லிருந்து தரித்திரத்தை ஒழித்துக் கட்டுவோம்; வறுமையைக் களைந்தெறியக் கங்கணம் பூணுவோம்!" என்று உறுதி மொழி புகன்றார். "இந்த அரிய திருப்பணிக்கு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் உதவியை நாடுவோம்!" என்றார்.

சென்னை நகர சபையின் உபசாரத்துக்குக் கூறிய பதிலில் 'வகுப்புவாத பூதத்துக்கு இனி இந்தியாவில் இடமில்லை; மாறுவேடம் பூண்டு வந்தாலும் அதைத் தொலைத்து முழுக வேண்டும்; மாகாண வாதம் என்னும் பிசாசையும் அடித்து விரட்டத்தான் வேண்டும்'' என்று எச்சரித்தார். சென்னை மாகாணவாசிகளின் மதிநுட்பத் தைப் பாராட்டினார். "அகில இந்திய நோக்கத்துடன் எந்தப் பிரச்சனையையும் சிந்தியுங்கள்; சிந்தித்து, வடக்கே குழப்பத் தில் ஆழ்ந்துள்ள எங்களுக்கு வழி காட்டுங்கள்!" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

சட்டசபை மண்டபத்தில் நமது அருமைத் தலைவர் ராஜாஜியைப் பற்றிய அற்புதமான உண்மையை வெளியிட் டார். "வாய்ப்பேச்சில் ஒரு மனிதர் வெளியிடும் கொள்கை யும் திட்டமும் அவ்வளவு முக்கியமானவையல்ல; மனித ருடைய நேர்மையும் சீலமுந்தான் பரம முக்கியமானவை. நேர்மையிலும் சீலத்திலும் இணையற்றவர் ராஜாஜி. ஆகையினால்தான் இந்திய சுதந்திர ராஜ்யத்தில் முதன்மை யான பதவிக்கு அவர் வந்திருக்கிறார்!" என்று கூறினார்.

நகரசபை ஸ்டேடியத்தில் தொழிலாளரின் மாபெரும் கூட்டத்தில் ஜவாஹர்லால்ஜி அருமையான பிரசங்கம் செய்தார். "ஏழைத் தொழிலாளிகளின் முன் னேற்றமே எங்களுடைய பிரதான இலட்சியம். வேறு எதற் காக இவ்வளவு பகிரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்து சுதந்தரம்

பெற்றோம்?" என்று கேட்டுவிட்டு, "இந்தச் சமயத்தில் நாட்டில் கலகத்தையும் குழப்பத்தையும் விளைவிக்க விரும்புகிறவர்கள் தான் தொழிலாளரின் முன்னேற்றத்துக்குப் பரம விரோதிகள்; அவர்களைச் சும்மா விட மாட்டோம்! அழித்துப் போடுவோம்!" என்று கர்ஜனை புரிந்தார்.

ஹிந்திப் பிரசார சபையின் புதிய கட்டடத்தைத் திறந்து வைத்துப் பேசுகையில், தமிழ் மொழியின் தொன்மையையும் தமிழ் இலக்கியங்களின் மேன்மையையும் குறிப்பிட்டார். "ஹிந்தி பாஷையில் அப்படிப்பட்ட இலக்கியம் ஒன்றுமில்லை. மாகாணத்துக்கு மாகாணம் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதற்கே ஹிந்தி மொழியைப் பரப்ப வேண்டும் என்கிறோம். அந்தந்த மாகாணத்தின் தாய் பாஷைக்கு ஹிந்தி இளைய சகோதரியாயிருக்கும்" என்று விளக்கிக் கூறினார்.

கோட்டை மைதானத்தில் கூடியிருந்த மாபெருங் கூட்டத்தில் பிரதம மந்திரி ஜவாஹர்லால் ஒரு மகத்தான பிரசங்கம் செய்தார். சென்னை மக்களைச் சில காலமாகப் பெரிதும் கலக்கிக் கொண்டிருக்கும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினார். "நைஜாம் இந்திய யூனியனில் சேர்ந்தேயாக வேண்டும்; சேராவிட்டால் நைஜாம் என்ற தனி ராஜ்யமே இராது! அதைப் பற்றிச் சந்தேகமே வேண்டியதில்லை!" என்று சபதம் கூறினார்.

நம்மவர்களில் சில புத்திசாலிகள் பண்டித நேருவையும் சர்தார் படேலையும் விடத் தாங்கள் கெட்டிக்காரர்கள் என்றும் தேச பக்தி ததும்பப் பெற்றவர்கள் என்றும் நினைத்துக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். நினைத்துக்கொண்டு, "நைஜாம் விஷயத்தில் இந்திய சர்க்கார் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! உடனே நைஜாம் மீது போர்

கடல் பொங்கியது! கரை புரண்டது!

33

தொடங்க வேண்டாமா? அதை விட்டு வெறும் பேச்சில் காலங் கழிக்கிறார்களே! சுத்த மோசம்!" என்று உளறிக் கொட்டுகிறார்கள். இத்தகையவர்களுக்கு ஜவாஹர்லால் நேருவின் பேச்சு தக்க பதிலாக வாய்த்தது. "நைஜாம் மீது யுத்தம் தொடங்குவது என்ன? சுதந்திர ராஜ்யமாயிருந்தால் அல்லவா அதன் பேரில் யுத்தம் தொடங்கலாம்? நைஜாம் இந்தியாவுக்குட்பட்டது; ஆதலின் அவசியமானால் எந்தச் சமயத்திலும் இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்போம். எப்போது, எந்தவிதமாக என்பதை எங்களுக்கு விட்டு விடுங்கள்!" என்றார்.

நைஜாமில் நடக்கும் அக்கிரமங்களைக் கேட்க எல்லாருக்கும் இரத்தம் கொதிக்கத்தான் கொதிக்கிறது. ஜவாஹர்லாலுக்கும் பதேலுக்கும் அப்படிக் கொதிக்காமலிருக்குமா? கட்டாயம் கொதிக்கத்தான் செய்யும். எவ்வளவுதான் இரத்தம் கொதித்தாலும் ஒரு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கும்போது எல்லாவித பலா பலன்களையும் யோசித்துச் செய்தல் அவசியம். முக்கியமாக, நைஜாமில் வசிக்கும் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட ஜனங்களுக்கு இப்போதைக் காட்டிலும் அதிகக்கஷ்டம் சர்க்கார் நடவடிக்கையால் உண்டாகக் கூடாதல்லவா? இதையும் ஜவாஹர்லால்ஜி குறிப்பிட்டார். நைஜாம் விஷயத்தில் ஜவாஹரின் சர்க்கார் கட்டாயம் சரியான நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அந்தச் சமயம் வரும்போது நம்முடைய கடமையைச் செய்ய நாம் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

"உங்களுடைய பிரதிநிதிகள் நாங்கள். உங்களுடைய சார்பாகவே ராஜ்யம் நடத்துகிறோம். எங்களுடைய காரியங்களில் குறைகள் இருந்தால் எடுத்துக் காட்டுங்கள். ஆனால் குறை கூறுவதுடன் நின்று விடாதீர்கள். இந்தியாவின் முன்னேற்றத்துக்காக உங்களில் ஒவ்வொருவரும்

ஏதேனும் ஒரு தொண்டு செய்யுங்கள்!’’ என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவருடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவது நமது தலைசிறந்த கடமையாகும்.

பண்டித ஜவாஹர்லால்ஜி இந்திய சுதந்தரப் போரில் ஈடுபட்ட நாளிலிருந்து பொதுமக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவர். இந்தியாவின் எந்த மூலைக்கு அவர் எப்போது சென்றாலும் மக்கள் குதூகலமாக வரவேற்கவே செய்வார்கள். இதற்கு முன்னால் தமிழ்நாட்டுக்கு ஜவாஹர் விஜயம் செய்தபோதும் அளவில்லா உற்சாகத்துடன் தமிழ் மக்கள் அவரை வரவேற்றார்கள்; அன்பைச் சொரிந்தார்கள்.

எனினும் இந்தமுறை சென்னைக்கு அவர் விஜயம் செய்ததில் முன்னெப்போதுமில்லாத ஒரு விசேஷம் உண்டு. மக்களின் மனதைக் கவர்ந்த தேசபக்த திலகமாக மட்டும் அவர் இம்முறை வரவில்லை. இந்திய சுதந்தர சர்க்காரின் பிரதம மந்திரியாய், முப்பத்தைந்து கோடி மக்களின் அதிகாரம் பெற்ற பிரதிநிதியாய் இம்முறை நேருஜி விஜயம் செய்தார். எனவே அவருக்குத் தனிப்பட அளிக்க வேண்டிய மரியாதையோடு அவர் வகிக்கும் உயர்ந்த ஸ்தானத்திற்கு உரிய மரியாதையையும் சேர்த்து அளிப்பது முறையாகும். அந்தக் கடமையைப் பரிபூரணமாக நிறைவேற்றியது பற்றிச் சென்னை மக்களுக்கு நமது பாராட்டுதலைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

(கல்கி, 1.8.1948)

தீரத்திலே, படை வீரத்திலே..!

உலகத்தில் சாதாரணமான பொக்கிஷத்தைப் பாதுகாப்பதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. திருடர்களும் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரர்களும் அதை லபக்கென்று லாவிக் கொண்டு போகாமல் இருப்பதற்காக போலீசும் இராணுவமும் தேவையாக இருக்கின்றன; கச்சேரிகளும் காராக்கிரகங்களும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சாதாரணமான பொக்கிஷங்களுக்கே அவ்வளவு ஆபத்து எனில், பொக்கிஷங்களுக்கெல்லாம் பொக்கிஷமான மாமணியைப் பாதுகாப்பது அற்ப சொற்பமான காரியமா?

கண்ணினுமினிய வீர சுதந்திரமாகிய மாசிலாமணியையே குறிப்பிடுகிறோம்.

உடலையும் உயிரையும் பாதுகாப்பதற்காக மனிதர் பொருளைத் தியாகம் செய்வாரேயல்லாது, பொருளைப் பாதுகாப்பதற்காக உடலையும் உயிரையும் தியாகம் செய்வார் எவருமில்லர்.

ஆனால் சுதந்திரத்தைப் பெறவோ அல்லது பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவோ, உடல் பொருள் ஆவி எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய மனிதர் பின் வாங்குவதில்லை.

எனவே ஒரு தேசத்தின் சுதந்திரத்தைக் காட்டிலும் அத்தேச மக்களுக்கு அரும் பெரும் பொக்கிஷம் வேறெதுவுமேயில்லை என்றாகிறது.

சென்ற வாரத்தோடு எழுபத்து நாலு வயது நிரம்பியுள்ள சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல், மேற்படி ஜெயந்தி வைபவத்தையாட்டி நடந்த கூட்டமொன்றில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள்.

“நமது தேசத்தில் கடைசித் துளி இரத்தம் இருக்கும் வரையிலும், போராடி நமது தேசத்தின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்போம். நமது சுதந்திரத்தில் எவராவது தலையிடுவார்களாயின், அதனால் இந்தியாவே மறைவதாயினும், உலகமே நாசமாவதாயினும், அத்தகைய தலையீட்டைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டோம்” என்று சர்தார் பட்டேல் கர்ஜித்திருக்கிறார்.

எனவே, என்ன நேர்ந்தாலும் பெற்ற சுதந்திரத்தைக் கைநழுவ விடுவது கூடவே கூடாது.

நவீன உலகில் ஒரு தேசத்தின் சுதந்திரத்துக்கு எந்த வழியாக ஆபத்து வரும் என்பதைச் சொல்ல முடியாது.

தரைப் பாதையாக வரலாம்; திரைகடல் வழியாக வரலாம்; ஆகாய மார்க்கமாகவும் வரலாம்; ஏன், பாதாளத்தைப் பிளந்து கொண்டும் வரலாம்!

அந்த ஆபத்து எந்த வழியாக வந்தாலும் அதை எதிர்த்து நின்று வெற்றி பெற இந்தியா வலிமை பெற்றிருக்க வேண்டும்.

★★★

தரைப் போரில் இந்தியரின் வீரதீர பராக்கிரமங்கள் சரித்திரப் பிரசித்தி வாய்ந்தவை.

மகா அலெக்ஸாண்டரின் மண்ணாசைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த இந்தியர்கள், அதற்கு முன்பும் பின்பும்

தீரத்திலே, படை வீரத்திலே..!

37

எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் தங்களுடைய போர்த் திறமையைக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

அஞ்சா நெஞ்சமும் ஆச்சரியகரமான போர்த் திறமையும் உள்ள இந்திய சிப்பாய்களடங்கிய இராணுவம், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியக் கோட்டையின் அஸ்திவாரம் என்று லார்டு கர்ஸான் ஒரு சமயம் குறிப்பிட்டார்.

முதலாவது உலக மகா யுத்தத்தில் இந்தியாவின், இந்திய வீரர்களின் உதவி இராவிடில் பிரிட்டன் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாதென்று, அப்போது பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்த லாயிட் ஜார்ஜ் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டார்.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்திலும் பிரிட்டிஷாரின் வெற்றிக்கு அடிகோலியவர்கள் இந்திய வீரர்களேயாவர்.

மத்தியத் தரைக்கடல் பிரதேசத்திலும் வட ஆப்பிரிக்காவிலும் பிரிட்டிஷார்-தோல்வி மேல் தோல்வியடைந்து 'வெற்றிகரமாக'ப் பின்வாங்கி வந்தபோது, பிரிட்டிஷார் இழந்த இடங்களையெல்லாம் மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொடுத்தவர்கள் இந்தியர்களே.

இந்தியாவின் பிரதம தளபதியாக இருந்த பீல்டு மார்ஷல் ஆர்ச்சிபால்லு வேவல் அவ்வமயம் மேற்படி உண்மையைப் பிரகடனம் செய்து இந்திய சிப்பாய்களைப் பெரிதும் பாராட்டினார்.

அவ்விஷயமாக லார்டு வேவல் கூறியதை அப்படியே இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்:-

“1940 டிசம்பர் மாதத்தில் ஸீடி பரானியிலே இரண்டே டிவிஷன்களடங்கிய இந்தியத் துருப்புகள்,

பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட ஐந்து டிவிஷன்களடங்கிய இத்தாலியத் துருப்புகளை ஹதம் செய்து வெற்றி பெற்றார்கள். பிரிட்டிஷார் இழந்த பர்பரா, பிரிட்டிஷ ஸோமாலி லந்து இவற்றை மீண்டும் கைப்பற்றியவர்கள் தென்னிந்தியத் துருப்புகள்தான். பிரிட்டிஷார் சிரியாவை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ள இந்தியத் துருப்புகள்தான் பேருதவி புரிந்தனர். இவ்வாறாக மத்தியத் தரைக்கடல் பிரதேசங்களைக் காப்பாற்ற உதவி புரிந்த இந்தியாவுக்கு பிரிட்டன் சார்பில் வந்தனம் அளிக்கிறேன்.”

சமீப காலம் வரையில் இந்தியாவின் பிரதம தளபதியாக இருந்த ஜெனரல் ஆக்கின்லெக்கும் இந்தியத் துருப்புகளின் சாகஸங்களை வெகுவாகப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

சென்ற மகா யுத்தத்தின்போது பசிபிக் மகா சமுத்திரத்திலிருந்து அட்லாண்டிக் மகா சமுத்திரம் வரையிலுள்ள பல இடங்களிலும் போர் நடந்தது. அவற்றில் இந்திய வீரர்கள் கலந்து கொள்ளாத முக்கியப் போர்முனை எதுவுமே இல்லை.

இயற்கை எழிலிலும் செயற்கை அழகிலும் ஈடு இல்லாத காஷ்மீர்ப் பிரதேசத்தையும், ஸ்ரீநகரப் பட்டணத்தையும் கொள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றி, ஸ்ரீநகருக்கு ஐந்து மைல்களுக்கு அருகில் வந்த கொள்ளைக் கூட்டத்தையும் அதற்குத் துணை புரிந்த பாகிஸ்தான் துருப்புகளையும் ஐம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் விரட்டியடித்து வீரப்போர் புரிந்து வரும் இந்தியத் துருப்புகளின் தீரத்தை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகும்.

மற்றும் அதர்மத்தை நிலை நிறுத்தக் கடைசித் துளி இரத்தத்தையும் சிந்தப் போராடுவோம் என்று விராப்பு

பேசிய ரஸாக்கர்கள் வெறும் வெண்ணெய் வெட்டி சிப்பாய்கள் என்பதை நிரூபித்து ஹைதராபாத் போரில் ஐந்தே நாளில் வெற்றி கண்ட இந்தியத் துருப்புகளின் அற்புத பராக்கிரமத்தைக் கண்ணெதிரில் கண்டோம்.”

இவ்வாறாக இந்திய சேனா வீரர்கள் பூமியில் அன்றும் இன்றும் போர்த்திறமையைக் காட்டி தங்களுடைய கீர்த்தியை நிலை நாட்டியிருக்கிறார்கள். ★

(கல்கி, நவம்பர் 7, 1948)

சில சுறுசுறுப்புக்காரர்கள்

சுறு சுறுப்பில் சிற்றெறும்பையும் ஜப்பானியரையும் தோற்கடிக்கக் கூடிய சில தேச பக்தர்கள் திருச்சி சிறையில் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஸ்ரீ டி.எஸ். அவிநாசிலிங்கம் ஒருவர்.

காலையில் வார்டர்கள் வந்து கொட்டடிகளைத் திறந்ததும், அநேகமாய் எல்லாரும் கையில் பிரஷ், பேஸ்ட், பல்பொடி எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வருவது வழக்கம். சில ஆந்திர சகோதரர்கள் வெளியில் அவசர அவசரமாய் வந்து வேப்பமரத்தின் மேல் ஏறுவார்கள்! பல் குச்சி ஒடிப்பதற்குத்தான்.

ஆனால் ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் அறையிலிருந்து வெளியில் வரும்போதே, ஸ்நானபானம், பூஜை புனஸ்காரம் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, கையில் உபநிஷத புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருவார். 'பூஜை' என்று வேடிக்கைக்குச் சொல்லவில்லை. உண்மையாகவேதான், ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் டில்லி சட்டசபைக்குப் போனாலும், திருச்சி சிறைக்கு வந்தாலும் 'குருமகராஜ்' அதாவது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ் தேவரின் படமும் கூடப் போயே ஆக வேண்டும்.

எட்டடி சதுரமுள்ள சிறைக் கொட்டடியில் ஒரு சின்ன மூலை. பூஜாக் கிரஹமாகி விடும். அங்கே குருமகராஜின் படம் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும். திருச்சி குவாரண்டைனில் ஒரு பக்கத்தில் சில மல்லிகைச் செடிகள் இருந்தன. அவற்றில் எந்தச் செடியிலாவது எப்போதாவது

சில சுறுசுறுப்புக்காரர்கள்

ஒரே ஒரு பூ அபூர்வமாய்ப் பூக்கும். முதல் நாள் சாயங் காலமே ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் எந்தச் செடியில் மொட்டுக் கட்டியிருக்கிறது என்று பார்த்து வைத்துக் கொள்வார். மறு நாள் காலையில் கொட்டடி திறந்ததும், ராம பாணத்தைப் போல் விரிரென்று அந்த மல்லிகைச் செடியை நோக்கிப் போவார். அதில் பூத்திருக்கும் ஒரே ஒரு பூவை அருமை யாய்ப் பறித்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீ பரமஹம்ஸரின் படத்துக்குச் சாத்துவார்.

திருச்சி சிறையில் ராஜாஜிக்கு அடுத்த படியாக மூச்சுவிட நேரமில்லாமல் வேலை செய்தவர் ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம். அவர் படிக்காத சமயமெல்லாம் எழுதுவார்; எழுதாத சமயமெல்லாம் படிப்பார்.

சிறைக்குள் போனதும் புத்தகம் எழுத வேண்டு மென்ற ஆசை அநேகம் பேருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. ஆசைப் படுகிறவர்களில் 100க்கு 50 பேர் புத்தகம் எழுத ஆரம்பிப் பார்கள். ஐந்து பேர் எழுதி முடிப்பார்கள்; இவர்களில் இரண்டு பாக்கியசாலிகளின் புத்தகங்கள்தான் அச்சவாகன மேறி வெளிவரும். அந்த இரண்டு பேரில் ஒருவராக ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் நிச்சயம் இருப்பார்.

இவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகப் படிப்பிலும் எழுத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கிறாரே, சிநேகிதர்களுடன் பேசுவதற்கே அவருக்கு அவகாசம் இருக்காதோ என்று தோன்றலாம். அப்படியில்லை. அவருடைய வேலைத் திட்டத்தில் "நண்பர்களுடன் அளவளாவுதல்" என்று ஒரு 'ஐட்டம்' இருக்கும். அதற்கு இவ்வளவு நிமிஷம் என்று ஒதுக்கி வைத்திருப்பார். அந்த நேரம் வந்து விடப் போகிறதே என்று நண்பர்கள் பீதியுடன் முதுகைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் சிநேகிதர்களுடன் அளவளாவ தல் என்றால், அவர்களுடைய முதுகுக்குக் கொஞ்சம் அபாயந்தான். முதுகிலே 'ஷொட்டு'க் கொடுக்காமல் அவ ரால் அளவளாவ முடியாது. கையிலே பத்திரிகை, புத்தகம் ஏதாவது இருந்தால், அவை மூலமாகவே அளவளாவத் தொடங்கி விடுவார். புத்தகத்துக்குஞ் சேதம், முதுகுக்கும் அபாயந்தான்.

முதுகிலே 'ஷொட்டு'க் கொடுக்கிறவரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, தொடையில் தட்டிக் கொடுக்கிறவரைப் பற்றி ஞாபகம் வருகிறது. ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் சிறையில் சாத்வீக வாழ்க்கை நடத்தியவர்களில் ஒருவர்; காந்திஜியின் சிறந்த சீடர்; ஆனாலும் அவர் பூரண அஹிம்சா தர்மி என்று சொல்வதற்கில்லை. பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் தொடைக்கு அவரால் ரொம்ப ஹிம்சை உண்டு. அவருக்கு சந்தோஷமும் உற்சாகமும் எவ் வளவுக்கு அதிகமாகிறதோ, அவ்வளவுக்கு மேற்படி ஹிம்சையும் அதிகமாகிவிடும். வால்மீகி ராமாயணம் கேட் பதற்குத் தவறாமல் அவர் வருவதுண்டு. அவர் வந்து எந்த இடத்தில் உட்காருகிறார் என்று பார்த்துக் கொண்டு, மற்ற வர்கள் விலகி உட்காருவது வழக்கம். சிலசமயம் அதிகம் பேர் வந்துவிட்டால் இப்படி விலகி உட்கார சாத்தியப் படாது. அப்போது அவர் பக்கத்தில் யாருக்கு இடங் கிடைக்கிறதோ, அவர்கள் பாடு ஆபத்துத்தான். ஸ்ரீ வரதாச் சாரியின் இராமாயண பக்தி உச்ச ஸ்தாயிக்குப் போகும் சமயங்களில் ஸ்ரீ ரெட்டியாருக்கும் குதூகலத்தில் மெய் மறந்து பக்கத்திலிருப்பவர்களின் தொடையில் பளீர் என்று அடித்து விடுவார். ஸ்ரீ ரெட்டியாரின் குதூகலத்தை நாலைந்து தடவை ருசிபார்த்தபிறகு, ஸ்ரீ சந்தானம் ஒரு யுக்தி செய்தார். இராமாயணத்துக்கு வரும்போது கையில் ஒரு தலையணை

யும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து தொடை மீது வைத்துக் கொள்வார்! விழுகிற அறை தலையணை மீது விழட்டும் என்றுதான்.

புத்தகம் எழுதுவதில் ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கத்துடன் போட்டியிட்டவர் ஸ்ரீ கே. சந்தானம். நான் சிறையிலிருந்த போது இவர் தமிழில் "செல்வம்" என்ற பெயருடன் பொருளாதார சாஸ்திரத்தை எழுதி முடித்தார். காளிதாஸ மகாகவியின் "மேக தூதம்" என்னும் காவியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். பல சிறுகதைகள் எழுதினார். நான் வெளியில் வந்த பிறகு இன்னும் அதிகமாக எழுதியிருக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ கே. சந்தானம் தாம் படிப்பதோடும், எழுதுவதோடும் திருப்தியடையவில்லை. எல்லாரையும் படிப்பித்து விட வேண்டுமென்று அவருக்கு அளவிலாத ஆசை. ஒரு தடவை அவர் "பத்தே நாளில் ஸம்ஸ்கிருதம் சொல்லிக் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்று ஆரம்பித்தார். இந்த ஸம்ஸ்கிருத வகுப்புக்கு முக்கியமாக வந்தவர்கள் ஸ்ரீ ஏ. வேதரத்தினம், ஓமந்தூர் ரெட்டியார், டாக்டர் சீனிவாசன் ஆகியோர். நானும் மேற்படி ஸம்ஸ்கிருத வகுப்புக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நான் போனதன் நோக்கம், மேற்படி வகுப்பை சரியாக மூன்று மணிக்கு முடித்து விடுவதற்காகத்தான். ஏனெனில் மூன்று மணிக்கு ஸம்ஸ்கிருத வகுப்பை முடிப்பது மிக மிக முக்கியமாயிருந்தது. அப்போதுதான் டாக்டர் பி. சீனிவாசன் டி போடுவதற்குக் கிளம்ப முடியும்.

திருச்சி சிறையைப் பற்றி நான் எதை மறந்தாலும் டாக்டர் பி. சீனிவாசன் போட்டுக் கொடுத்த டியை மறக்க முடியாது. அதற்கு முன்னெல்லாம், எனக்கு டி என்றால்

பிடிக்காது. சூடான தேத் தண்ணீரின் அருமை பெருமை களைப் பற்றித் தேயிலைப் பிரசாரக் கமிட்டியாரின் பிரசாரங்களெல்லாம் என் வரையில் விருதாவாகவே போய்க் கொண்டிருந்தன. டாக்டர் சீனிவாசன் போட்டுக் கொடுத்த டீயைச் சாப்பிட்ட பிறகு, நிலைமை மாறிவிட்டது.

ஆனால், தேயிலைப் பானம் என்றால், எல்லாம் தேயிலைப் பானமாகிவிடாது. தயார் செய்கிறபடி செய்தால் தான் தேயிலைப் பானத்தின் பெருமையை உள்ளபடி அறியலாம். தேயிலையில் 'ஆரஞ்சு பெக்கோ தேயிலை' என்று இருக்கிறது. அந்த ரகந்தான் வேண்டும். எவ்வளவு கப் டீ தேவையோ அவ்வளவு 'ஸ்பூன்' தேயிலைத் தூள் எடுத்து ஒரு கெட்டிலில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். கொதிக்கும் வெந்நீரை அதில் விட வேண்டும். சரியாக மூன்று நிமிஷம் அப்படியே வைத்திருக்க வேண்டும். உடனே, கெட்டில் தூம்பு வழியாக ஜலத்தை இறுத்து விட வேண்டும்.

இறுத்த தேயிலைத் தண்ணீரைத் தனித் தனி டம்ளர்களில் விட வேண்டும். ஒவ்வொரு டம்ளரிலும் இரண்டு ஸ்பூன் சர்க்கரை போட வேண்டும். ஒரு சின்னக் கரண்டி பாலையும் விட்டு இலேசாகக் கலக்க வேண்டும். அப்பொழுது டீ தங்க நிறமடைந்திருக்கும். சரியானபடி வெந்நீர் கொதித்திருந்தால் ஆவிகூட வந்து கொண்டிருக்கும்.

ஒரு கையில் மேல் வேஷ்டியைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு அதன் மேல் உறிஞ்சிச் சாப்பிட வேண்டும். டீயை நன்றாய் ஆற்றிவிட்டு அப்புறம் கடகடவென்று வாயில் ஊற்றிக் கொண்டு குடிப்பது உண்டே, அதைப் பஞ்சமா பாதகத்தில்தான் சேர்க்க வேண்டும். இந்தத் தேயிலைப் பான விதிகளுக்குள்ளெல்லாம், மிக முக்கியமான விதி, 'மூன்று நிமிஷ விதி'தான். அதாவது, தேயிலை வெந்நீரில்

ஊறுவது மூன்று நிமிஷத்துக்கு ஒரு விநாடி குறையக் கூடாது. ஒரு விநாடி அதிகமாகவும் கூடாது. இதில்தான், காஞ்சி முனிசிபல் சேர்மன் டாக்டர் பி. சீனிவாசனுடைய இன்றியமையாத உதவி தேவையாயிருந்தது. மத்தியானம் சரியாக மூன்று மணிக்கு அவர் கெட்டிலில் தேயிலைத் தூளை எடுத்துக் கொண்டு சமையல் பிளாக்குக்குப் போவார். அங்கே வெந்நீர் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும். கொதிக்கும் வெந்நீரைக் கெட்டிலுக்குள் விட்டுக் கொண்டு டக் டக் என்று நடந்து எங்கள் பிளாக்குக்கு வருவார். சமையல் பிளாக்கிலிருந்து அவருடைய கொட்டிக்கு வருவதற்குச் சரியாக மூன்று நிமிஷம் ஆகும்; ஒரு விநாடி குறையாது, அதிகமும் ஆகாது. வேறு யாராவதாயிருந்தால், ஐந்தாறு நிமிஷத்துக்குக் குறைந்து வர முடியாது.

★

ஏட்டுக் கல்வீப் பித்தர்களுக்கு...

நம் நாட்டு உயர்தரப் பள்ளிக் கூடங்களில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வகுப்பில் (அதாவது ஆறாம் படிவத்தில்) படிக்கும் மாணவர்களுக்காக ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகம் வருஷந்தோறும் தொகுக்கப்படுகிறது. இந்தத் தொகுப்பு நூலில் ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் கெட்டிஸ்பர்க் சொற் பொழிவு சில சமயம் இடம் பெறுவதுண்டு.

ஆப்ரஹாம் லிங்கன் அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதி களில் கீர்த்தி மிகப் பெற்றவர். அமெரிக்காவிலிருந்து அடிமை முறையை ஒழித்து லட்சக்கணக்கான நீக்ரோ அடிமைகளை விடுதலை செய்தவர். இதன் பொருட்டு அமெரிக்காவில் நடந்த உள்நாட்டு யுத்தம் சரித்திரப் பிரசித்தமானது. அந்த விடுதலைப் போருக்குத் தலைமை வகித்த ஆப்ரஹாம் லிங்கனும் உலக சரித்திரத்தில் அழியாத இடம் பெற்று அமரர் ஆனவர். நம் பாரத நாட்டில் காந்தி மகானை ஒரு வெறியன் சுட்டுக் கொன்றதுபோல் அமெரிக்காவில் ஆப்ரஹாம் லிங்கனையும் வெறியன் ஒருவன் சுட்டுக் கொன்றான்.

ஆப்ரஹாம் லிங்கன் ஜனாதிபதி ஆவதற்கு முன்னும், ஜனாதிபதி பதவி வகித்த போதும் பற்பல சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்தியதுண்டு. அவற்றில் பல உலகத்தின் மிகச் சிறந்த வசன இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்து வருகின்றன. அவருடைய சொற்பொழிவுகளிலெல்லாம் மிகச் சிறந்தது கெட்டிஸ்பர்க் சொற்பொழிவு. நீக்ரோ அடிமைகளின் விடுதலைக்காக நடத்திய யுத்தத்தில், அடிமை ஒழிப்புக் கட்சியில் நின்று போராடி உயிர் நீத்தவர்களுக்கு கெட்டிஸ்

ஏட்டுக் கல்விப் பித்தர்களுக்கு...

47

பர்க் என்னுமிடத்தில் ஞாபகச் சின்ன சமாதி எழுப்பப் பட்டது. அந்த இடத்தில் அச்சந்தர்ப்பத்தில் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் நிகழ்த்திய பிரசங்கம்தான் 'கெட்டிஸ்பர்க் சொற் பொழிவு' என்று பெயர் பெற்றது.

சுமார் இருபத்தைந்து வரிகளும் பன்னிரெண்டே வாக்கியங்களும் அடங்கிய இந்தச் சொற்பொழிவைக் குறித்து ஆங்கில மொழியில் பல பெரிய ஆராய்ச்சிப் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அதையெல்லாம் காட்டிலும், நமது நாட்டு ஆறாம் படிவ மாணாக்கர்களின் ஆங்கில பாடப் புத்தகத்திலும் அந்தச் சொற்பொழிவு இடம் பெறுகிறதென்றால், அது எவ்வளவு மகிமை பொருந்தியதாயிருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையல்லவா?

“என்பதும் ஏழுமான ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம் தந்தையர்கள் இந்தக் கண்டத்தில் ஒரு புதிய ஜாதியை சிருஷ்டித்தார்கள்...” என்னும் அந்தச் சொற்பொழிவின் ஆரம்ப வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போதே அமெரிக்கர்கள் ரோமாஞ்சனம் அடைவார்கள்.

சரி; அந்த அற்புதமான சொற்பொழிவைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது இங்கே நமது நோக்கம் அன்று. அதை நிகழ்த்திய மகா புருஷரான ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்காட்டவே விரும்புகிறோம்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி பதவி தேர்தலுக்கு ஆப்ரஹாம் லிங்கன் நிற்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்ட போது, அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு தேவை என்று அவருடைய நண்பர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். அதன்பேரில்

ஆப்ரஹாம் லிங்கன் தமது சுய சரிதத்தைத் தமது கைப்படச் சுருக்கமாக எழுதிக் கொடுத்தார். ஆனால் மூன்றாவது மனிதரைப் பற்றி எழுதுவதைப்போல் எழுதினார். அவர் கைப்பட எழுதிய அந்தச் சுய வரலாறு அவருடைய கையெழுத்தில் எழுதியபடியே இன்றும் அமெரிக்காவில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆப்ரஹாம் லிங்கன் தமது இளம் பிராயத்தைப் பற்றித் தாமே எழுதியிருப்பதைக் கீழே தந்திருக்கிறோம்:-

"ஆப்ரஹாமின் எட்டாவது வயதில், 1816-ம் வருஷம் இலையுதிர் காலத்தில், அவனுடைய தகப்பனார் இண்டியானா மாகாணத்துக்குச் சென்றார். கெண்டக்கியில் ஏற்பட்ட நிலத்தகராறு காரணமாக அவர் இண்டியானாவுக்குப் போக நேர்ந்தது. அங்கே அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் குடியேறினார். காட்டில் நெருக்கமாக இருந்த மரங்களை வெட்டி அப்புறப்படுத்தி நிலத்தைச் சாகுபடிக்குப் பண்படுத்துவது முக்கியமான முன்னணி வேலையாக இருந்தது. ஆப்ரஹாம் எட்டு வயதுச் சிறுவனாயிருந்தாலும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தான். அவன் கையில் உடனே ஒரு கோடாரி கொடுக்கப்பட்டது. அதுமுதல் இருபத்து மூன்றாம் வயது வரையில் ஆப்ரஹாம் அந்த மிக உபயோகமான கருவியை இடைவிடாமல் கையாண்டு வந்தான். உழவு, அறுவடைக் காலங்களில் அந்தந்த வேலைகளையும் செய்தான். இடையில் ஏபிஸிடி சொல்லித் தந்த பள்ளிக் கூடங்களுக்குச் சில தினங்கள் சென்றான். பள்ளிக்கூடம் சென்ற நாட்களையெல்லாம் கணக்கிட்டால் ஒரு வருஷத்துக்கு மேற்போகாது. காலேஜு அல்லது அகாடமி கட்டடத்துக்குள் அவன் நுழைந்ததேயில்லை. அவன் கற்ற கல்வியெல்லாம் வேலை செய்த நேரம் போக ஒழிந்த நேரங்களில் அவனே படித்துத் தெரிந்து கொண்டவைதான். இருபத்து

மூன்றாவது வயதில் தகப்பனாரைப் பிரிந்த பிறகு அவன் ஆங்கில இலக்கணம் கற்றான். அவ்வளவு நன்றாகக் கற்கவில்லை. இப்போது பேசவும் எழுதவும் தெரிந்திருக்கும் அளவுக்கு மட்டுமே கற்றான்...

பத்தொன்பதாம் பிராயத்தில் ஆப்ரஹாம் கூலிக்குப் படகு ஓட்டிக் கொண்டு போனான். அவனும் படகின் சொந்தக்காரன் மகனுமாக அப்பிரயாணத்தைச் செய்து முடித்தனர்...

இருபத்தோராவது வயதில் ஆப்ரஹாம் தன்னுடைய தந்தையுடனும் குடும்பத்தாருடனும் இண்டியானாவை விட்டு இல்லினாய் மாகாணத்துக்குப் போகும்படி நேர்ந்தது. காளை மாடுகள் பூட்டிய வண்டிகளில் அவர்கள் பிரயாணம் செய்தார்கள். ஒரு வண்டியை ஆப்ரஹாம் ஓட்டிச் சென்றான். ஸங்காமன் நதிக்கரையில் அவர்கள் குடியேறினார்கள். இங்கே மரக் கட்டைகளினால் வீடு கட்டிக் கொண்டார்கள். மேலும் பல மரக் கட்டைகளைப் பிளந்து பத்து ஏக்கரா நிலத்துக்கு அம்மரப் பிளாச்சுகளைக் கொண்டு வேலி எடுத்தார்கள். பிறகு, அதே வருஷத்தில் விதை விதைத்துத் தானியம் உற்பத்தி செய்தார்கள். மேற்கூறிய மரப் பிளாச்சுகள் சமீபத்தில் சிறிது பிரசித்தி அடைந்தன. ஆனால் ஆப்ரஹாம் பிளந்த மரப் பிளாச்சுகள் அவை மட்டுமல்ல; முன்னும் பின்னும் இம்மாதிரி எவ்வளவோ மரப் பிளாச்சுகள் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் பிளந்தது உண்டு....!''

உலக சரித்திரத்தில் என்றும் அழியாத புகழ் பெற்ற ஜனாதிபதி லிங்கனின் இளம் பிராய வாழ்க்கை இவ்வாறு அமைந்திருந்தது. லிங்கன் தம் சுயசரிதக் குறிப்பில் தாம் பிளந்த மரப் பிளாச்சுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் அல்லவா? அதற்கு ஒரு விசேஷக் காரணம் உண்டு.

ஆப்ரஹாம் லிங்கனை அமெரிக்க ஜனாதிபதி பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் யோசனை வந்தபோது, அவருடைய எதிரிகள் பரிகசித்தார்கள். "ஆப்ரஹாம் லிங்கனுக்கு என்ன தெரியும்? மரக்கட்டைகளைப் பிளக்கத்தான் தெரியும்!" என்றார்கள். மேலும் அதை நன்றாய்ப் பிரசாரம் செய்வதற்காக, ஸங்காமன் நதிக்கரை வேலியிலிருந்து இரண்டு பிளந்த மரக் கட்டைகளைக் கொண்டு வந்தது. "இவை ஆப்ரஹாம் லிங்கன் பிளந்தவை!" என்று எழுதித் தொங்க விட்டார்கள்.

இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் "இன்னும் எத்தனையோ மரக் கட்டைகளை ஆப்ரஹாம் பிளந்து பிளாச்சுகளாகச் செய்ததுண்டு" என்று எழுதினார்.

அமெரிக்காவில் அக்காலத்தில் வசித்தவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏட்டுக் கல்விப் பித்தர்கள் அல்ல. ஆகையால் இளம் பிராயத்தில் உடலுழைத்துப் பாடு பட்டவரான ஆப்ரஹாம் லிங்கனையே ஜனாதிபதி பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

இப்படி உடலுழைப்புக்குப் பெருமை தந்த ஜாதியானபடியாலேதான் இன்றைக்கு அமெரிக்கர்கள் எல்லாத் தொழில்களிலும், எல்லா அறிவுத் துறைகளிலும் முன்னணியில் நிற்கிறார்கள்.

நமது நாட்டின் மெக்காலே கல்வி முறையின் அடிமைப் பரம்பரையில் வந்துள்ள ஏட்டுக் கல்விப் பித்தர்களுக்கெல்லாம் ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் மேற்கூறிய இளம் பிராய வரலாற்றைச் சமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

மங்களூரில் மகாநாடு கூடி, "அரை நாள் ஏட்டுக் கல்வியும் அரை நாள் தொழிலும் பயிலும் கல்வித் திட்டம்

குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு பயப்பது'' என்று தீர்மானம் செய்தார்களே. அந்த ஆசிரியர் சிகாமணிகளுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

தந்தையின் தொழிலை மகன் கற்றுக் கொள்வது கேவலம் என்றும், பெற்றோர்களுக்கு அவர்களுடைய வேலையில் குழந்தைகள் உதவி செய்வது பாதகம் என்றும் சொல்லும் மகா மேதாவி்களையும் லிங்கனின் இளம் பிராய வரலாற்றைப் படிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

ஆப்ரஹாம் லிங்கனுடைய வரலாறு ஒரு தனிப்பட்ட அபூர்வமான உதாரணம் அல்ல. இதிகாச புராணங்களிலிருந்து இக்கால சரித்திரம் வரையில் அம்மாதிரி எத்தனையோ உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டும்படி இருக்கின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா இளம் பருவத்தில் பள்ளிக் கூடம் போகவில்லை; மாடு மேய்க்கப் போனார். ஆனால் பிற்காலத்தில் பீஷ்மர், துரோணர் முதலியவர்களாலும் போற்றப்பட்ட இணையற்ற இராஜ தந்திரியாக விளங்கினார்.

திருவள்ளுவர் கைத்தறி நெசவுத் தொழில் செய்து ஜீவனம் நடத்தினார். அத் தொழிலை அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்கவில்லை. அவரை வளர்த்த தகப்பனாரிடந்தான் கற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒப்புயர்வற்ற திருக்குறள் என்னும் தமிழ் மறையை அவர் அருளினார்.

வைஷ்ணவ சமயத்தின் ஆச்சாரிய புருஷர்களில் முதன்மை பெற்ற ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் செருப்புத் தைக்கும் தொழில் கூடக் கற்றுத் தேர்ந்தார். ஆயினும் படிப்பவர்கள் தலை கிறுங்கும்படியான தத்துவப் பொருள்களை அற்புதமாக எழுதி வைத்து விட்டுப் போனார்.

இப்படிப்பட்ட உதாரணங்கள் முற்காலத்திலும் இந்த நாளிலும் எவ்வளவோ உண்டு. நம் ஏட்டுக் கல்வியாளர்களையே அவர்களுடைய வரலாறுகளை எழுதச் சொன்னால், அபாரமாக எழுதித் தள்ளி விடுவார்கள்.

ஆயினும், நம் குழந்தைகளுக்கு ஏட்டுக் கல்வியுடன் கைத்தொழில் திறமையும் அளிக்கும் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்க்கிறார்கள்.

“ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது!” என்ற பழமொழியை மெய்ப்பிக்க இதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

★ ★ ★

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பயனாக ஏற்பட்ட பெருந் தீமைகளிலே மிகப் பெரும் தீமை இந்த ஏட்டுக் கல்வி முறை.

காந்தி மகானும் அவருடைய தலைமையை ஒப்புக் கொண்ட நம் தலைவர்களும் அந்த ஏட்டுக் கல்வி அடிமைத் தனத்திலிருந்து முதலில் விடுதலை பெற்றார்கள். அதற்கு அறிகுறியாகவே கைராட்டை சுற்றினார்கள். அதனாலேயே அவர்களுடைய தலைமையில் நடந்த போராட்டத்தில் இந்தப் பாரத புண்ணிய பூமி வெற்றியடைந்து அரசியல் சுதந்தரம் அடைந்தது.

சுதந்தர இந்தியாவில் ஏட்டுக்கல்வி அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற புதிய சமுதாயத்தைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும். அப்போதுதான், நம் தலைவர்கள் நமக்குத் தேடித் தந்த சுதந்தரத்தை நாம் பாதுகாத்துக் கொண்டு எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றமடைய முடியும்.

ஏட்டுக் கல்விப் பித்தர்களுக்கு...

53

அத்தகைய புது சமுதாயத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு உகந்தது சென்னை இராஜ்யத்தில் அமுலுக்கு வரப்போகும் புதிய கல்விமுறை.

அதைக் கிராமங்களிலே மட்டுமின்றி நகரங்களிலும் அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று காங்கிரஸ் யெனதுக்காரியதரிசி ஸ்ரீ அகர்வால் கூறுவதை நாம் முற்றிலும் ஆதரிக்கிறோம். ★

(கன்கி, ஜூன் 7, 1953)

அதிசயம், ஆனால் உண்மை!

இந்த மாதத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் "ஸீட் இல்லை!" என்ற கூக்குரலைக் கேட்கிறோம். லயோலா காலேஜில் ஸீட் இல்லை; விவேகானந்தா காலேஜில் ஸீட் இல்லை; ஆர்ட்ஸ் காலேஜில் இடம் இல்லை; விவசாய காலேஜில் இடம் இல்லை; ஆயுர்வேத காலேஜில் இடம் இல்லை; செத்த காலேஜில் இடம் இடமில்லை; உயிர்க் காலேஜில் இடமில்லை; என்ஜினியரிங் காலேஜிலும் கால்நடைக் காலேஜிலும் ஸீட் இல்லவே இல்லை! இப்படியெல்லாம் 'ஸீட்'டுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறதே, மழுங்கத் தலையை மொட்டை அடித்துக் கொண்டு எல்லா காலேஜுகளுக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டு விட்டு வரலாம் என்று புறப்பட்டால், மோட்டாரில் இடம் இல்லை; டிராமில் இடம் இல்லை; - இவ்வளவு நெருக்கடியைத் தாண்டி கூவர ஸலூனுக்குள் புகுந்து பார்த்தால், அங்கே யும் 'ஸீட்' காலி இல்லை!!!

இவ்வளவு நெருக்கடியான 'ஸீட் இல்லை' பிரச்னைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே அடியாகத் தீர்த்து வைக்கக் கூடியவர் ஒருவர் இருக்கிறார்! அவர்தான் கோயமுத்தூரைச் சேர்ந்த அற்புத மாயாஜால மனிதர் ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு அவர்கள். "காலேஜில் ஸீட் இல்லை" என்று கஷ்டப் படுகிற வாலிபர்கள் எல்லாரும் தயவு செய்து கோயமுத்தூருக்கு யாத்திரை சென்று ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடுவைப் பார்த்து விட்டு வரும்படி சிபாரிசு செய்கிறோம். அப்படி பிரயாணச் செலவு செய்து கொண்டு போய்ப் பார்க்க முடியாத வாலிபர்கள் அவர் எழுதியுள்ள "நான் கண்ட உலகம்"

என்ற நூலையாவது வாங்கிப் பார்க்கும்படி யோசனை சொல்கிறோம்.

ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடுகாருவிடம் ஒரு வர்லிபன் சென்று, "காலேஜில் எனக்கு இடங்கிடைக்கவில்லை" என்று சொன்னால், நாயுடுகாரு சிரிப்பார்; அல்லது கண்ணீர் விடுவார்; அல்லது திட்டவும் செய்வார். "அப்பனே! என்னைப் பார்! நான் எந்தக் காலேஜில் படித்தேன்?" என்று கேட்பார்.

திருவாளர் ஜி.டி. நாயுடு என்ஜினியரிங் காலேஜுக்கு மனுப் போட்டதில்லை; காலேஜ் நிழலில் ஒதுங்கிய தில்லை; உயர்தரப் பள்ளியில் கூட அவர் படித்ததில்லை.

ஆனால் நாலு தடவை உலகப் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்; அமெரிக்காவில் அமெரிக்கர்கள் அடங்கிய சபைகளில் ஆங்கிலத்தில் பிரசங்கமாரி பொழிந்திருக்கிறார்; பெரிய பெரிய வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைப் பற்றியும் பேசியிருக்கிறார்; ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பிரசித்த விஞ்ஞானிகள் - தொழில் நிபுணர்களுடன் சம்பாஷித்திருக்கிறார்.

ஐரோப்பாவில் மின்சார மோட்டார் என்ஜின்கள் பெருவாரியாக உற்பத்தியாகும் ஆல்பர்ட் ஹர்த்பாக்டரி தொழிற்சாலை ஒன்றுக்குத் திரு ஜி.டி. நாயுடு போயிருந்தார். அந்த இயந்திரங்களில் தாமே வேலை செய்து பார்த்தார். புது விதமான 'லேத்' இயந்திரம் ஒன்று அங்கே தயாரிக்கப்பட்டு வந்தது. அதை ஸ்ரீ நாயுடு ஓட்டிப் பார்த்தபோது, அதில் ஒரு குறை தெரிந்தது. குறையை அத் தொழிற்சாலை என்ஜினியர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார். அத் தொழிற்சாலையின் டைரக்டர்கள் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்து உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் நன்றி கூறினார்கள்.

நாயுடுகாரு அத் தொழிற்சாலையிலிருந்து புறப்படும் முன்பே குறையை நிவர்த்தி செய்தும் காட்டினார்கள்!

ஆம்; நாயுடுகாரு இளமையில் என்ஜினியரிங் கலாசாலையில் படித்ததில்லைதான். ஆனால் அவருடைய நாற்பத்தேழாம் வயதில் (1940-ம் ஆண்டில்) அமெரிக்காவிலுள்ள செயின்ட் லூயி நகரத்தில் ஒரு தொழிற் பயிற்சிப் பாடசாலையில் சில மாத காலம் படித்தார். வாரம் ஒன்றுக்கு 16 டாலர் உதவிச்சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டு படித்தார்.

நாயுடுவின் வாழ்க்கையில் அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்ததெல்லாம் இவ்வளவுதான். ஆனாலும் இன்றைக்கு உலகத்தில் தலைசிறந்த இயந்திர நிபுணர்களுக்கு அவர் யோசனை சொல்லக்கூடியவராயிருக்கிறார்!

என்ஜினியரிங் கலாசாலைகளில் ஐந்து வருஷம் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களை "அநுபவ பூர்வமாக ஆறு மாதத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்!" என்கிறார்.

விவசாயக் கலாசாலை எதிலும் ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு படித்ததில்லை. ஆனால் விவசாயத் துறையில் அவர் சில அற்புத மாயாஜால வித்தைகள் புரிந்திருக்கிறார்.

அவருடைய தோட்டத்தில் வளரும் ஆரஞ்சுச் செடியிலிருந்து ஒரு ஆரஞ்சுப் பழத்தைப் பறித்து அப்படியே சாறு பிழிந்து சாப்பிட்டால் கசக்கும்; அந்தச் சாற்றில் இருபது பங்கு தண்ணீர் கலந்து அருந்தினால் அது இனிக்கும்! அதாவது ஒரு பழத்தில் இருபது பழங்களின் சத்து உண்டாகும்படியான அற்புதத்தை அவர் செய்திருக்கிறார்.

அவருடைய தோட்டத்தில் ஒரு பருத்தி விதையி லிருந்து உண்டாகும் பருத்திச் செடி 10 அடி உயரம் வளரு கிறது; அதில் இருபத்தி நாலு ராத்தல் பருத்தி விளைகிறது!

அவர் பயிரிடும் சோளச் செடி பதினெட்டரை அடி உயரம் வளர்ந்து 35 கதிர்கள் ஈனுகிறது. அவர் பயிராக்கும் பப்பாளி மரத்தில் பழுக்கும் ராட்சதப் பழங்கள் "உணவு மந்திரி கனம் முன்ஷியையும் விவசாய மந்திரி கனம் ஷெட்டியையும் இங்கே வரச் சொல்லுங்கள்! அவர்களை ஒரே விழுங்காய் விழுங்கி ஏப்பம் விடுகிறேன்!" என்று அறைகூவுகின்றன!

கூவர ஸலூன்களில் இடமில்லை என்று புகார் செய்கிறவர்களுக்கு, ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு மின்சக்தியினால் இயங்கும் இயந்திர கூவரக் கத்தி ஒன்று தயாரித்து வைத்திருக்கிறார். மேனாட்டுத் தொழில் நிபுணர்கள் அதைப் பார்த்து அதிசயித்தார்கள். "எங்களுக்கு இதைச் செய்யும் உரிமை கொடுங்கள்; நீங்களே மேற்பார்வை செய்யுங்கள்; வேண்டுமென்கிற பணம் தருகிறோம்!" என்றார்கள்.

ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு மறுத்து விட்டார். இந்தியாவி லேயே அதை உற்பத்தி செய்து அயல்நாடுகளுக்கும் அனுப்ப ஆசைப்பட்டார்.

அந்த ஆசை இன்னும் நிறைவேறவில்லை. அது போல் இன்னும் பல துறைகளில் திரு நாயுடுவின் தீக்ஷண்யமான அறிவில் தோன்றிய புதுமைகள் செய லில் வரவில்லை.

தேசத்தில் போதிய வசதிகள் இல்லை; சர்க்கார் ஆதரவும் இல்லை; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நாயுடு

காருவுக்கும் வருமான வரி இலாகாவுக்கும் 'லடாய்' ஏற்பட்டு, நாயுடு மனங்கசந்து போகும்படி செய்து விட்டது!

ஒருநாள் அவருடைய மனக்கசப்பு நீங்குமென்று எதிர்பார்ப்போமாக. காலமாகிய தண்ணீர் அந்தக் கசப்புடன் கலந்து அதுவே இனிப்பாகுமென்று நம்புவோமாக.

ஸ்ரீ நாயுடுவின் பலவிதத் தொழில் திட்டங்களும், தொழிற்கல்வித் திட்டங்களும் காரியத்தில் நிறைவேறும் காலம் விரைவில் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

அதற்கிடையில் "நான் கண்ட உலகம்" என்ற நூலைத் தமிழாக்கி வெளியிட்ட ஸ்ரீ திரிலோக சீதாராம் தமிழ்நாட்டு வாலிபர்களுக்கு ஒப்பற்ற சேவையைப் புரிந்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு என்னும் விந்தை மனிதரைப் பற்றி நாம் பராபரியாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தவையெல்லாம் இந்நூலின் மூலம் உறுதிப்படுகின்றன. நூற்றிருபத் தெட்டு பக்கமுள்ள இந்த நூலுக்கு எடைக்கு எடை தங்கம் கொடுத்து வாங்கலாம். தங்கத்தை விட விலை உயர்ந்த பிளாடினம், யுரேனியம், தோரியம் முதலிய உலோகங்களை எடைக்கு எடை கொடுத்தும் வாங்கலாம். அல்லது புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் ரூ.1-10-0 கொடுத்தும் வாங்கிப் படிக்கலாம்.

நமது வாலிபர்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்ட நம் சென்னை மாகாண சர்க்கார் இந்தப் புத்தகத்தில் பதினாயிரம் பிரதிகள் வாங்கி, பதினாயிரம் புத்தக சாலைகளைத் தமிழ்நாடெங்கும் ஏற்படுத்தி, புத்தக சாலைக்கு ஒரு புத்தகம் வீதம் விநியோகித்தால் அளவற்ற பயனை அடையலாம். ★

ஓரிரவு

தற்காலத்து நாடகக் கலையைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் ஆங்கிலம் படித்த மேதாவிகள் பெர்னாட் ஷாவையும், இப்ஸனையும் நினைத்து ஒரு குரல் அழுவது வழக்கம். "நாடகம், கீடகம் என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் ஒரு பெர்னார்ட் ஷாவுக்கும் ஒரு இப்ஸனுக்கும் எங்கே போவது? திருடப் போக வேண்டியதுதான்!" என்று சொல்வார்கள்.

அப்படியெல்லாம் திருடவும் கிருடவும் போக வேண்டாம். தமிழ்நாடு நாடகாசிரியர் இல்லாமல் பாழ்த்துப் போகவில்லை என்று சமீபத்தில் தெரிந்து கொண்டேன்.

இரண்டு வாரத்துக்கு முன்பு திருச்சினாப்பள்ளியில் "ஓரிரவு" என்னும் நாடகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது. பார்த்ததின் பயனாக, "இதோ ஒரு பெர்னார்ட்ஷா தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார்! இப்ஸனும் இருக்கிறார்! இன்னும் கால்ஸ்வொர்த்திகூட இருக்கிறார்!" என்று தோன்றியது.

நாடகக் கதையும், கதையை நாடகமாக அமைத்திருந்த பாணியும், கட்டுக் கோப்பும், காட்சிகளின் அமைப்பும், சம்பாஷணையும் அப்படி ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று சிறந்து விளங்கி என்னைத் திணற அடித்து விட்டன. நாடக முடிவில் என்னைப் பேசும்படி சொன்னபோது ஒன்றும் பேசத் தோன்றவில்லை. "நன்றாயிருக்கிறது; மிக நன்றாயிருக்கிறது; அதிக நன்றாயிருக்கிறது!" என்றுதான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“ஓரிரவு” என்னும் நாடகத்தின் ஆசிரியர் திரு. சி.என். அண்ணாத்துரை.

காங்கிரஸுக்கும், தேசிய விடுதலை இயக்கத்துக்கும் எதிர்க் கட்சிகள் என்று கருதப்படும் திராவிடக் கட்சி, சுயமரியாதைக் கட்சி, ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆகியவற்றில் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரும், சொற்பொழிவாளரும் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக, திருச்சி “நகர தூதன்” பத்திரிகையின் முதற் பக்கத்தில் “பேனா நர்த்தனம்” என்னும் தலைப்பில் ஒருவர் எழுதுகிறாரே, அவர் மிகப் பொல்லாத எழுத்தாளர். அவருடைய பேனா நர்த்தனத்தில், பரத நாட்டியத்திலேயுள்ள சகல ஜதி வகைகளையும் காணலாம். அப்படித் துள்ளிக் குதிக்கும் வேகமுள்ள தமிழ்நடையில் எதிர்க் கட்சிக்காரர்களையும் அவர் தாக்குவார். நானும் பார்த்து வருகிறேன்; சென்ற இருபது வருஷத்துக்கு மேலாக அவருடைய கொள்கையும் ஒரே மாதிரியாக இருந்து வருகிறது; அவருடைய தமிழ் நடையும் ஒரேவித வேகமுள்ளதாயிருந்து வருகிறது. இவரால் தாக்கப்படுகிற மனிதர் நல்ல ரஸிகராக மட்டுமிருந்தால், “தாக்கப்பட்டாலும் இப்படிப்பட்ட பேனாவினால் அல்லவா தாக்கப்பட வேண்டும்” என்றுதான் அவருக்கு எண்ணத் தோன்றும். திராவிடக் கட்சி - சுயமரியாதைக் கட்சி - ஜஸ்டிஸ் கட்சி சொற்பொழிவாளர்களிலே தற்சமயம் தலை சிறந்து விளங்குகிறவர் திரு. சி.என். அண்ணாத்துரை அவர்கள். (திரு. ஈ.வே. ராவுக்கு அடுத்தபடியாகத்தான் சொல்கிறேன். ஈ.வெ.ரா.வைப் போன்ற வலிமை மிகுந்த மேடைப் பேச்சாளர் தமிழ்நாட்டில் வேறு யாருமே இல்லை என்பது என்பது அபிப்பிராயம். இல்லாமற் போனால், அவ்வளவு பலமற்ற ஒரு கட்சியை, இத்தனை நாளும் விடாமல் தாங்கி நின்று

போகுமிடங்களிலெல்லாம் இன்னமும் ஜனக்கூட்டம் சேர்க்க முடியுமா?) திரு. சி.என். அண்ணாத்துரையின் சொற்பொழிவுகள் சிலவற்றை நான் கேட்டிருக்கிறேன். "சொற்பொழிவு என்றால் இதுவல்லவா பொழிவு? தட்டுத் தடுமாறிச் சொற்களுக்குத் திண்டாடி நிற்பதையெல்லாம் சொற்பொழிவு என்கிறோமே!" என்று எண்ணத் தோன்றும்.

திரு. அண்ணாத்துரையின் ஒரு சொற்பொழிவை நான் நேரில் கேட்கா விட்டாலும், நண்பர் ஒருவர் அதைப் பற்றிக் கூறியது என் மனதில் பதிந்து போயிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டின் இறுதியில் சென்னையில் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு நடந்தது. அச்சமயம் நான் பம்பாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். ரயில் பாதையும் உடைபட்டுப் போயிருந்தபடியால் மகாநாட்டுக்கு வர முடியவில்லை. திரும்பி வந்ததும் எழுத்தாளர் மகாநாட்டைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

திரு. அண்ணாத்துரையின் பிரசங்கத்தைப் பற்றி ஒருவர் சொன்னார். நமது கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்கள் அறிவு விளக்கம் பெறாமல் பழைய குருட்டு நம்பிக்கைகளிலேயே ஆழ்ந்து கிடப்பதைப் பற்றி திரு. அண்ணாத்துரை பேசினாராம். "மின்சார சக்தியைக் கண்டு பிடித்தவன் யார் என்று கிராமவாசியைக் கேளுங்கள். தெரியாது; ஆனால் யமனுக்கு வாகனம் எருமைக்கடா என்று தெரியும். நீராவி இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தவன் யார் என்று கேளுங்கள். தெரியாது; ஆனால் யமனுக்கு வாகனம் எருமைக்கடா என்பது மட்டும் தெரியும். ரேடியத்தின் உபயோகம் என்னவென்று கேளுங்கள். தெரியாது; ஆனால் யமனுக்கு வாகனம் என்ன என்று கேட்டால், உடனே எருமைக்கடா என்று பதில் வரும்...!" இந்த மாதிரி யமனையும் எருமைக்கடாவையும் வைத்துக் கொண்டு திரு. அண்ணாத்துரை

மேற்படி மகாநாட்டில் வெளுத்துக் கட்டி விட்டார் என்று பிரசங்கத்தைக் கேட்ட நண்பர் சொன்னார். எழுத்தாளர் மகாநாட்டிலேயே திரு. அண்ணாத்துரை பிரசங்கந்தான் விசேஷ நிகழ்ச்சி என்றும் தெரிவித்தார்.

ஆனால், பேச்சும் பிரசங்கமும் சொற்பொழிவும் உடனுக்குடனே காற்றிலே போய் விடுகின்றன. கூட்டத்துக்கு வருகிற ஜனங்களில் 100க்கு 50 பேர் சொற்பொழிவைச் சரியாகக் கவனிப்பதேயில்லை; மற்ற ஐம்பது பேர் ஒரு காதினால் வாங்கி, இன்னொரு காதினால் விட்டு விடுகிறார்கள்.

பேச்சைக் காட்டிலும் எழுத்து அதிக வலிமையுடையது. ஆனால் பேச்சு எழுத்து எதுவும் நாடகத்துக்கு அருகிலும் வராது. ஜன சமூகத்தை உண்மையில் சீர்திருத்த விரும்புவோன் கையாள வேண்டிய சாதனம் நாடகமேயாகும்.

நடிக்கக் கூடிய நாடகத்தை எழுதும் ஆற்றல் மிகவும் அரியது. அந்த ஆற்றல் திரு. அண்ணாத்துரையிடம் பூரணமாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை "ஓரிரவு" நாடகத்தில் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

★★★

"ஓரிரவு" நாடகம் ஓர் இரவில் நடக்கும் சம்பவங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஓரிரவில், ஒரு ஜமீன்தாரின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் எல்லாம் பின் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

அந்த ஜமீன்தாருக்கு ஒரு செல்வ மகள். அவளும் ஒரு டாக்டரும் பரஸ்பரம் காதலிக்கிறார்கள். ஆனால் ஜமீன்தார் ஒரு குடிகாரக் காலாடியின் கையில் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறார். ஜமீன்தாருடைய பழைய வாழ்க்கையைச்

சேர்ந்த பயங்கர இரகசியம் ஒன்று மேற்படி காலாடிக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி அந்த குடியன் ஜமீன்தாரின் மகளைத் தனக்கு மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறான்.

ஜமீன்தார் டாக்டரிடம் தன்னுடைய பழைய கதையைச் சொல்கிறார். அந்தக் கதை அரங்க மேடையில் காட்டப்படும் 'டெக்னிக்' மிக அற்புதம்.

அதே இரவில், திருடன் ஒருவன் ஜமீன்தார் வீட்டில் களவாடப் புகுந்து விடுகிறான். இந்தக் கட்டத்தில் நாடகம் பார்ப்பவர்களுக்கு ஆச்சரியத்துக்கு மேல் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறது.

நாடகத்தில் ஓரிடத்தில் விபசாரியின் வீடும், அந்த வீட்டுக்கு ஒரு அசடன் வரும் காட்சியும் காட்டப்படுகின்றன. இந்தக் கட்டம் அநாவசியம். இதைத் தவிர மற்றப் படி நாடகத்தில் எந்த இடத்திலும் விரசம் என்பது இல்லாமல் கதை விறுவிறுப்பாகச் செல்கிறது. "மேலே என்ன வருகிறது?" என்னும் ஆவலை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உண்டாக்கிக் கொண்டு செல்கிறது.

"ஓரிரவு" நாடகத்தை நடத்தினவர்கள் ஸ்ரீ.கே.ஆர். ராமசாமியின் கிருஷ்ணன் நாடக சபையினர். ஸ்ரீ. கே.ஆர். ராமசாமி சிறந்த ரவிகர்; அதோடு சிறந்த நடிகர்; அதைக் காட்டிலும் சிறந்த களவான். "பூம்பாவை" நாடகத்தில் சம்பந்தமாக நடத்திலிருந்து அவருக்குத் தமிழ் சினிமாக்களில் அதிகமான கிராக்கி.

எனவே ஸ்ரீ. கே.ஆர். ராமசாமிக்கு இப்போது தம்முடைய நாடக சபையில் நடக்க நேரமிருப்பதில்லை.

எனினும் அவருடைய நாடக சபையில் பயிற்சி செய்யப் பட்டிருக்கும் நடிகர்கள் சிறந்த முறையில் நடிக்கிறார்கள். நாடக மேடை 'டெக்னிக்'கை நவீன முறையில் கையாண்டு பார்ப்பவர்களைத் திகைக்க அடிக்கிறார்கள்.

கதாநாயகியாக நடித்தவர் பெண்ணா, ஆணா என்பதைக் கடைசி வரையில் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. யாராயிருந்தாலும், திருடன் வந்த கட்டத்தில் அவருடைய நடிப்பு பலே பேஷ்!

கிருஷ்ணன் நாடக சபை சிறந்து முன்னேறித் தமிழ் நாட்டுக்கு நல்ல தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கிறேன்.

(கல்கி, டிசம்பர் 7, 1947)

விலைகள் குறையுமா?

நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லாத டாக்டர்கள் உண்டா? அதுபோலவே அரசியல், பொருளாதார நோய்களுக்கும் பரிகாரம் தேடுவதில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லாத நிபுணர்கள் இல்லை. பிரிட்டனின் நலனுக்காகப் பல பல மாதங்கள் வரையில் தீர்க்காலோசனை செய்தும் நிதி நிபுணர்களைக் கலந்தும் பிரிட்டிஷ் மந்திரிகள் பிரிட்டிஷ் நாணயமான ஸ்டர்லிங்கின் டாலர் மதிப்பைக் குறைத்தார்கள். அவ்வாறு குறைத்ததால் பிரிட்டிஷ் குடியே கெட்டுவிட்டது என்று சர்ச்சில் கூட்டத்தார் ஜலகிட்டு வருகிறார்கள். ஸ்டர்லிங்கின் டாலர் மதிப்பு குறைந்து விட்டதால், அந்த அளவுக்கு ரூபாயின் டாலர் மதிப்பையும் குறைப்பதுதான் இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமை சீர்குலையாமல் இருப்பதற்கு வழி என்று இந்திய சர்க்கார் பெர்க்கிஷ் மந்திரி டாக்டர் ஜான்மத்தாய் நிபுணர்களைக் கலந்தாலோசித்து முடிவு செய்தார். அவ்வாறு குறைத்து சரியல்ல என்று இந்த நாட்டிலும் கூக்குரல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு ஆட்சேபிப்பவர்களுக்கு பொக்கிஷ் மந்திரி இந்தியா பார்லிமெண்டில் பதில் அளித்தார். இந்திய சர்க்கார் செய்த முடிவு முற்றிலும் சரி என்பதற்குத் தகுந்த ஆதாரங்களை அவர் எடுத்துக் காட்டினார். மற்றும் ரூபாயின் டாலர் மதிப்புக் குறைவால் ஏற்படக் கூடிய விபரீத நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கான முறைகளையும் விவரித்தார்.

வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் யந்திர வகைகளின் விலைகள் குறைய வழி வகை தேட வேண்டும். சிக்கனம் செய்து அதிகமாகச் சேமிக்கும்படி ஜனங்களைத்

தூண்ட வேண்டும். யுத்த காலத்தில் கொள்ளை லாபம் அடித்தவர்கள் பதுக்காமல் யோக்கியமாக வரிகளைச் செலுத்த வேண்டும். சர்க்கார் செலவினங்களில் இந்த வருஷம் நாற்பது கோடி ரூபாயும் அடுத்த வருஷம் எண்பது கோடி ரூபாயும் குறைக்க வேண்டும். சில்லரை விலை வாசிகளில் பத்து சதவிகிதம் குறைக்க வேண்டும். - இவை தான் நிதி மந்திரி தயாரித்துள்ள திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள். ஏட்டிலுள்ள இந்தத் திட்டம் அனுஷ்டானத்தில் வர எவ்வளவு காலமாகுமோ? அது எப்படியாயினும், உடனடியாக விலை வாசிகள், குறிப்பாக உணவுப் பொருள்களின் விலை வாசிகள் குறைய வழி செய்ய வேண்டியது சர்க்காரின் முதற் கடமை.

- அமரர் கல்கி

(கல்கி, அக்டோபர் 16, 1949)

சத்தியமூர்த்தி சாகரம்

சில மாதங்களுக்கு முன்பு நமது மராமத்து இலாகா மந்திரி கனம் பகத்வத்ஸலம் அவர்கள் நுங்கம்பாக்கத்தில் நடந்த ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசினார். அப்போது சென்னை நகரசபைக்கு அவர் ஒரு எச்சரிக்கை செய்தார். "பூண்டி தேக்கத்துக்குச் 'சத்தியமூர்த்தி சாகரம்' என்ற பெயர் தான் பொருத்தமானது. சென்னை நகரசபை அம்மாதிரி தீர்மானம் செய்து நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொண்டால் நொம்ப நல்லது. இல்லாவிட்டால் சென்னை சர்க்காரே முன்வந்து மேற்படி நாமகரணத்தைச் செய்து விடுவார்கள்!" என்று சொன்னார்.

இதற்குப் பிறகு சென்னை நகரசபை சும்மா இருக்க முடியுமா? ஏற்கெனவே பூண்டித் தேக்கத்துக்கு ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தியின் பெயரை வைக்க வேண்டுமென்ற பிரேரணை வந்த சமயம், சென்னை நகர சபை பெரும்பான்மை வேட்டுக்களால் அதை மறுதலித்தது. இப்போது அந்த மறுதளிப்பை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு, "பூண்டித் தேக்கத்துக்கு ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தி பெயரைத்தான் இடவேண்டும்" என்று சிபாரிசு செய்தது.

எனக்கும் உடனே 'சத்தியமூர்த்தி சாகர'த்தைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்னும் தாகம் ஏற்பட்டது.

புராணங்களில் சொல்லப்படும் 'சுஃர சாகர'த்தையும், உலக வழக்கில் உள்ள சம்சார சாகரத்தையும் தவிர, மற்றபடி 'சாகரம்' என்றால் உப்பு நீராகவே இருக்கும்.

ஆனால் பூண்டியில் உள்ள 'சத்தியமூர்த்தி சாகர'மோ இன்றைக்குச் சென்னை மாநகரில் வசிக்கும் மக்களில் பாதிப் பேருக்குத் தாகம் தீர்க்கத் தண்ணீர் கொடுக்கிறது! வாழ்நாளெல்லாம் சுதந்தர தாகங்கீகாண்டிருந்து, மற்றவர்களுக்கும் சுதந்தர தாகத்தை அபாரமாய் உண்டாக்கிய தலைவரின் பெயரை இனிச் சென்னைவாசிகள் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் குடிக்கும்போதெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

★★★

சென்னை மாநகரில் 1937-ம் வருஷத்தில் நேர்ந்திருந்த தண்ணீர்ப் பஞ்சம் சிலருக்கு நினைவில் இருக்கலாம். அந்த வருஷம் பருவ மழை பெய்யாதபடியால் 'ரெட்ஹில்ஸ்' ஏரியில் தண்ணீர் வற்றிப் போகவே, சென்னை நகரின் குழாய்களில் தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டென்று சொட்ட ஆரம்பித்தது. நகரவாசிகள் தண்ணீருக்குத் தவித்தார்கள்.

அப்போது 'குறத்தலையாறு' என்னும் நதியில் பூண்டி கிராமத்துக்கு அருகில் ஒரு அணை கட்டினால் தண்ணீரை நிறையத் தேக்கி வைக்கலாமென்றும், அதை அவசியமான அளவுக்கு 'ரெட்ஹில்ஸ்' ஏரியில் விட்டு வந்தால், சென்னை நகருக்குத் தண்ணீர்ப் பஞ்சமே இராது என்றும் என்ஜினியர்கள் சொன்னார்கள்.

இந்தத் திட்டமானது தீரர் சத்தியமூர்த்தி சென்னை நகர சபையின் தலைவராயிருந்த போது ஊர்ஜிதமாயிற்று. 1940-ம் வருஷ மத்தியில் வேலை தொடங்கி மூன்று வருஷத்தில் அணைக்கட்டு முடிந்தது. செலவு 65 லட்சம் ரூபாய் ஆயிற்று. இப்போது கட்டினால் அதே அணைக்கட்டுக்குச் செலவு இரண்டு கோடி ஆகுமாம்! எனவே, தாம் மேயரா

யிருந்த காலத்தில் அணைக்கட்டு வேலை ஆரம்பித்து விட வேண்டுமென்று அவசரப்பட்ட ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தியின் திருநாமம் வாழ்க!

★★★

பூண்டித் தேக்கம் வேலை முடிந்து வருஷம் நாலுக்கு மேலே ஆனபோதிலும், 'சத்தியமூர்த்தி சாகரம்' என்ற பெயர் நிச்சயமான பிறகுதான் அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டது. இரண்டு வாரத்துக்கு முன்னால் நண்பர்களின் கோஷ்டியுடன் சென்றிருந்தேன். அணைக்கட்டையும், அணைக்கட்டுக்கு அப்பால் தேக்கப்பட்டிருந்த ஜலத்திரளையும் பார்த்தேன். கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தரும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துமே தாகம் தீர்ந்து விட்டது. சுமார் 7000 ஏக்கர் விஸ்தீரணத்தில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கிறது. நதி நடுவில் தண்ணீர் நிலையில் ஆழம் சுமார் 33 அடி என்று தெரிந்தது. இந்தத் தேக்கத்தின் காரணமாக இருபத்தேழு கிராமங்கள் நீரில் மூழ்கிப் போயினவாம். மூழ்கிப் போன கிராமங்களில் வசித்திருந்தவர்களுக்குத் தகுந்த நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டதால் அவர்கள் சந்தோஷமாக வெளியேறி வேறு இடங்களுக்குச் சென்று குடியேறி விட்டார்களாம்.

தண்ணீரில் மூழ்கிய கிராமங்கள் ஒன்றில் ஒரு பெரிய ஆலயம் இருந்தது; இப்போதும் இருக்கிறது. அதாவது கோயிலின் மேல் மண்டபம், கர்ப்பக் கிரஹ மண்டபம், ஸ்தூபி ஆகியவை தண்ணீருக்கு மேலே தெரிகின்றன. அந்தக் கோயிலில் வீற்றிருந்த இறைவன் தண்ணீரில் மூழ்கியது பற்றிக் கொஞ்சமும் கோபித்துக் கொள்ளவில்லையென்று அறிந்தேன். எல்லையில்லாத, ஆழந்தெரி

யாத அலை மோதும் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கும் பகவான் இந்த முப்பத்துமூன்று அடி ஆழமுள்ள நீர் நிலைக்கா பயப்பட்டு விடப்போகிறார்? ஒருநாளும் இல்லை, இங்கும் நிம்மதியாகத்தான் பகவான் இருப்பார். ஆனால் கிட்டப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருவதற்கு எனக்குத்தான் வசதி இல்லை.

★★★

சென்னையிலிருந்து சுமார் முப்பது மைல் தூரத்தில் பூண்டிக் கிராமம் இருக்கிறது. பூண்டிக்குப் புறப்பட்டபோது அங்குள்ள அணைக்கட்டையும் சாகரத்தையும் பார்த்து விட்டு வரும் உத்தேசத்துடன் மட்டுந்தான் போனோம். அந்த உத்தேசம் சுலபத்தில் நிறைவேறி விட்டது. அணைக்கட்டையும் சாகரத்தையும் பார்த்தோம். தண்ணீரைக் கொஞ்சமாக விடுவதற்கும், அதிகமாக விடுவதற்கும், விடாமலே அடைத்து வைப்பதற்கும் செய்யப்பட்டிருக்கும் அதிசயமான ஏற்பாடுகளையும் பார்த்தோம். நதியில் பிரவாகம் வரும் சமயங்களில் தண்ணீரை அதிகமாகத் திறந்து விட்டால் அதன் வேகத்தைத் தடுத்து மெதுப்படுத்தி விடுவதற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாட்டையும் கவனித்தோம். ஒரு கை தண்ணீரும் அள்ளிக் குடித்து "சத்திய மூர்த்திக்கு ஜே!" என்று கோஷித்த பிறகு சென்னைக்குத் திரும்ப ஆயத்தமானோம்.

அப்போது ஸூபர்வைஸர் ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி, "இதற்குள் புறப்படுகிறீர்களே? ராமபாத சாகரம், துங்கபத்திரை, பவானி, மலாம் புழை அணைக்கட்டுகளைப் பார்க்க வேண்டாமா?" என்றார். எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. "நான்தான் கீழ்ப்பாக்கத்திலிருந்து வருகிறேன்; தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன். பிறகு ஸ்ரீராம

மூர்த்தி விஷயத்தைச் சொன்னார். பூண்டியில் அணைக் கட்டைத் தவிர, 'நீர்ப் பாசன ஆராய்ச்சி நிலையம்' ஒன்று இருப்பதாகத் தெரிந்தது. இது 1944-ம் ஆண்டில்தான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயினும், இந்தச் சில வருஷத்தில் அபாரமான ஆராய்ச்சிகள் நடத்தியிருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. முக்கியமான பெரிய அணைக்கட்டுகள் கட்டுவதற்கு அவசியமான பூர்வாங்க சோதனைகளையெல்லாம் இந்த ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் செய்கிறார்களாம்.

உதாரணமாக, ராமபாத சாகரம் அணைக்கட்டு இருக்கிறது (அணைக்கட்டு இப்போது இல்லை; ஆனால் அதைப் பற்றிய யோசனைகளை இருக்கிறதல்லவா?). அதைக் கட்டி முடிக்க 80 கோடி ரூபாய் ஆகும் என்ற விவரத்தை நேயர்கள் படித்திருப்பார்கள். செலவுத் திட்டத்திலிருந்து அது எவ்வளவு மகத்தான வேலையென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். கோதாவரி ஆறு இந்தியாவிலுள்ள மூன்றாவது பெரிய ஜீவ நதி. அதில் எப்போதும் பிரவாகம் இருந்து கொண்டிருக்கும். அணைக்கட்டுக் கட்ட வேண்டுமானால், நதியின் மணல் பரப்புக்குக் கீழே இருநூறு அடி ஆழம் தோண்டி அஸ்திவாரம் போட்டாக வேண்டும். நதியை இரண்டாகப் பிளவுபடுத்தி, ஒரு பகுதியில் தண்ணீரை விட்டு இன்னொரு பகுதியை அடைத்து விட்டு மேற்கண்ட விதம் அஸ்திவாரம் போட வேண்டும். பெரிய பெரிய பிரம்மாண்டமான இரும்புக் குழாய்களை மணலில் கீழே இறக்கி நதியை அடைக்க வேண்டும். இப்படி அடைத்த பிறகு கசிந்து வரும் தண்ணீரை இறைப்பதே பிரமப் பிரயத்தனமாயிருக்கும். அடியில் தோண்டத் தோண்டத் தண்ணீர் குபு குபுவென்று ஊறி வெள்ளமாய்ப் பெருகும். இந்த நிலையில் அணைக் கட்டுக் கட்ட வேண்டும். இதைப்பற்றி யோசனை கேட்பதற்காக நமது மாகாணத்து என்ஜினீயரிங் நிபுணர்கள்

அமெரிக்கா சென்றார்கள். "நீங்கள் போட்ட திட்டமே சரி; அதைவிட நல்ல திட்டம் இருக்க முடியாது!" என்று அமெரிக்க நிபுணர்கள் சொல்லி விட்டார்கள்.

இப்படி அமெரிக்காவில் 'சர்டிபிகேட்' வாங்கிய திட்டம் பூண்டியிலேதான் உருவாயிற்று. பற்பல சோதனைகளுக்குப் பிறகு உருவாயிற்று. கோதாவரி நதியின் அகலம் மூன்று மைல் என்றால், இங்கே அதை மூன்று கஜமாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதேமாதிரி கணக்கில் தண்ணீர் வெள்ளத்தை விடுகிறார்கள். அகலம் நூற்றுக்கு ஒரு பங்கு என்றால், தண்ணீர் வெள்ளமும் அப்படியே நூற்றுக்கு ஒரு பங்காகவும், வெள்ளத்தின் வேகமும் நூற்றுக்கு ஒரு பங்காகவும் வைத்துக் கொண்டு சோதனை நடத்துகிறார்கள். அதில் ஏற்படக்கூடிய இடையூறுகளையெல்லாம் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். அஸ்திவாரம் எவ்வளவு ஆழத்திலிருந்து போட வேண்டும், அணைக்கட்டின் உயரம் எவ்வளவு இருக்க வேண்டும், அதற்கு எவ்வளவு இரும்பு வேண்டும், எவ்வளவு செமண்டு வேண்டும், என்னென்ன இயந்திரங்கள் வேண்டும் என்றெல்லாம் சோதனை செய்து கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

"இதென்ன? ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவுமா? இப்படிச் சின்ன அளவில் திட்டம் போட்டுச் செய்யும் சோதனைகள் பெரிய அணைக்கட்டு கட்டுவதற்கு உதவுமா?" என்றால், கட்டாயம் உதவும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, மேற்படி ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் துங்கபத்திரா அணைக்கட்டு கட்டுவதற்கு இரண்டு திட்டங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அணைக்கட்டு, மதகு, மதகை அடைக்கும் கதவு, கதவைத் திறந்து விட்டதும் தண்ணீர் பாய்வது எல்லாம் காட்டப்படுகின்றன.

இரண்டு திட்டங்களில் ஒன்று இந்தப் பூண்டி ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் தயாரானது. இன்னொன்று ஹைதராபாத் என்ஜினியர்கள் தயாரித்தது. பூண்டியில் போட்ட திட்டத்தில் பல லட்சம் ரூபாய் லாபமாகிறது. வடநாட்டிலிருந்து சில பிரபல என்ஜினியர்கள் வந்து இரண்டு திட்டங்களையும் பார்வையிட்டார்கள். "பூண்டி நிலையத்திட்டந்தான் சரி!" என்று சொல்லி விட்டார்கள். நைஜாம் சர்க்காரும் அதை ஒப்புக் கொண்டு, வேலையும் நடந்து வருகிறது.

இப்படி இன்னும் பல சோதனைகளைப் பார்த்தோம். மேட்டூர் தேக்கத்தின் தண்ணீர் இப்போது தஞ்சை ஜில்லாவுக்கு மட்டும் பயன்பட்டு வருகிறது. சேலம் ஜில்லாவுக்குப் பயன்படவில்லை. அதைச் சேலம் ஜில்லாவுக்குப் பயன்படுத்த ஒரு திட்டம் போட்டுச் சோதனை செய்து வருகிறார்கள்.

தஞ்சாவூரை நோக்கித் தடதடவென்று கால்வாயில் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கால்வாய் ரொம்பப் பள்ளம். சட்டென்று ஒரு பலகையை அந்தக் கால்வாயில் சொருகுகிறார்கள். அவ்வளவுதான்! பக்கத்திலுள்ள மேட்டுக் கால்வாயில் குபுகுபுவென்று தண்ணீர் பாய்ந்து வெள்ளமாய் ஓடுகிறது. இப்படி இரண்டு மூன்று தடவை செய்து காட்டவே எனக்கு ஒரே கவலையாகப் போய் விட்டது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவுக்குப் போக வேண்டிய தண்ணீரெல்லாம் அநியாயமாய்ச் சேலத்துக்குப் போகிறதே என்று "போதும்! நிறுத்துங்கள்!" என்று சொன்னேன். ஜனாப் டி.பி. குட்டியம்மு சாகிபுவும் நிறுத்தும்படி உத்தரவு போட்டார். அதன் பயனாக, சேலம், தஞ்சாவூர் இரண்டு இடத்துக்குமே தண்ணீர் போகாமல் நின்று விட்டது!

"ஆகா! இந்த என்ஜினியர்களே இப்படித்தான்!" என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டேன்.

ஜனாப் டி.பி. குட்டியம்மு சாகிபு மேற்படி ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் தலைவரான எக்ஸ்கியூடிவ் என்ஜினியர். ('இச்சிபெட்டின என்ஜினியர்' அல்ல - எக்ஸ்கியூடிவ் என்ஜினியர்!) மிக்க சிரத்தையுடன் அங்கு நடக்கும் சோதனை களையெல்லாம் எங்களுக்குக் காட்டி விவரித்துக் கொண்டு வந்தார். இந்த ஆராய்ச்சிகளில் அவருக்கு எவ்வளவு ஆர்வம் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

★ ★ ★

பொதுவாக, சென்னை மாகாணம் பிரபல என்ஜினியர்களுக்குப் பெயர் போனது. நமது மாகாணத்தில் உள்ள என்ஜினியரிங் திறமையெல்லாம் நன்றாகப் பயன்படுத்தினால் ஒரு சில வருஷங்களில் சென்னை மாகாணத்தை நீர்வளத்தில் நிகரற்ற நாடாகச் செய்து விடலாம். இத்தனை காலமும் நமது என்ஜினியர்கள் அதிகாரவர்க்க ஆட்சியின் கீழ் அதிகாரவர்க்க தோரணையில் காரியம் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். இப்போது சுயராஜ்ய சர்க்காரின் கீழ் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அதிலும் சென்னை மாகாணத்தில் என்ஜினியரிங் இலாகா கனம் பக்தவத்சலத்தின் பொறுப்பில் இருக்கிறது. திறமையை நன்கு உபயோகப்படுத்தவும் ஊக்கம் தர வேண்டியவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவும் கனம் பக்தவத்சலம் நன்கு அறிந்தவர். அவருடைய நிர்வாகத்தின் கீழ் என்ஜினியரிங் இலாகாவின் மனப்போக்கில் நல்ல மாறுதல் அடைந்து வருவதை எங்கும் கண்டு வருகிறோம். பல சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். சென்னை மாகாணத்தின் அதிர்ஷ்டம் மட்டும் சரியாக இருந்தால் நமது என்ஜினீரிங் இலாகாவின் மூலம் நாடு பலவிதங்களில் நன்மை அடைவதைச் சீக்கிரத்தில் பார்க்கலாம்.

(கல்கி, பிப்ரவரி 15, 1948)

இருபத்தெட்டாந் தேதி அற்புதம்!

பாரத தேசத்தில் இந்த வருஷம் ஜனவரி மாதம் 26-ந் தேதி ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. அதுதான், கத்தியின்றி இரத்தமின்றி முப்பத்து முக்கோடி மக்கள் பூரண சுதந்திரம் பெற்றுக் குடியரசு ஸ்தாபித்த அற்புதம். அதைப் பற்றிப் படித்துப் படித்து நேயர்களுக்கெல்லாம் இதற்குள்ளே அலுத்துப் போயிருக்கும். ஆகையால் அந்த இருபத்தாறாந் தேதி அற்புதத்தை அத்துடன் விட்டு விட்டு, இருபத்தெட்டாந் தேதி நிகழ்ந்த இரண்டாவது அற்புதத்தைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது தமிழ்க் கலை உலகத்திலே நடந்த அற்புதம். அன்றைக்கு ஒரே மேடையில் பல மகாராஜாக்களும் மகாராணிகளும் வீற்றிருந்தார்கள். மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் அமர்ந்திருந்தார்கள். சூரிய சந்திரர்களும் இந்திராதி தேவர்களும் விற்றிருந்தார்கள். மும்மூர்த்திகளும் முனிபுங்கவர்களும் கூடக் காணப்பட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்திலேயே பல பிரகாசமான நட்சத்திரங்கள் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

நாடக மேடையிலும் வெள்ளித் திரையிலும் புகழ் பெற்ற மகாராஜாக்கள், மகாராணிகள், மந்திரி பிரதானிகள் முதலியோரைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன்.

இத்தனை பேருக்கு நடுவில் இந்தக் காலத்து நிஜ அரசாங்க மந்திரிகள் இருவரும் காணப்பட்டார்கள். ஆஸ்தானக் கவி ஒருவரும் அங்கே வீற்றிருந்தார்.

தேனாம்பேட்டை காங்கிரஸ் பொருட்காட்சியைச் சேர்ந்த அரசாங்க மேடையிலே தான் மேற்கூறிய அதிசயமான காட்சியை 28-ந் தேதி மாலை கண்டோம்.

ஸ்ரீ டி.கே. ஷண்முகம், ஸ்ரீ. வி.சி. கோபாலரத்தினம் இவர்களைப் போன்ற நாடகமேடை மன்னர்கள் என்ன, ஸ்ரீ தியாகராஜ பாகவதர், ஸ்ரீ கே.பி. சுந்தரரம்பாள் போன்ற வெள்ளித்திரை நட்சத்திரங்கள் என்ன, ஸ்ரீ சாரங்கபாணி, ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் போன்ற 'வால்' நட்சத்திரங்கள் என்ன, - இவர்களுக்கு மத்தியில் இக்கால அரசாங்க மந்திரிகளான கனம் பக்தவத்சலமும் கனம் ரோச் விக்டோரியாவும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அதுவோ அரங்க மேடை. ஒரு மாதத்துக்கு மேலாக தினந்தோறும் அந்த மேடையில் ஒரு நாடகமோ அல்லது நாட்டிய நாடகமோ நடந்து வந்தது. சில தினங்களில் இரண்டு நாடகங்கள்கூட நடந்தன. அப்படிப்பட்ட அரங்க மேடையில் நாடக மன்னர் யாராவது ஒருவர் திடீரென்று எழுந்து நின்று கொண்டு,

"மந்திரி! நாட்டில் மும்மாரி பெய்கிறதா? நீர்வளம், நிலவளம் குறைவின்றி இருக்கிறதா? மக்களுக்குத் தினம் தவறாமல் மூன்று வேளை உணவு கிடைக்கிறதா?" என்று இப்படி ஏதாவது கேட்டு வைத்தால், கனம் பக்தவத்சலமும், கனம் ரோச் விக்டோரியாவும் என்ன பதில் சொல்வார்கள் என்பதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையாயிருந்தது. அவர்கள் சொல்லும் பதில் மேற்படி நாடக மேடை மன்னருக்குத் திருப்தியளிக்காவிட்டால், "மந்திரி! உம்மை இந்தக்ஷணமே பதவியிலிருந்து நீக்குகிறோம்!" என்றும் சொல்லிவிடக் கூடும் அல்லவா?

நல்ல வேளையாக, அப்படியொன்றும் நேர்ந்துவிடவில்லை. ஏனெனில், அந்த அரங்க மேடையில் வீற்றிருந்த மன்னர்கள் முதலியோர் அங்கு எதற்காக கூடியிருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடவில்லை. அவர்கள் அதை மறக்க

முடியாதபடி நடாகக் கழகம் தொடங்குவதின் நோக்கம் என்ன என்பதை டைரக்டர் சுப்பிரமணியம் ஆரம்பத்திலேயே விளக்கமாக எடுத்துரைத்து விட்டார். பிறகு நாடகக் கழகத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ டி.கே. சண்முகம் அவர்களும் அந்த நோக்கத்தை விளக்கி, வெகு அழகாகப் பேசினார்.

ஆகவே அந்தக் கூட்டத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதை யாரும் மறப்பதற்கில்லாமல் போய் விட்டது.

அந்த நோக்கம் என்ன என்பதை நானும் இங்கே சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

தமிழ்நாடு இந்த நாளில் பல துறைகளிலும் சிறப்பாக முன்னேறியிருக்கிறது. சங்கீதம், நடனம், கவிதை, வசனம், சித்திரம், பத்திரிகை - ஆகிய துறைகளில் தமிழ் நாட்டை வேறு எந்த மாகாணமும் நெருங்க முடியாது! ஏன்? சென்ற ஒரு வருஷ காலத்தில் ஸினிமாவிலே கூடப் பிரமாதமான வெற்றி அடைந்திருக்கிறோம்.

ஆனால் கலைகளிலேயெல்லாம் மிக முக்கியமான நாடகக் கலை மட்டும் முன்னேற்றம் அடையவில்லை; கூடித்து வருகிறது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இதன் காரணம் என்ன? நம்மவர்களுக்கு நடிப்புத் திறமை இல்லையா? நாடகக் கலையில் நமக்கு ஆர்வம் இல்லையா?

பிரமாதமான நடிப்புத் திறமை படைத்தவர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். நாடகக் கலையில் அளவில்லாத ஆர்வம் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

நாவப் ராஜமாணிக்கத்தின் தேவி நாடக சபையார், சக்தி நாடக சபையார், ஸ்ரீ டி.கே. சகோதரர்கள், - இவர்களை நடிப்புத் திறமையில் மிஞ்சக் கூடியவர்கள் இந்தியாவில் வேறு எங்குமில்லை. இவர்களையன்றி, வேறு அமெச்சூர் நடிபுகர்கள் எவ்வளவோ பேர் சிறந்த திறமையுள்ளவர்களாகத் தமிழ் நாடெங்கும் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் என்ன பயன்?

நவாப் ராஜமாணிக்கம் அவர்கள் எத்தனையோ இன்னல்களுக்கிடையில் அய்யப்பனிடம் வைத்த அசையா நம்பிக்கையின் காரணமாகவே தேவி நாடக சபையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார்.

ஸ்ரீ. டி.கே. சகோதரர்கள் தங்கள் நாடகக் கம்பெனியை மூடிவிடுவதென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

மற்றத் தொழில் நாடக சபைகள் அநேகமாகப் பிராணனை விட்டு விட்டன; அல்லது குற்றயிராக ஜீவித்துக் கொண்டு வருகின்றன.

அமெச்சூர் நாடக சபைகளில் பழைய காலத்து ஸுகுண விலாச சபை முதலியவற்றுடன் ஒப்பிடக் கூடிய சபை தற்சமயம் ஒன்றுமேயில்லை.

நாடகக் கலைக்கு இந்த நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது என்று ஆராய்ந்தால், சில காரணங்கள் உடனே புலப்படும்.

1. ஸினிமாக்கள் நாடகங்களுக்கு எதிரிகளாக முளைத்திருக்கின்றன. நாடகத்தைக் காட்டிலும் சொற்பக் கட்டணத்தில் பல கவர்ச்சிகரமான அம்சங்கள் பொருந்திய ஸினிமாக்களை மக்கள் பார்க்க முடிகிறது. ஸினிமாக்களுக்கு ஏராளமான செலவில் விளம்பரம் செய்யப்படுவதால் நாடக

மேடையைக் காட்டிலும் ஸினிமா மக்களின் மனத்தை அமோகமாகக் கவர முடிகிறது.

2. குறைந்த கட்டணத்தில் ஏராளமான ஜனங்கள் வசதியுடன் பார்க்கும்படியான நல்ல நாடகக் கொட்டகைகள் தமிழ் நாட்டில் இல்லை. இரண்டொரு நாடகக் கொட்டகைகள் இருக்கின்றன; அவையும் மோசமான நிலைமையில் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் போலீஸ் லைஸென்ஸ் கிடைப்பது பிரம்மப் பிரயத்தனமாயிருக்கிறது.

3. லட்சக்கணக்கான மூலதனம் போட்டு உற்பத்தி செய்யப்படும் ஸினிமாக்களையும் கலை ஆர்வங் காரணமாக நடத்தப்படும் நாடகங்களையும் ஒரே தரமாகச் சர்க்கார் மதித்து 'எண்டெர்டெயின்மெண்ட் டாக்ஸ்' விதிக்கிறார்கள். அதற்குத் தமிழில் 'தமாஷா வரி' என்ற அழகான பெயரும் வந்திருக்கிறது. நாடகக் கலைக்குத் 'தமாஷா வரி' போடுவதைப் போன்ற தமாஷ் வேறு ஒன்றும் இருக்க முடியாது. இந்தத் தமாஷாவரி நாடகம் நசிப்பதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாயிருக்கிறது.

இந்த மூன்று பெருங்காரணங்களினாலும் மற்றும் சில சில்லறைக் காரணங்களினாலும் க்ஷீணித்துக் கொண்டு வரும் நாடகக் கலைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து வளர்ப்பதற்காகவும், அவ்விதம் வளர்ப்பதற்குரிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்வதற்காகவுமே 'நாடகக் கழகம்' ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

★ ★ ★

நாடகக் கலை நசித்து வருவதாக இருந்தால், அதற்கு அப்படிப் பிரயத்தனப்பட்டுப் புத்துயிர் கொடுக்க

வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதை வளர்க்க வேண்டிய அவசியந்தான் என்ன? நாடகக் கலை க்ஷீணித்து நசித்துப் போனால் போகட்டுமே? - என்று சிலருக்குத் தோன்றக் கூடும்.

நாடகக் கலை க்ஷீணிக்கும்படியோ, நசித்துப் போகும்படியோ விடவே கூடாது.

அப்படி விடுவது விவேகம். சிறிதும் அற்ற செயலாகும்.

ஏனெனில், ஒரு நாட்டின் புனருத்தாரண முயற்சி களுக்கு மிகவும் உதவி செய்யக்கூடிய சாதனங்களுக்குள்ளே நாடகக் கலை மிகச் சிறந்த சாதனம்.

நாடகக் கலை, மற்றும் பல கலைகளைத் தனக்குள் அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கலைப் பொக்கிஷம். நாடகத்தில் இலக்கியம் இருக்கிறது; சங்கீதம் இருக்கிறது; நடனம் இருக்கிறது; சித்திரம் இருக்கிறது; சிற்பமுங்கூட இருக்கிறது. மற்ற எல்லா அருங் கலைகளுக்கும் நாடகத்தில் இடம் இருக்கிறது. ஆகவே, நாடகக் கலை வளருவதின்மூலம் மற்ற எல்லாக் கலைகளும் வளருகின்றன.

அதுமட்டுமல்ல; மற்ற எந்தத் தனிக்கலையைக் காட்டிலும் நாடகக் கலை பெருந்திரளான மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்து அவர்களை ரஸிகர்களாக்கக் கூடியது.

கவிதையை அநுபவிக்க மிக்க அறிவாற்றலும் பண்பாடும் வேண்டும். உயர்தர சங்கீதத்தை எல்லாரும் ரஸித்து விட மடியாது. பரத நாட்டியத்தின் நுட்பங்களை அறிந்து ரஸிப்பது மிகக் கடினமான காரியம். அவ்விதமே சித்திரமும் சிற்பமும் சிலருடைய கவனத்தையே கவருகின்றன.

எனினும் இந்தக் கலைகளை வளர்ப்பதற்காக நம்முடைய சுதந்திர சர்க்கார் எவ்வளவோ செய்கிறார்கள். ஆஸ்தான கவிஞர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். சிறந்த இலக்கியங்களுக்குப் பரிசு கொடுக்கிறார்கள். சங்கீத-சித்திர-சிற்பக் கலாசாலைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி பிரயத்தனங்களின் அவசியத்தைப் பொது மக்களும் உணர்ந்து ஆதரிக்கிறார்கள்.

ஆனால், நாடகக் கலை மட்டும் என்ன பாவத்தைச் செய்தது? நாடகக் கலையை ஏன் சர்க்காரும் பொது மக்களும் புறக்கணிக்க வேண்டும்? அந்தக் கலைக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை ஏன் உணராமலிருக்க வேண்டும்?

ருஷியாவில் ஸோவியத் அரசாங்கம் ஸ்தாபனம் ஆனதும், ஸோவியத் சர்க்கார் முதன் முதலாகச் செய்த காரியம் ஒன்றை நேயர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

ஸோவியத் அரசாங்கம் ஸ்தாபிதமான முதல் மூன்று வருஷத்துக்குள்ளே ருஷியாவில் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஒவ்வொரு பட்டணத்திலும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு நாடக மேடை ஏற்பட வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டார்கள். அந்த உத்தரவு காரியத்தில் நடப்பதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

இவ்விதம் நாடெங்கும் ஏற்பட்ட ஆயிரக் கணக்கான நாடக மேடைகளைக் கொண்டே பொது மக்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொன்னார்கள். பிரசாரம் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் செய்தார்கள். ருஷியா இன்றைக்கு உலகத்திலே மிகப் பெரிய வல்லரசாக - அமெரிக்காவையும் எதிர்த்து நிற்கக் கூடிய பேரரசாக-

விளங்குவதற்கு அந்த ஆயிரக்கணக்கான நாடக மேடைகளே காரணமாகும்.

அவ்வளவு சக்தியுள்ள ஒரு சாதனத்தை நசிக்கும்படி விடுவதைப்போல அறிவீனம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

★★★

இந்தியா இன்றைக்குப் பூரண சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறது. குடியரசும் ஸ்தாபிதமாகிவிட்டது. ஆனால் இத்துடன் வேலை முடிந்து விடவில்லை. நாட்டில் எல்லாவித முன்னேற்றங்களும் இனிமேலேதான் ஏற்பட வேண்டும்.

நாடகக் கலையை நன்கு உபயோகப்படுத்தினால் எல்லாவித முன்னேற்றங்களும் துரிதமாக ஏற்படும்.

நாடகக் கலையை என்ன நோக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிப் பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் இருக்கத்தான் இருக்கும்.

பரம பக்த சிரோமணியான நவாப் ராஜ் மாணிக்கம் அவர்கள் அன்று அனுப்பியிருந்த நீண்ட வாழ்த்துச் செய்தியில், "நாடகக் கலையின் மூலம் ஆஸ்திகத்தையும் தெய்வபக்தியையும் வளர்ப்போமாக!" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஆஸ்தான கவிஞர் நாமக்கல் ராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் கூறிய வாழ்த்துரையில் "நாடகக் கலையின் மூலம் காந்தியத்தைப் பரப்ப வேண்டும்" என்று சொன்னார்.

ஸ்ரீமதி கே.பி. சுந்தராம்பாள் அவர்கள், "நம்முடைய முன்னோர்கள் அருளிய கற்பு முதலிய தர்மங்களை நாடகத்தின் மூலம் பரப்ப வேண்டும். ஆகவே சமூக நாடகங்க

ளோடு பழைய புராண இதிகாசக் கதைகளையும் நடிக்க வேண்டும்." என்று சொன்னார்.

இம்மாதிரி நாடகத்தின் மூலம் பலவித இலட்சியங்களையும் நாட்டில் பரப்புவதற்கு இடம் இருக்கிறது.

ஆனால் முதலில் நாடகக் கலை வளர வேண்டும். நாடகக் கலை நன்கு வளர்ந்தால் அதை அவரவர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு முக்கியமாகத் தோன்றும் இலட்சியங்களுக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்.

ஆகவே என் அபிப்பிராயம், நாடகக் கழகத்தின் இலட்சியம் நாடகக் கலையை வளர்ப்பதாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். யார் எந்த இலட்சியத்துக்காக அதை உபயோகப்படுத்தினாலும், மொத்தத்தில் நாடகக் கலை வளர்ச்சியினால் சமூகம் நன்மையடையும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

★★★

ஜனவரி 28ந் தேதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாடகக் கழகம் சிறந்த இடம், பொருள், ஏவல் ஆகிய சாதனங்களுடன் நன்கு ஆரம்பமாகியிருக்கிறது.

இடம் மிகவும் 'ஆகி வந்த' இடம். காங்கிரஸ் பொருட்காட்சி அரங்க மேடை. இங்கே சென்ற ஒன்றரை மாதத்தில் பல உயர்ந்த நாடகங்கள் நடந்து, பதினாயிரக் கணக்கான மக்கள் பார்த்துக் களித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய மேடையில் ஆரம்பமான நாடகக் கழகம் சிறந்து விளங்கிப் பணியாற்றும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தற்சமயம் தமிழ்நாட்டில் நாடகக் கலையில் தலை சிறந்து விளங்குவோரில் ஒருவரான ஸ்ரீ டி.கே. சண்முகம் நாடகக் கழகத்தின் தலைவர் பதவியை ஏற்றிருக்கிறார்.

அமெச்சூர் நடிகர்களின் இணையில்லாத் தலைவர் என்று சொல்லக்கூடிய ஸ்ரீ வி.சி. கோபால ரத்தினம் அவர்களும், மற்றும் நாடக மேடையிலும் வெள்ளித் திரையிலும் புகழ்பெற்ற ஸ்ரீ என்.எஸ். கிருஷ்ணன், ஸ்ரீ எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர், ஸ்ரீ எஸ்.வி. சகஸ்ர நாமம் முதலியவர்களும் கழகத்தின் துணைத் தலைவர்கள். டைரக்டர் கே. சுப்பிரமணியமும் சிறந்த நகைச்சுவை நடிகரான ஸ்ரீ டி.என். சிவதானுவும் செயலாளர்கள். 'அந்தக் காலத்திலே காலேஜிலே படித்த ஸ்ரீ கே. சாரங்கபாணி, கழகத்தின் பொக்கிஷதாரர். மற்றும் நாடக நூலாசிரியர்கள், பத்திரிகாசிரியர்கள், நடிகர்கள், ரஸிகர்கள் முதலியோர் கழகத்தில் உறுப்பினராயிருக்கிறார்கள்.

பல வேறு ஸ்தாபனங்களில் பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் இத்தனை பேரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இந்த நாடகக் கழகத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். ஆகையினாலேயே இதை இருபத்தெட்டாந் தேதி அற்புதம் என்று சொன்னேன்.

இந்த அற்புதம் ஒருநாள் அற்புதமாகவோ, ஒரு வருஷ அற்புதமாகவோ போய்விடாது என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

பாரதக் குடியரசைப் போலவே இந்த நாடகக் கழகமும் நீடுழி நிலைத்து நின்று தமிழ் நாட்டுக்கு ஒப்பற்ற தொண்டு புரியும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

(கல்கி, பிப்ரவரி - 5, 1950 இதழில் வெளியானது).

ஹிட்லர் போனவழி!

“கல்லுளி மங்கன் போன வழி
காடு மேடெல்லாம் தவிடுபொடி!”

இந்தப் பழமொழி உலக நாடுகளின் சரித்திரத்திலே, உலகப் பிரமுகர்களின் வாழ்க்கையிலே எத்தனை தடவை உண்மையாகியிருக்கிறது!

கல்லுளி மங்கன் காடு மேடையெல்லாம் தவிடு பொடி செய்துகொண்டு முன்னேறிச் செல்வானாம். கடைசியில் என்ன ஆகும்? எங்கே போய்ச் சேர்வான்? ஒரு பெரிய படுகுழியின் பக்கத்தில் போய்ச் சேர்வான்! அப்புறம் எம்பி வரப் பார்ப்பான். ஆனால் அது முடியாத காரியமாய்ப் போய் விடும். ஏனெனில், போகும்போது அவன் தவிடு பொடி செய்துகொண்டு போனதினால் திரும்பி வரும்போது தவிக்கும்படி நேரிடும்!

பலமும் உறுதியும் விடாப் பிடியும் வீரனின் இலட்சணங்கள்தான், எனினும் அவற்றின் எல்லை எது என்பதை வீரன் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; அவற்றை எந்தச் சமயத்தில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதை அவன் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

வெற்றி மேல் வெற்றி பெறும் வீரன் மேலும் மேலும் சென்றுகொண்டே இருக்கக்கூடாது. எந்த இடத்தில் நிற்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் வெற்றி வீணாகி விடும்; பேராபத் தாகவும் முடியும்.

அவ்வாறு குறிப்பிட்ட எல்லையில் நிற்காததால், வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்ற எத்தனை வீரர்கள் படுவீழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள்?

நெப்போலியன் வெற்றி பெற்று வீராதி வீரனாகத் திகழ்ந்தான்; இராணுவ தந்திரத்திலே அசகாய சூரன் என்று புகழ் பெற்றான்; ஐரோப்பிய நாடுகளின் அமைப்பையே மாற்றினான். நெப்போலியனின் வாழ்க்கையில் தோல்வி என்ற வார்த்தைக்கே இடம் இல்லை என்று தோன்றியது.

ஆனால் எந்த இடத்தில் நிற்க வேண்டும் என்பதை அவன் அறியவில்லை. மேலும் மேலும் முன்னேறிச் சென்று விளைவாக இறுதியில் திரும்பி ஓடவும் முடியாமல் படு வீழ்ச்சியுற்றான்; தோல்வியடைந்து சிறைப்பட்டு இறந்தான்.

சமீப காலத்தில் ஐரோப்பாவை மாத்திரமல்ல, அகில உலகத்தையும் நடுங்க வைத்த ஹிட்லரின் கதி என்ன வாயிற்று என்பதை அறிவோம்.

எல்லா நவீன யுத்தச் சாதனங்களுடனும் கூடிய வல்லரசான பிரான்ஸ், ஹிட்லர் படைகளின் முன்னிலையிலே இரண்டே வாரத்தில் படுதோல்வியுற்றது. பல பல நாடுகள் ஒரு சில வாரங்களில் ஹிட்லரின் வெறிக்கு அடிபணிந்து அடிமை ஆயின.

சரித்திரம் கண்டிராத அத்தகைய அற்புத வெற்றிகள் பெற்ற ஹிட்லர் ருஷ்ய எல்லையைக் கடந்து செல்லாமல் நின்றிருந்தால், இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் போக்கே அடியோடு மாறியிருக்கும் அல்லவா?

ஹிட்லர் போனவழி!

எனவே, நிற்காமல் மேலும் மேலும் வெற்றி பெறுவோருக்கு நெப்போலியன், ஹிட்லரின் வாழ்க்கை சிறந்த படிப்பினையாக அமைந்திருக்கிறது.

எவ்வளவு மகா வீராதி வீரனாக இருந்தாலும், வில்லாதி வில்லனாக இருந்தாலும் அவனும் நிற்க வேண்டிய எல்லையில் நின்றுவிட வேண்டும் என்பதை அது நிரூபித்திருக்கிறது.

★★★

அமெரிக்க தளபதி ஜெனரல் டக்ளஸ் மெக் ஆர்தர் சென்ற மகாயுத்தத்தில் மேலும் மேலும் வெற்றி பெற்றுப் புகழ் அடைந்தார்.

கொரியா யுத்தத்திலும் அவர் தமது பிரதாபத்தை நிலைநாட்டினார். தென் கொரியா மீது ஆக்கிரமித்த வட கொரியர்களை அவர்கள் வந்த வழியே விரட்டியடித்து வெற்றி பெற்றார்.

அவ்வாறு வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்ற அவர் நிற்க வேண்டிய எல்லையில் நிற்கத் தவறிவிட்டதால் பெரிய ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அமெரிக்காவுக்கு மாத்திரம் அல்ல, உலகம் முழுவதற்குமே பெரும் ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தைப் படுகுழியின் ஓரத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறது; மூன்றாவது மகா யுத்தம், - அணு குண்டுப் பிரயோகத்தினால் உலகமே சர்வ நாசமடையக் கூடிய மகா யுத்தம், - எந்த நிமிஷத்திலும் பீறிட்டு எழலாம் என்ற நிலைமையை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது.

ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் தலைமையில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் துருப்புகள் தென் கொரியாவை வட கொரியர்களிடமிருந்து மீட்டன. அப்போது 38-வது அக்டோபரையை, தென்கொரியா எல்லையைக் கடந்து ஐ.நா துருப்புகள் செல்லாமல் சுமாதான முறைகளைக் கைக் கொண்டு கொரியா பிரச்சனையைத் தீர்க்க முற்பட வேண்டும் என்றும் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு கூறினார். அந்த எல்லையைக் கடந்து சென்றால் கொரியா யுத்தம் பரவுவதற்கான விபரீதச் சூழ்நிலை ஏற்படக் கூடும் என்று எச்சரித்தார். இன்னும் சிலரும் அவ்விதமே கூறினார்கள்.

ஆனால் ஆணவமும் வெற்றி மமதையும் கொண்ட மெக் ஆர்தரின் செவிகளில் அதெல்லாம் விழவில்லை.

வட கொரியாவில் மளமளவென்று முன்னேறிச் சென்ற அமெரிக்கத் துருப்புகள் போர்த் தளவாடங்களைப் பறி கொடுத்து வீட்டுப் பயங்கரமான உயிர்ச்சேதத்துடன் பின்வாங்கி ஓடும்படி நேர்ந்திருக்கிறது.

லட்சக்கணக்கான சினக் கம்யூனிஸ்டுத் துருப்புகள் வடகொரியாவுக்குள் பிரவேசித்து அமெரிக்கத் துருப்புகளைச் சிதறடித்துச் சின்னாபின்னம் செய்து வருகின்றன.

“கொரியா யுத்தம் அநேகமாக முடிந்து விட்டது என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் சில தினங்களுக்கு முன் தான் கூறினார். “எப்படியிருந்தாலும் போர் முனையில் உள்ள நமது பையன்கள் (சிப்பாய்கள்) திரும்பி வந்து கிறிஸ்துமஸ் விழாவை அவரவர் வீட்டில் கொண்டாட முடியும் என்பது நிச்சயம்” என்று ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் மார் தட்டிய ஒரு வாரத்துக்குள் நிலைமை படுமோசமாகி விட்டது!

ஹிட்லர் போனவழி!

சினத் துருப்புகள் கொரியா போரில் ஈடுபடாது என்று முதலில் கூறிய மெக்ஆர்தரின் தொனி இப்போது முற்றிலும் மாறியிருக்கிறது.

அவ்வளவு அதிகத் துருப்புகள் சின எல்லையில் இருந்ததைத் தாம் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லையாம். சின எல்லையில் அமெரிக்க விமானங்கள் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று தமக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்ததால், அதைக் கண்காணிப்பது முடியாத காரியம் ஆகி விட்டதாம். இவ்விதம் ஜெனரல் மெக்ஆர்தர் சமாதானம் கூறுகிறார்.

அப்படியாயின், எதிரித் துருப்புகளின் நிலையைக் கண்காணிக்க முடியாத விபரீதத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டது மெக் ஆர்தர் செய்த பெரும் தவறு அல்லவா? புகழ் பெற்ற பெரிய இராணுவ தளபதி அதைக் காட்டிலும் படுமோசமான தவறு வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

முப்பத்தெட்டாவது அக்டோபரைக் கடந்து செல்லாமல் இருந்தால், அமெரிக்காவின் வெற்றியும் மெக் ஆர்தரின் புகழும் நிலைத்திருக்கும். சினத் துருப்புகள் வட கொரியாவுக்குள் பிரவேசித்த உடனேயே கண்காணிக்க ஆரம்பித்திருக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலாம். மேற்படி துருப்புகளின் நிலையையும் எண்ணிக்கையையும் கண்காணித்து, அவர்கள் எதிர்த்து நிற்பதற்கான முஸ்தீபுகளைக் கைக்கொள்ள அவகாசம் கிடைத்திருக்கும். வாபஸ் வாங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டாலும், அதிகச் சேதமின்றிக் கண்ணியமாக வாபஸ் ஆகியிருக்கலாம்.

இதெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் முக்கியமாக உலக நாடுகளின் ஆதரவும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தருக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

ஆனால் வெற்றி வெறி கொண்ட ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் தென்கொரியா எல்லையில் நிற்காததால், மகத்தான நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபை அவசரம் அவசரமாகக் கூடி ஆலோசித்ததன் பயனாக பிரதம மந்திரி ஆட்லி அமெரிக்காவுக்குப் பறந்து சென்றுள்ளார். கொரியா நெருக்கடியையொட்டி அவருக்கும் ட்ரூமனுக்கும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்திருக்கின்றன.

“மெக்ஆர்தர் செய்த மடத்தனமான தவறு மகத்தான ஆபத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது” என்று பிரபல பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகள் வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கின்றன.

“கொரியா போரில் அணுகுண்டைப் பிரயோகிக்கும் விஷயம் அமெரிக்காவின் ஆலோசனையில் இருந்து வருகிறது” என்று அமெரிக்க ஜனாதிபதி ட்ரூமன் கூறியிருப்பதிலிருந்து, கொரியா போர் எத்தகைய பயங்கரமான கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அணுகுண்டைப் பிரயோகிப்பது மேல் நாடுகளுக்கு ஆபத்தாக முடியும் என்று கனடா வெளிநாட்டு மந்திரி ஸ்ரீ பியர்சன் எச்சரித்திருக்கிறார்:

“அணுகுண்டைப் பிரயோகிப்பதால் அதிக பலன் ஏற்பட்டு விடாது. அதற்கு மாறாக உலக மக்களின் ஆத்திரத்துக்கும் கண்டனத்துக்கும் அமெரிக்கா இலக்காக நேரிடும். ஆசியா ஜனங்களின் மீது இரண்டாவது தடவையாக அணுகுண்டைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் மேல் நாடுகளுக்கும் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கும் உள்ள உறவு முறிந்து ஆபத்தான நிலைமை ஏற்படும்” என்று கனடா மந்திரி கூறியிருக்கிறார்.

ஜெனரல் மெக் ஆர்தரின் தவறினால் அமெரிக்காவுக்கு மிகவும் சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; அமெரிக்காவின் வெற்றி, தோல்வியாக முடியும் நிலைக்கு வந்திருக்கிறது. தோல்வியைத் தவிர்ப்பதற்காக அமெரிக்கா அணுகுண்டைப் பிரயோகிக்க முற்படுமாயின் அதனால் உலக மக்கள் பேரரத்திரம் அடைவர். உலக நாடுகளின் ஆதரவை அமெரிக்கா தேசம் அடியோடு இழந்து விட நேரும்.

உலக மகா யுத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக உருவாக்கப் பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபையே, அணுகுண்டு மகா யுத்தம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிற்று என்ற கெட்ட பெயரும் உண்டாகும்.

அமெரிக்காவையும் உலகத்தையும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையையும் இத்தகைய அவல நிலைக்குக் கொண்டு வந்துள்ள மெக் ஆருதரைப் பிரிட்டன் உள்படப் பல நாடுகளும் கண்டிக்க முற்பட்டிருப்பதைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

இப்போது ஏற்பட்டுள்ள மகத்தான நெருக்கடி தீர வேண்டுமாயின் அமெரிக்கா அணுகுண்டு மிரட்டலை அடியோடு கைவிட்டு, சமாதான முறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி ஆட்லியின் அமெரிக்கா விஜயம் அத்தகைய முறைகள் உருவாவதற்கு உதவியாக இருக்குமென்று நம்புகிறோம். இல்லாவிடில் அமெரிக்கா உள்பட உலக நாடுகளே, மனித வர்க்கமே உய்ய முடியாத பயங்கர உற்பாதம் ஏற்பட்டு விடக்கூடும்.

நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நிற்காத கல்லுளி மங்கள் கலங்கித் தவித்தான். சக்கரவர்த்தி நெப்போலியனுக்குப் பரிதாபமான முடிவு ஏற்பட்டது. சர்வாதிகாரி ஹிட்லர் படு

வீழ்ச்சியுற்றார். இன்று தளபதி மெக் ஆர்தரும் உலகத்தைப் படுகுழியின் ஓரத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்; என்ன செய்வது என்று ஏங்குகிறார்.

ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நிற்காததால் ஏற்பட்டிருக்கும் விபரீதம் உலகத்து ராஜ தந்திரிகள், தளபதிகள், - எல்லாருக்கும் ஒரு நல்ல படிப் பினையாகும். சீனாவுக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் கூட இது ஒரு படிப்பினைதான். இப்போது வெற்றியடையத் தொடங்கியிருக்கும் சீனாவும் அதற்குப் பக்க பலமான சோவியத் ருஷ்யாவும் மேற்படி எச்சரிக்கையினால் பயனடையுமாக; நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நிற்குமாக. ★

சரித்திரம் கண்டிராத தலைவர் ஸ்டாலின்

மகா அலெக்சாண்டர், சரித்திரத்திலேயே முதன் முதலாக உலகத்தை ஜெயித்து வெற்றிக் கொடி நாட்டினார்.

எனினும், தாம் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களை நிரந்தரமான அடிப்படையில் ஸ்தாபிக்குமுன் அவர் காலமாகி விட்டார். எனவே, அவர் கண்ட சாம்ராஜ்யம் அவருக்குப் பின் சின்னாபின்னமாகியது.

பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தியும், வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்று ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகளையே மாற்றி அமைத்தவருமான வீர நெப்போலியன் படுதோல்வியுற்று, உயிருக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொண்டார். இறுதியில் கைதியாகி, அழுவாரின்றி, தனிமையில் இறந்தார்.

முறையே ஜெர்மனியையும் இத்தாலியையும் வல்லரசுகளுக்கெல்லாம் வல்லரசாகச் செய்த ஹிட்லரும் முசோலினியும் கடைசியில் இழிவான முறையில் பரிதாபகரமாக உயிர் இழந்தனர். அவர்கள் உருவாக்கிய வல்லரசுகள் அவர்களுடைய கண் முன்னிலையிலேயே உச்ச ஸ்தானத்திலிருந்து படுபாதாளத்தில் வீழ்ந்தன.

ஆனால் ருஷ்யாவின் சர்வாதிகாரியாக விளங்கிய மார்ஷல் ஸ்டாலினின் வாழ்க்கை மேற்படி சரித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காக விளங்குகிறது.

ருஷ்யாவை ஜார் சக்கரவர்த்தி ஆட்சி புரிந்த காலத்தில், மார்ஷல் ஸ்டாலின் சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைவதில் வெற்றி பெற்றார்.

ருஷ்யாவில் முதன் முதலாகப் போல்ஷிவிக் சர்க் காரை உருவாக்கிய அரும்பெரும் தலைவர் லெனினின் அபிமானத்தைப் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றார்.

லெனினுக்குப் பிறகு அவரது வாரிசு யார் என்ற பிரச்சனை எழுந்தபோது அரசியல் நிபுணரும் நாவன்மை படைத்தவருமான டிரோட்கியுடன் போட்டி போட்டு வெற்றி அடைந்தார்.

ஸ்டாலினை எதிர்நோக்கி நின்ற பிரச்சனைகள் அத் துடன் முடிந்து விடவில்லை.

அவர் உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் எழுந்த எண்ணிக்கையற்ற எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது; வல்லமை பொருந்திய விரோதிகளை வீழ்த்த வேண்டியிருந்தது.

புரட்சி சம்பந்தமான அழிவு வேலைகளில் தமது திறமையைக் காட்டிய ஸ்டாலின், ஆக்கத் திட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதிலும் தமது இணையற்ற சாமர்த்தியத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

அதன் பயனாக இன்று சோவியத் ருஷ்யா கைத் தொழில், பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் அகில உலகிற்கும் முன்னுதாரணமாக விளங்குகிறது.

இராணுவ பலத்தில் கூட ருஷ்யா, வல்லரசுகள் திகில் கொள்ளும்படியான ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறது.

ஹிட்லர் ஆரம்பித்த இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் வெற்றி கண்ட ஸ்டாலினின் பெருமையை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகும்.

ஸ்டாலின் கிராட் நகரில் ருஷ்யர்களுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியை ஸ்டாலின் வெற்றியாக மாற்றியதற்குச் சரித்திரத்தில் உவமை காண்பது அரிது.

இப்போது அணுகுண்டு உற்பத்தியிலும் தான் அமெரிக்காவுக்குச் சளைக்கவில்லை என்பதை ருஷ்யா காட்டி வருகிறது.

இன்று உலகத்தின் தலைவிதியே ருஷ்யாவின் கையில் இருக்கிறது என்று கூறுவது மிகையாகாது.

ருஷ்யா இஷ்டப்பட்டால், உலகத்தையே அழிக்கக் கூடிய, மானிடவர்க்கமே பரிதவிக்கும்படி செய்யக்கூடிய பயங்கரமான யுத்தத்தைச் சிருஷ்டித்து விடலாம்.

அதுபோலவே, உலகத்தில் நிரந்தரமான அமைதிக்கு அஸ்திவாரத்தை அமைக்கக்கூடிய சக்தியும் ருஷ்யாவுக்கு இருக்கிறது.

ஸ்டாலினின் தலைமையில்தான் ருஷ்யாவுக்கு உலக சரித்திரத்தில் எந்த நாடும் கண்டிராத இவ்வளவு பெருமை கிடைத்திருக்கிறது.

எனவே, காலஞ்சென்ற ஸ்டாலினின் பூத உடலை தரிசிக்கப் பத்து மைல் தூரத்துக்கு ருஷ்ய மக்கள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் காத்து நின்றதைக் குறித்துப் பிரமிப்பு அடைவதற்கில்லை.

இன்று ஸ்டாலினின் புகழ் எட்டுத் திசைகளிலும் எதிரொலிக்கின்றது.

மார்ஷல் ஸ்டாலினுக்கு உலக நாடுகள் யாவும் மரியாதை செலுத்துகின்றன.

ஸ்டாலினுக்குப் பிறகு அவரது ஸ்தானத்தில் யார் ருஷ்யாவின் பிரதம மந்திரியாக வருவது என்பது பற்றிப்

பலத்த போட்டியும் போராட்டமும் ஏற்படும் என்று அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் கூறிய ஜோஸ்யம் பொய்த்து விட்டது.

யாதொரு அசம்பாவிதமுமின்றி, மிகவும் ஒழுங்கான முறையில் ருஷ்யாவில் புதிய மந்திரி சபை அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

போல்ஷிவிக் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரும், ஒரு சமயம் ஸ்டாலினின் அந்தரங்கக் காரிய தரிசியாக இருந்தவருமான ஸ்ரீ ஜார்ஜி மாலங்காவ் ருஷ்யாவின் பிரதமமந்திரி. பதவியை ஏற்றிருக்கிறார்.

ஏற்கெனவே பத்து வருஷங்களுக்கு மேல் ருஷ்யா சர்க்கார் வெளிநாட்டு மந்திரியாக இருந்த பழம் பெருச்சாளியான ஸ்ரீ மாலங்காவ் மறுபடியும் அதே பதவிக்கு வந்துள்ளார்.

ஐம்பத்தொன்று வயதான மாலங்காவ், ஸ்டாலினின் சவ அடக்கத்தின் போது கூறிய வார்த்தைகள், ருஷ்யாவின் எதிர்காலக் கொள்கையை ஐயம்திரிபுக்கு இடமின்றி, இரண்டு அர்த்தத்துக்கு இடமின்றித் தெளிவாக்குகின்றன.

பரஸ்பர நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட உலக சமாதானம்தான் ருஷ்ய சர்க்காரின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை; வெவ்வேறு முறையான முதலாளித்துவமும் அபேதவாதமும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்பதே ருஷ்யாவின் கொள்கை என்று மாலங்காவ் கூறியிருக்கிறார்.

அவரது வார்த்தைகள் சர்வதேச சமாதானத்தில் ஆர்வம் கொண்ட உலக மக்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை அளிப்பதாக இருக்கின்றன. ★

(கல்கி, மார்ச் 15, 1953)

பத்திரிகை தர்மம்

காந்தி மகாத்மா உலகத்தில் ஒப்பற்ற பத்திரிகாசிரியராக விளங்கினார். அவருடைய புதல்வர் ஸ்ரீ தேவதாஸ் காந்தி இன்ற இந்தியாவின் தலை சிறந்த பத்திரிகாசிரியர்களில் ஒருவராக விளங்குகிறார். புது டில்லியில் வெளியாகும் "ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்" என்னும் செல்வாக்கு வாய்ந்த தினப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் அவர். சென்ற இரண்டு வருஷ காலமாக அகில இந்தியப் பத்திரிகாசிரியர் மகாநாட்டின் தலைவர் பதவியை வகித்து வருகிறார்.

பத்திரிகாசிரியர் தலைவர் ஸ்ரீ தேவதாஸ் காந்தி சென்ற வாரத்தில் சென்னை மாநகருக்கு விஜயம் செய்திருந்தார். அது சமயம் பத்திரிகைக்காரர் கூட்டமொன்றில் ஓர் அரிய பிரசங்கம் செய்தார். பத்திரிகைகளின் சுதந்தரம் பற்றிப் பேசினார். பத்திரிகைத் தொழிலாளிகளின் நலன்களைப் பற்றிப் பேசினார். அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. பத்திரிகாசிரியர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பத்திரிகை தர்மத்தையும் பற்றிப் பேசினார். தற்சமயம் பத்திரிகை உலகத்துக்கு அவசியம் வேண்டிய பேச்சு அது; தமிழ்நாட்டுக்கு மிக முக்கியமான பேச்சு அது.

★ ★ ★

தமிழ்நாடு பண்பாட்டில் சிறந்த நாடு. தமிழ் மக்கள் பண்பாட்டில் சிறந்த மக்கள். பண்பாடு என்றால் என்ன? ஒரு நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டு உயர்வை எதிலிருந்து அறியலாம்? அவர்களுடைய பேச்சின் தரத்திலிருந்து அறியலாம்; அவர்களது எழுத்தின் தரத்திலிருந்து அறியலாம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

யாரைப் பற்றியும் வீண் அவதூறு பேசாமலிருப்பது பண்பாட்டுக்கு அடையாளம். எதிரியைப் பற்றிப் பேசும் போது கூட, மரியாதையுடன் பேசுவது பண்பாட்டுக்கு அடையாளம். ஆபாசமான வார்த்தை எதையும் பேசக் கூசுவது பண்பாட்டிற்கு அறிகுறி. அஸங்கியமான விஷயம் எதையும் எழுதுவதற்கு அடியோடு மறுப்பது உயர்ந்த பண்பாட்டின் அறிகுறி.

தமிழர்கள் சிறந்த பண்பாட்டுக்கு உதாரணமான வர்கள். பேச்சிலும் எழுத்திலும் தூய்மையைக் கடைப்பிடித்து ஆபாசத்தை வெறுப்பவர்கள். எதிரிகள் விஷயத்திலும் மரியாதையுடன் நடந்து கொள்கிறவர்கள்.

நாலு பேர் உள்ள இடத்தில் ஸ்திரீ புருஷ சம்பந்தத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்குத் தயங்குவார்கள். பேச அவசியம் நேர்ந்தாலும் மிக நாஸுக்காகப் பேசுவார்கள். ஸ்திரீகள் உள்ள இடத்தில் அசந்தர்ப்பமாக ஒருவன் ஏதாவது பேசி விட்டால், அதைக் காட்டிலும் அவனுக்கு அவமானம் வேண்டியதில்லை. இது தமிழர்களுடைய பண்பாடு; தமிழர்களுடைய மேன்மை; தமிழர்களுடன் பிறந்த இயற்கைக் குணம்.

ஆனால் சில காலமாகத் தமிழ் மக்களுடைய பண்பாட்டுக்கும் இயற்கைக் குணத்துக்கும் முற்றும் மாறான காரியங்கள் சில நடந்து கொண்டு வருகின்றன. தமிழ் டாக்கிகளில் ஆபாசமான காட்சிகள் வருகின்றன. ஆபாசமான வார்த்தைகள் பேசப்படுகின்றன. தெய்வங்களைக் கூட ஆபாசங்களுக்கு உட்படுத்தி விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி காட்சிகளை ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீ புருஷர்கள் உட்கார்ந்து சினிமாக் கொட்டகைகளில் பார்க்கிறார்கள். ஆபாச வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். கொஞ்ச

நாளைக்கெல்லாம் அந்த மாதிரி காட்சிகளும் பேச்சுகளும் சகஜமாகி விடுகின்றன; தமிழரின் பண்பாடு ஊனம் அடைகிறது.

ஆபாச டாக்கியினால் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக்குக் கேடு வந்தது. அதைவிட அதிகமாக ஆபாசப் பத்திரிகைகளின் மூலமாக வந்தது. ஸினிமாக்காரர்களின் 'சொந்த வாழ்க்கை'களை ஆதாரமாகக் கொண்டு முதலில் அத்தகைய ஆபாசப் பத்திரிகைகள் எழுந்தன. பிரபலஸ்தர்களைப் பற்றிய நல்ல விஷயமானாலும், கெட்ட விஷயமானாலும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆவல் கொள்வது மனித இயற்கை. அந்த மனித இயற்கையை யொட்டி ஆபாசப் பத்திரிகைகளுக்குக் கிராக்கி ஏற்பட்டது.

ஒரு மனிதன், சினிமாக்காரனாயினும் வேறு யாராயினும் ஒழுக்கக் கேடு அடைந்தால், அதற்குரிய தண்டனை அவனை வெகு சீக்கிரத்தில் வந்து அடைகிறது. இது புருஷனுக்கும் சரிதான்; ஸ்திரீக்கும் சரிதான், அவரவர்களுடைய துன்மார்க்கத்தின் பலனை அவரவர்களே சீக்கிரத்தில் அநுபவிக்கிறார்கள். துன்மார்க்கமும் அதன் தீய பலனும் அவர்களுடனே போய்த் தொலைகின்றன.

ஆனால் ஒரு மனிதனுடைய துன்மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடித்து வெளிப்படுத்துவதாகச் சொல்லிப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவதன் பயன் என்ன? பிரபலஸ்தர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் ஆசையினால் அதை ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் படிக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் படிக்கிறார்கள்; இளம் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். எல்லாருடைய மனங்களும் அசுத்தமாகின்றன.

ஆபாசப் பத்திரிகைக்காரர்கள் சினிமாக்காரர்களின் சொந்த வாழ்க்கை விவரங்களோடு விடுவார்களா?

அந்த விஷயம் பழசாய்ப் போய் விட்டால், அதாவது, சினிமாக்காரர்களின் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் ஜனங்களுக்குச் சிரத்தை குன்றி விட்டால், அடுத்தபடி தேசத்தலைவர்களைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். லட்சக்கணக்கான மக்கள் தெய்வமெனப் போற்றும் மகான்களைக் குறித்து ஆபாசமான பொய்களை எழுதுகிறார்கள்!

இன்னும் சில பத்திரிகையாளர்கள் வேறு ஒரு நவீன முறையைக் கையாளுகிறார்கள். உண்மைக் கதை என்று சொல்லிக்கொண்டு பொய்க் கதைகளை ஆபாசமான விவரங்களுடனும் வர்ணனைகளுடனும் எழுதுகிறார்கள்.

உண்மைக் கதையாக இருந்தால் என்ன? கட்டுக் கதையாயிருந்தால் என்ன? ஆபாசம் ஆபாசமேயல்லவா?

பத்திரிகைத் தொழிலைப் பிடித்த இந்தப் பெருந்தீமை வட இந்தியாவில் ஓரளவு பரவியிருக்கிறது.

பண்பாட்டில் சிறந்த தமிழ்நாட்டிலும் அவ்வப்போது மேற்படி தீமை தலைகாட்டுகிறது. சிற்சில சமயம் ஓங்கி வளர்கிறது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

சிறு பிள்ளைகள் வாலிபப் பருவத்தை அடையும் சமயத்தில் அவர்களுடைய மனம் ஸ்திரீ புருஷ சம்பந்தம் பற்றிய விவரங்களில் செல்லுவது சகஜம். அப்படிச் செல்லாமல் தடுத்து வாலிபர்களுடைய கவனத்தை உடற்பயிற்சி, கலை உணர்ச்சி, இலக்கிய ஆராய்ச்சி, சமூகத் தொண்டு ஆகியவற்றில் செல்லும்படி செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அத்தகைய வாலிபர்கள் தீர்ப் புருஷர்களாக வளர்ந்து வாழ்க்கையில் அரும் பெரும் செயல்களைச் செய்யக் கூடியவர்களாவார்கள்.

ஆனால் ஆபாசப் பத்திரிகைகளும் பிரசுரங்களும் வாலிபர்களுடைய கவனத்தை மிகக் கீழான காரியங்களில் இழுத்து அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்கின்றன. மேற்படி தீமையினால் அதல் பாதாளத்தில் விழுந்து நாசமடைகிறவர்களும் உண்டு. பண்பாட்டுக்கு விளையும் கேட்டைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

★ ★ ★

ஸ்ரீ தேவதாஸ் காந்தி பத்திரிகைக்காரர்களுக்குச் செய்த பிரசங்கத்தில் ஆபாசப் பத்திரிகைகளைப் பற்றித் தீவிரமாக எச்சரிக்கை செய்தார். அவை வளர விடாமல் தடுக்க வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தினார். இது விஷயத்தில் "பத்திரிகைக்காரர்களுக்கும் கடமை உண்டு; பொது மக்களுக்கும் கடமை உண்டு" என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார்.

ஆபாசப் பத்திரிகைகள் எவ்வளவு தூரத்துக்குப் போகும் என்பதற்கு ஒரு பயங்கரமான உதாரணத்தையும் ஸ்ரீ தேவதாஸ் எடுத்துச் சொன்னார். "பண்டித ஜவஹர்லால் குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடினார்" என்று ஒரு பத்திரிகையில் எழுதியிருந்ததாம்! இத்தகைய பத்திரிகை வெளியான கௌரவம் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்ததுதானாம்!

பத்திரிகைச் சுதந்தரம் வேண்டும் என்று கேட்கும் நாம் இம்மாதிரி ஆபாச அவதூறுகளைத் தடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா? நாமும் தடுக்க மாட்டோம், சர்க்காரும் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று சொன்னால், போகும் வழி என்ன? பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு இந்த ஆபாசப் பத்திரிகைக்காரர் மீது அவதூறு வழக்குத் தொடருவதா? அல்லது எப்பேர்ப்பட்ட பக்திக்குரிய தேசத் தலைவரைப் பற்றியும் என்ன ஆபாச அவதூறு வேணுமானாலும் எழுதி

அச்சிடலாம் என்று விட்டு விட்டிருப்பதா?" என்று ஸ்ரீ தேவதாஸ் கேட்டார். அப்படி விட்டு விட்டால் பத்திரிகை உலகத்துக்கே அவமானமும் அழிவும் தேடிக் கொண்டதாகும் என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

★ ★ ★

பேசுகிற வார்த்தைக்கு ஜனங்கள் கொடுக்கிற மதிப்பைக் காட்டிலும் அச்ச எழுத்துக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் 'அச்சிட்டு வந்தால் அது உண்மையாகத்தான் இருக்கும் என்று நம்புகிறார்கள்.

ஆனால் பத்திரிகைக்காரர்கள் பத்திரிகை தர்மத்தை மறந்து வரம்பு கடந்து செல்லும்போது பத்திரிகைகளிடம் ஜனங்கள் மரியாதையும் நம்பிக்கையும் குறைந்து போய் விடுகின்றன.

சமீபத்தில் அமெரிக்காவில் நடந்த ஜனாதிபதி தேர்தலில் வரம்பு மீறிய பத்திரிகைகளுக்குப் பொது ஜனங்கள் ஒரு பாடம் கற்பித்தார்கள்.

இருபது லட்சம் முதல் நாற்பது லட்சம் வரையில் விற்பனையாகும் பெரிய பெரிய அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஜனாதிபதி தேர்தலில் ட்யூயி என்பவரை ஆதரித்தன. ஆதரித்ததோடு நிற்கவில்லை; ட்யூயிதான் வெற்றியடைவார் என்று உறுதி கூறின.

ஆனால் அத்தகைய பத்திரிகைகளுக்கெல்லாம் அமெரிக்கப் பொதுஜனங்கள் நாமத்தைப் போட்டுவிட்டு ட்ரூமனை ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் தங்களுடைய தவறை ஒப்புக்கொண்டு "செய்த தவறுக்காகத் தோப்புக்

கரணம் போடத் தயார்'' என்று வாசகர்களுக்குத் தெரியப் படுத்தின.

கடைசியாக இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கும் 'லைப்' பத்திரிகையின் தலையங்கம், "அமெரிக்காவில் 100க்கு 90 பத்திரிகைகள் செய்த தவறை நாமும் செய்ததாக ஒப்புக் கொள்கிறோம்; அதற்காக மன்னிப்புக் கோருகிறோம்'' என்று ஆரம்பமாகிறது.

பத்திரிகைகள் தங்களுடைய மதிப்பையும் மரியாதையையும் எப்படிக் குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் ஜனாதிபதி தேர்தலில் அடைந்த அநுபவம் நல்ல உதாரணம் ஆயிற்று.

★★★

அமெரிக்காவில் உள்ளதைக் காட்டிலும் இந்தியாவிலே பத்திரிகைகளுக்கு அதிக மதிப்பு இருக்கிறது; இன்னமும் இருந்து வருகிறது.

பத்து லட்சம் பிரதி விற்பனையாகும் அமெரிக்கப் பத்திரிகையைக் காட்டிலும் பத்தாயிரம் பிரதி விற்பனையாகும் இந்தியப் பத்திரிகைக்கு அதிகமான செல்வாக்கு உண்டு.

ஆனால் அந்தச் செல்வாக்கு எவ்வளவு காலம் நிலைத்து நிற்கும். என்னும் கேள்வி இப்போது எழுந்திருக்கிறது.

ஆபாசக் குப்பைப் பத்திரிகைகள் ஜனங்களிடையே பரவப் பரவ, எல்லாப் பத்திரிகைகளின் மதிப்பும் செல்வாக்கும் குறையத்தான் செய்யும்.

“பத்திரிகையில் வந்தால் புளுகாகத்தான் இருக்கும்” என்றும், “பத்திரிகைக்காரனுக்கு விவஸ்தை கிடையாது” என்றும் நாளடைவில் பொது மக்கள் பேசிக்கொள்ள ஏதுவாகும்.

ஆகையினாலேயே, பத்திரிகைச் சுதந்தரம் கோரும் பத்திரிகைக்காரர்கள் ஆபாசக் குப்பைப் பத்திரிகைகளைக் கட்டுப்படுத்த வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீதேவதாஸ் கூறுகிறார்.

பத்திரிகைக்காரர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாவிட்டால் சர்க்காரை நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்பதைத் தவிர வேறு வழி என்ன? அப்போது பத்திரிகைச் சுதந்தரம் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டுத்தானே தீரும்?

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் இவ்விதம் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அவசியமில்லாமற்போகும்படி பார்த்துக் கொள்ளுமாறு பத்திரிகாசிரியர்களையும் தொழிலாளர் அனைவரையும் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

அகில இந்திய பத்திரிகாசிரியர் தலைவரான ஸ்ரீ தேவதாஸ் காந்தியின் எச்சரிக்கையை மனதிற் கொண்டு, அவருடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி வைக்கும்படி கோருகிறோம்.

எல்லாரும் ஒத்துழைத்து, “தமிழ்ப் பத்திரிகை” என்றாலே “உயர்தரப் பத்திரிகை” என்ற பொருள் ஏற்படுமாறு செய்தால், தமிழ்நாட்டுக்கு எவ்வளவு கௌரவமாயிருக்கும்!

★

(கல்கி, ஜனவரி 23, 1949)

வீழ்ந்த ஆலமரம்

தமிழ்த் தாத்தா தமது எண்பத்தேழாவது வயதில் காலமானபோது, ரா.கி. என்ற பெயரில் அமரர் கல்கி எழுதிய இரங்கல் கட்டுரையிலிருந்து....

விசாலமாகத் தழைத்து விழுதுவிட்டு வளர்ந்திருந்த ஆலமரம் வீழ்ந்ததைப் போல் மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் நம்மைப் பிரிந்து சென்று விட்டார். திருவட்டிசுவரன் பேட்டை 'தியாகராஜ விலாச'த் தின் மேல் மாடியில் தமிழ்த் தாத்தா இன்று இல்லை - விசு பலகையில் படுத்த வண்ணம் ஓலைச் சுவடியையோ புத்தகத்தையோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை - சீடப் பிள்ளைகளிடம் எழுதுவதற்கு விஷயம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவில்லை - என்பதை நினைத்தால் நெஞ்சை என்னமோ செய்கிறது. தமிழ்த் தாத்தா போய்விட்டார்; அவருடைய ஸ்தானம் இனி எக்காலத்தில் பூர்த்தியாகப் போகிறது?

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்திருக்கும் தொண்டுகளைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. அநேகர் பெயரளவில் மட்டும் கேள்விப்பட்டிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை அவர் கண்டு பிடித்து அச்சேற்றித் திருத்தமான உயர்ந்த பதிப்புகளாக வெளியிட்டார். அவற்றில் 'சீவகசிந்தாமணி', 'சிலப்பதி காரம்', 'மணிமேகலை', 'புறநானூறு', 'பத்துப்பாட்டு' என்னும் நூல்கள் முக்கியமானவை. இந்த நூல்களைக் கண்டு பிடித்து வெளியிடும் முயற்சியில் அவர் அடைந்த சிரமங்களுக்கு அளவேயில்லை. எத்தனையோ வித எதிர்ப்புகளும்,

எதிரிகளும் அவருக்கு ஏற்பட்டார்கள். அவருடைய எதிரிகளில் முக்கியமான எதிரி கறையான்! கறையான் படைகளுடன் அவர் நடத்திய போரை ஒரு மகாகவி வர்ணிக்க வேண்டுமே தவிர சாதாரண வார்த்தைகளில் எழுத முடியாது.

ரயில் பாதைக்கு வெகு தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில், ஏதோ ஒரு வீட்டின் பரணில், ஓலைச் சுவடி கிடக்கும். இதை ஆகாரமாக உட்கொண்டு விடுவதென்ற தீர்மானத்துடன் கறையான் படைகள் முன்னேறி வந்து கொண்டிருக்கும். இதே சமயத்தில் மேற்படி ஓலைச்சுவடி மேற்படி வீட்டுப் பரணில் கிடக்கும் செய்தியை டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு விடுவார். அவர் மேற்படி கிராமத்தை நோக்கி விரைந்து வருவார். ரயிலோ, கட்டை வண்டியோ, கால் நடையோ - எதுவாயிருந்தாலும் அவருக்கு லட்சியமில்லை. பகல் இராத்திரி என்று பாராமல் ஓடி வருவார்.

கறையான்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுவரில் ஏறி, உத்திரத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு முன்னேறி, நாளுக்கு நாள் ஓலைச் சுவடியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும். இதோ ஓலைச் சுவடி கிடக்கும் இடம் அவற்றின் பார்வைக்கு வந்து விட்டது.

“பேஷ்! பல நாளைக்கு ஆகாரம் ஆயிற்று!” என்று அவை கொம்மாளம் அடித்துக் கொண்டு நெருங்குகின்றன. ஓலைச் சுவடியை ருசியும் பார்த்தாகி விட்டது. நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு அவை சுறுசுறுப்பாக வேலை தொடங்குகின்றன.

அப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் அந்த வீட்டைத் தேடி வந்து சேர்கிறார் ஸ்ரீ உ.வே. சாமிநாதய்யர். வீட்டு

எஜமானைப் பார்த்து, "ஐயா! உங்கள் வீட்டில் பழைய ஓலைச்சுவடி ஒன்று இருக்கிறதாமே?" என்று கேட்கிறார்.

"பரண் மேலே கிடந்தது. என்னத்திற்குக் கேட்கிறீர்கள்?" என்கிறார் வீட்டுக்காரர்.

அவரிடம் ஸ்ரீ சாமிநாதய்யர் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் பெருமையைப் பற்றிப் பேசி, ஓலைச் சுவடியைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிறார்.

"சாயங்காலம் பார்ப்போம்; இப்போது வயலுக்குப் போகிறேன்" என்கிறார் வீட்டுக்காரர்.

இதற்குள் சுவரில் உள்ள கறையான் கூட்டின் மேல் ஸ்ரீ சாமிநாதய்யரின் பார்வை விழுகிறது.

"ஐயையோ! பரண்மேல் கறையான் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறதே! சுவடி போய்விடப் போகிறதே! உடனே பார்த்தால் தேவலை!" என்கிறார் சாமிநாதய்யர்.

அவருடைய பதைபதைப்பை வீட்டுக்காரர் பார்த்து விட்டு, பரண்மேல் ஏணி வைத்து ஏறி ஓலைச் சுவடியை எடுத்துக்கீழே போடுகிறார்.

சுவடியின் ஓரங்களில் கறையான் வாய் வைத்திருக்கும் அடையாளங்கள் தெரிகின்றன. ஸ்ரீ சாமிநாதய்யர் அதை அவசரமாக உதறி எடுத்துத் தம் சிரமீது வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்.

பிறகு, ஓலைச் சுவடியைப் பிரித்துப் பார்க்கிறார். ஐயரின் கண்கள் விரிகின்றன. வியப்பினால் அல்ல; அளவிலாத ஏமாற்றத்தினால்! ஏனெனில், அவர் தேடி வந்த பழந்தமிழ் நூல் ஒன்றும் அந்த ஓலைச் சுவடியிலில்லை. சமீப காலத்தில் எழுதப்பட்ட உபயோகமற்ற ஸ்தல புராணம் அது." "இவ்வளவுதானா?" என்று எண்ணிப்

பெருமூச்சு விடுகிறார். "இதுவும் ஒரு மூலையில் கிடக்கட்டும்; ஏதாவது பிரயோஜனப்படும்" என்று எண்ணி ஓலைச் சுவடியை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்புகிறார். எங்கே? இன்னொரு ஊரில் இன்னொரு ஓலைச் சுவடியைத் தேடிச் கொண்டுதான்!

சுமார் பத்து வருஷத்துக்கு முன்பு டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யரை முதன் முதலாக நான் பார்த்தேன். ஒரு விசேஷ ஆண்டு மலருக்குக் கட்டுரை கேட்கும் நோக்கத்துடன் அவரிடம் சென்றேன். போகும்போது நெஞ்சு கொஞ்சம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பழந் தமிழ்ப் பண்டிதர் நம்மை எவ்விதம் நடத்துகிறாரோ என்ற பயந்தான் காரணம். காலஞ்சென்ற வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரிடம் வருகிறவர்களைப் பார்த்து சாஸ்திரியார், "நீவிர் யாண்டுப் போந்தீர்?" என்று கேட்பாராம். தமிழ்த் தாத்தா அப்படியெல்லாம் என்னைத் திண்டாட வைக்கவில்லை. நம்மையெல்லாம் போல் சாதாரண ஷீட்டுத் தமிழிலேயே பேசினார். நான் இன்னா ரென்று தெரிவித்துக் கொண்டதும், "டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் உம்மைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்" என்றார். எனக்கு அப்போது டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் இன்னார் என்பதே தெரியாது. அவர் எதற்காக என்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கப் போகிறார் என்று திகைத்தேன். என்னுடைய திகைப்பை அதிகமாக்கும்படியாகத் தமிழ்த் தாத்தா மேலும் ஒரு விஷயம் சொன்னார். அதற்குச் சில காலத்துக்கு முன்பு முதல் முதல் வெளியான தமிழ்ப் பேசும் படத்தைப் பற்றி, "தமிழ்ப் பாட்டி" என்ற தலைப்புடன் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். "தப்பிலிகள்" என்ற கதையொன்றும் வெளியாகியிருந்தது. மேற்படி கட்டுரை

யையும் கதையையும் பற்றித் தமிழ்த் தாத்தா திருப்பித் திருப்பித் தமது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தார். தாம் ரஸித்த சில சில வாக்கியங்களையும் அப்படியே சொன்னார். எனக்கு இதெல்லாம் ஒரு பக்கம் சந்தோஷமாயிருந்தாலும், இன்னொரு பக்கம் சங்கடமாயிருந்தது. எனவே, பேச்சை மாற்றும் பொருட்டு, அவரைச் சுற்றிலும் இருந்த ஓலைச் சுவடிகளைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். உடனே, தமிழ்த் தாத்தா தமது பழைய அநுபவங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். அவை மிகவும் ரஸமாயிருந்தன. உணர்ச்சியுடன் நகைச்சுவை பொருந்தியும் இருந்தன. அன்று அவர் சொன்னவற்றில் ஒன்று இன்னமும் எனக்குத் தெளிவாக ஞாபகமிருக்கிறது.

மற்றவர்களைப் புத்தகம் எழுதச் சொல்லித் தம் பெயரால் வெளியிடும் மகானுபாவர் ஒருவர் இருந்தாராம்! அவர் ஒருநாள் ஐயர்வாளைப் பார்க்க வந்தார். வந்தவர், அந்த அறையில் அடுக்கியிருந்த ஓலைச் சுவடிகளை எடுத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தாராம். உடனே, ஐயர்வாள், "இதோ பாரும்! நீர் என்னைப் பார்க்கத்தானே வந்ததாகச் சொன்னீர்? என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தால், என்னைப் பார்த்துப் பேசும். இல்லாவிட்டால் நடையைக் கட்டும். அங்கே இங்கே பார்த்து விழிக்க வேண்டாம்!" என்றாராம்.

இம்மாதிரி எவ்வளவோ சம்பவங்கள் சொன்னார். ஒரு சமயம் ரஸிகரான ஒரு ஜமீன்தார் முன்னிலையில் ஸ்ரீ சாமிநாதய்யரும், இன்னொரு தமிழ்ப் பண்டிதரும் இருந்தார்களாம். ஜமீன்தார் அந்த இன்னொரு தமிழ்ப் பண்டிதரைப் பரிகாசமாகப் புகழ்ந்து, "சாமிநாதய்யருக்கு என்ன தெரியும்? பழைய ஓலைச் சுவடிகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருப்பார். உம்மைப் போல் அவரால் நிமிஷத்துக்கு ஒரு பாட்டுப் பாட முடியுமா?" என்றாராம். இந்தப் புகழ்ச்சியை

அந்தப் பண்டிதர் உண்மையென்றே நினைத்துக் கொண்டு, தம் மார்பைப் பார்த்துக் கொண்டு சந்தோஷப்பட்டாராம். - இதை அய்யர்வாள் சொன்னவுடனே, நான், "தாங்கள் கூடக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் என்னுடைய எழுத்துத் திறமையை ரொம்பவும் பாராட்டினீர்கள். சிறு பிள்ளை யாச்சே என்று ஊக்கப்படுத்துவதற்காகத் தாங்கள் சொன்ன தையெல்லாம் நான் அப்படியே நிஜமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?" என்றேன். தமிழ்த் தாத்தா 'குபீர்' என்று சிரித்த சிரிப்பின் ஒலி இன்னும் என் காதில் தொனிக்கிறது.

இதையெல்லாம் விடப் பெரிய ஆச்சரியம் எனக்குக் காத்திருந்தது. ஆண்டு மலருக்குத் தமிழ்த் தாத்தாவின் கட்டுரை வந்தது. "பரம்பரைக் குணம்" என்னும் தலைப்புடன், உண்மையாக நடந்த சம்பவம் ஒன்றை எளிய பேச்சு நடையில் மிக ரஸமாக எழுதியிருந்தார். பழைய காலத்துத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர் - அதிலும் பண்டித உலகில் இவ்வளவு உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வகிப்பவர் - இவ்வளவு எளிய நடையில் எழுதக்கூடும்; எழுதும் துணிச்சல் அவருக்கு ஏற்படும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

அது முதல் நான் சில சமயம் தனியாகவும், பெரும் பாலும் டி.கே.ஸி.யுடனும் தமிழ்த் தாத்தாவை அடிக்கடி பார்க்கப் போவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அப்பெரியாரின் வாழ்க்கை அநுபவங்கள் சிலவற்றை அவருடைய வாய்மொழியாகக் கேட்க நேரும். கேட்கக் கேட்க, அந்த அநுபவங்களையெல்லாம் அவர் புத்தகமாக எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகும். "உங்களுடைய சுய சரித்திரத்தை நீங்கள் எழுத வேண்டும்" என்று அடிக்கடி தெரிவித்துக் கெள்வோம். மகாத்மா, ஜவஹர்லால் நேரு முதலியவர்கள் 'சுய சரிதம்' எழுதியிருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுவோம், "என்னுடைய சரித்திரத்தை நானே எழுதிக் கெள்

வது என்பது பிடிக்கவில்லையே?" என்பார் ஐயர்வாள். ஆனாலும் நாங்கள் விடுவதில்லை. "அதில் ஒரு பிசும் கிடையாது. தங்களுடைய சுய சரித்திரம் என்றால், அது தமிழ் நாட்டின் என்பது வருஷத்துச் சரித்திரமாக அல்லவா இருக்கும்?" என்று வற்புறுத்துவோம். எங்களுடைய வேண்டுகோளை அவருடைய அருமைப் புதல்வர் ஸ்ரீ கல்யாண சுந்தரமய்யரும், அவருடைய தலைசிறந்த சிஷ்யரான ஸ்ரீ கி.வா. ஜகந்நாதமய்யரும் ஆதரித்தபடியால், கடைசியில் எங்கள் மனோரதம் நிறைவேறிற்று. தமிழ்த் தாத்தா. தமது சுயசரிதத்தை எழுதச் சம்மதித்து எழுதியும் வந்தார். அது பூர்த்தியாவதற்குள் அவர் காலஞ்சென்றது தமிழ் நாட்டின் பாக்கியக்குறைவேயாகும்.

(கல்கி, மே 16, 1942)

புத்தகாலயம் - நூலகம்

சென்னை நகர சபையில் சமீபத்தில் ஓர் அங்கத்தினர் கேள்வி ஒன்றைப் போட்டார். "புத்தகாலயத்துக்கு என்று வரி வாங்கிப் பணம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறீர்களே? அந்தப் பணம் செலவாகவில்லையாதலால் வேறு எதற்காவது உபயோகிக்கலாமே?" என்று கேட்டார். "புத்தகாலயப் பணத்தை வேற காரியத்துக்கு உபயோகிப்பது சாத்திய மில்லை!" என்று பதில் சொல்லப்பட்டது.

நம்முடைய நாட்டில் சாதாரணமாய் நல்ல காரியங் களுக்குப் பணம் கிடைப்பதுதான் கஷ்டமாயிருக்கும். பணம் இருந்தால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் சாதித்து விடலாமே என்று தோன்றும். "திட்டம் போட்டு என்ன பயன்? திட்டத்தை நடத்தப் பணம் எங்கே?" என்று கேட்பார்கள்.

புத்தகாலயங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு இப்போது பணம் தயாராயிருக்கிறது. ஆனால் புத்தகாலயங்கள் ஏற்பட வில்லை. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வேறு செலவு செய்ய லாமே என்ற யோசனையும் சொல்லப்படுகிறது. இது விந்தையான நிலைமை அல்லவா?

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சென்னையில் புத்தகாலயச் சங்கம் (Madras Library Association) என்று ஒரு சங்கம் ஆரம்பமாயிற்று. நாடெங்கும் புத்தகாலயங்களை ஏற்படுத்தி மக்களிடையே கல்வியறிவை வளர்க்க வேண் டும் என்பது சங்கத்தின் நோக்கம். இதற்காக இந்தச் சங்கத்தி னர் மிக்க சிரமம் எடுத்துப் பிரயத்தனம் செய்து வந்தார்கள். அந்தப் பிரயத்தனம் இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பயன் தந்திருக்கிறது. இச் சங்கத்தின் முயற்சியினால் சென்னைச் சட்டசபையில் சென்ற வருஷம் புத்தகாலயச் சட்டம்

நிறைவேறியது. இங்கிலாந்து முதலிய நாகரிக நாடுகளில் உள்ளதை அனுசரித்த சட்டம் இது. இதன்படி நகரசபைகளும் பஞ்சாயத்து போர்டுகளும் 'புத்தகாலய வரி' என்று ஒரு தனி வரி வசூலிக்கலாம். சென்னை நகரத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களில் வசூலாகும் வரியைப் போல் சமமான தொகை மாகாண சர்க்கார் நன்கொடை அளிப்பார்கள். இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நகர சபைகளும் பஞ்சாயத்துக்களும் புத்தகாலயங்கள் ஏற்படுத்தலாம். மக்களிடையே கல்வியறிவைப் பரப்பலாம்.

சட்டம் சென்ற வருஷம் நிறைவேறிய உடனே சென்னை நகரசபையோர் புத்தகாலய வரி (Library Cess) வசூலிக்கத் தொடங்கினார்கள். வசூலித்து ஐந்து லட்சம் ரூபாய் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் புத்தகாலயம் ஒன்று கூட இதுவரை ஆரம்பித்தபாடில்லை. அதற்கென்று சர்க்கார் "லைப்ரரி அத்தாரிட்டி" என்ற பெயருடன் அதிகாரஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இன்னும் இந்த ஸ்தாபனங்கள் எங்கும் வேலை தொடங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் சீக்கிரத்தில் வேலை தொடங்கி விடுவார்கள் என்பது நிச்சயம். அதிலும் சென்னை நகரசபையில் பணத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டு விட்டார்கள் அல்லவா? ஆகையால் உடனே வேலை ஆரம்பித்து விடுவார்கள். சட்டென்று ஒரு பெரிய கட்டத்தை வாடகைக்குப் பேசுவார்கள். அல்லது விலைக்கு வாங்குவார்கள். பளபள வென்று வார்னிஷ் கொடுத்து ஜொலிக்கும் மேஜைகளும் நாற்காலிகளும் வாங்கிப் போடுவார்கள். மாணேஜர், உதவி மாணேஜர், டைபிஸ்டுகள், குமாஸ்தாக்கள், பியூன்கள் முதலியவர்களை நியமிப்பார்கள். இவர்களுக்குச் சம்பளம் எவ்வளவு, வருஷா வருஷம் சம்பள உயர்வு எவ்வளவு,

கிராக்கிப்படி எவ்வளவு, வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் எவ்வளவு என்பதை நிர்ணயிப்பார்கள்.

பிறகு பணம் பாக்கியிருந்தால் நகரின் பல பகுதிகளில் புத்தகாலயங்களுக்கு இடம்பிடிப்பார்கள். வாடகை கொடுப்பார்கள். பெஞ்சி நாற்காலி மேஜை அலமாரி முதலிய சாமான்களை வாங்கி நிரப்புவார்கள்.

கடைசியாக, புத்தகாலயத்தில் வைக்கப் புத்தகம் வாங்க வேண்டும் என்று பார்க்கும்போது, அதற்குப் பணம் இராது!

மேஜை நாற்காலி வாங்கியது போகக் கொஞ்சம் பணம் மிஞ்சியிருந்தால், அதைக் கொண்டு சில புத்தகங்கள் வாங்கலாமா என்று பார்ப்பார்கள்.

அப்போது ஒரு முக்கியமான விஷயம் புலனாகும்.

அதாவது பணம் இருந்தாலும் அதைக் கொண்டு வாங்குவதற்குத் தகுந்த புத்தகங்கள் இல்லை!

பொது மக்கள் படித்துப் பயன் பெறுவதற்குரிய தமிழ்ப் புத்தகங்கள் இல்லை!

இந்த விஷயம் சந்தேகமறத் தெரிந்த பிறகு வேறு என்ன செய்வது? மிச்சமுள்ள பணத்தையும் கட்டடம் மேஜை நாற்காலி சிப்பந்திச் செலவுகளில் போட வேண்டியது தான்.

புத்தகாலயத்துக்கென்று வரி கொடுத்த பொது மக்கள் மேற்படி கட்டடங்கள் நாற்காலிகள் மேஜைகள் அலமாரிகளை வலம் வந்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு கும்பிட்டு விட்டுத் திரும்ப வேண்டியதுதான்!

புத்தகங்களைப் படித்துக் கண்ணைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் யாருக்கும் ஏற்படாது அல்லவா?

இத்தகைய விசித்திரமான அவலநிலைமை ஏற்படாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சில காலத்துக்கு முன்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தார் ஒரு யோசனையை வெளியிட்டார்கள். மாகாண அரசாங்கத்தார் புத்தகாலயங்களுக்குப் பணமானியம் கொடுத்து, அது மேஜை நாற்காலிகளில் வீண் விரயமாவதற்குப் பதிலாக, நல்ல புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து மொத்தமாக வாங்கிப் புத்தகசாலைகளுக்கு விநியோகிக்கலாமே என்பதுதான் அந்த யோசனை.

இப்படி மொத்தமாக வாங்குவதாயிருந்தால் பதிப்பாளர்களும் உற்சாகமாக நல்ல புத்தகங்களை வெளியிடுவார்கள்; குறைந்த விலைக்கும் கொடுப்பார்கள்.

அதுமட்டுமின்றி, பொது மக்களுக்கு உண்மையில் பயன்படக் கூடாத உபயோகமற்ற புத்தகங்களை வாங்கி நிரப்ப இடமில்லாமலும் போய்விடும்.

புத்தகாலயங்களில் உபயோகமான நல்ல புத்தகங்களே வைக்கப்படுகின்றன என்பதை அரசாங்கத்தார் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

புத்தகாலயச் சட்டமும் புத்தகாலய வரியும் நல்ல முறையில் பயன்பட வேண்டும். புத்தகாலய வரி கொடுப்பவர்களும் இதில் சிறிது கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

★★★

கண்ணிலும் இனியது!

இந்தியா அடைந்த சுதந்தரத்தைப் பற்றி அவ்வப் போது சில அபஸ்வரப் பல்லவிகள் பாடப்படுவதைக் கேட்கிறோம். அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளும் மௌனமான பேச்சுக்களும், பேசப்படுவதைக் கேட்கிறோம்.

“சுதந்தரம் வந்து என்ன பயன்? அரிசி ரேஷன் அதிகமாகவில்லையே?” என்று சிலர் சொல்கிறார்கள்.

“சுதந்தரம் வந்து என்ன பயன்? கடலைப் பிண்ணாக்கு விலை குறையவில்லையே?” என்று சிலர் புகார் கூறுகிறார்கள்.

“சுதந்தரம் வந்து விட்டதனால் என்ன ஆயிற்று? வீட்டு வாடகை குறைந்ததா? குமாஸ்தா சம்பளம் உயர்ந்ததா? தொழிலாளருக்கு வேலை செய்யாமல் கூலிகிடைக்கிறதா?” என்று சிலர் சம்பந்தமில்லாமல் கேள்விகளைப் போடுகிறார்கள்.

“அரசியல் சுதந்தரம் வந்துவிட்டால் போதுமா? பொருளாதார சுதந்தரம் இல்லையே? பேசச் சுதந்தரம் இல்லையே? சாகச் சுதந்தரம் இல்லையே? கள்ளுக் குடிக்கக் கூடச் சுதந்தரம் இல்லையே?” என்று சில சாம்பிராணிகள் ‘சுதந்தரம்’ என்னும் வார்த்தைக்கே பொருள் தெரியாமல் பேசுகிறார்கள்.

நம்முடைய திடமான கொள்கை - அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இந்த விஷயத்தில் என்னவென்றால் :-

ஒரு நாட்டுக்கும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கும் அரசியல் சுதந்தரம் மற்ற எந்த நன்மையைக் காட்டிலும் மேலானது.

கண்ணிலும் இனியது!

117

வறுமையும் பஞ்சமும் நாட்டில் தாண்டவமாடினாலும் சுதந்தர ஆட்சிதான் மேலானது.

அன்னியர்களின் ஆட்சியில் குபேரச் சீமானாயிருப்பதை விடச் சுதந்தர ஆட்சியில் பரம தரித்திரனாக வாழ்வதே விரும்பத்தக்கது.

அன்னிய ஆட்சியின் கீழ், தினம் நாலு வேளை வயிறார உண்பதைக் காட்டிலும், நம்முடைய சொந்த சுதந்தர ஆட்சியில், நாம் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகளின் ஆட்சியில், பஞ்சத்தினால் செத்துப் போவதே மேலானது.

சுதந்தரத்துக்காக இந்த நாட்டிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களையெல்லாம் மூடிவிட வேண்டும் என்று சொன்னால் அதற்கும் நாம் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

சுதந்தரத்துக்காக இந்த நாட்டிலுள்ள வீடுகளை எல்லாம் இடித்துப் போட வேண்டும், மக்கள் அனைவரும் திறந்த வெளியிலோ மலைக் குகையிலோ வசிக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கும் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்கு ஒரு பிள்ளையை நாட்டுக்காகப் பலி கொடுக்க வேண்டுமென்றால் மக்கள் அவ்விதம் செய்யப் போட்டியிட்டுக் கொண்டு முன்வரவேண்டும்.

இப்படியெல்லாம் சுதந்தரத்துக்காகத் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருக்கும் மக்கள் தான் சுதந்தரத்துக்கு லாயக்கானவர்கள். அவர்கள் தான் சுதந்தரமாய் வாழ முடியும். இவ்விதமெல்லாம் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருந்த தினாலேதான், இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, ருஷியா, சீனா முதலிய நாடுகள் இன்று சுதந்தர தேசங்களாயிருக்கின்றன. இல்லாவிடில் அந்த நாடுகள் எல்லாம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இந்த நேரத்தில் ஜெர்மனிக்கும் ஜப்பானுக்கும் அடிமை பூண்டு வாழவேண்டி நேர்ந்திருக்கும்.

"சுதந்தரம்" என்று சொல்லும் போது ஒரு நாட்டின் அரசியல் சுதந்தரத்தைத்தான் நாம் முதன்மையாகக் குறிப்பிடுகிறோம்.

அரசியல் சுதந்தரந்தான் மிக முக்கியமானது. மற்றப் பொருளாதார சுதந்தரம், வியாபார சுதந்தரம், தொழில் சுதந்தரம், படிக்கும் சுதந்தரம், படியாமலிருக்கும் சுதந்தரம், அம்மை குத்திக் கொள்ளுகிற சுதந்தரம், குத்திக் கொள்ளாமலிருக்கும் சுதந்தரம், கண்டதைப் பேசி எழுதும் சுதந்தரம் - இவையெல்லாம் இரண்டாம் பட்சமானவைதான். இந்தச் சுதந்தரங்கள் எல்லாம் இல்லை என்பதற்காக அரசியல் சுதந்தரத்தைப் பற்றி அலட்சியமாகப் பேசுவது மடமையிலும் மடமை. அரசியல் சுதந்தரம் ஒன்று இருந்தால் மற்றச் சுதந்தரங்கள் எல்லாம் நாளடைவில் கட்டாயம் பின் தொடர்ந்து வரும். அரசியல் சுதந்தரம் இல்லாவிட்டால் வேறு எந்தச் சுதந்தரமும் ஒரு நாளும் கிட்டாது. ஆகையால் ஒரு நாட்டின் அரசியல் சுதந்தரத்துக்குக் கேடு சூழும் காரியத்தை அந்த நாட்டுப் பிரஜை எவனும் செய்யக் கூடாது. எந்தக் காரணத்துக்காகவும் செய்யக் கூடாது. செய்கிறவன் தாய் நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகியாவான்.

தாய் நாட்டின் சுதந்தரத்துக்காக மற்றத் தேச மக்கள் செய்திருக்கும் தியாகங்களை நோக்கும்போது இந்திய மக்கள் செய்த தியாகங்கள் ஒன்றுமேயில்லை என்று சொல்ல வேண்டும்.

பாரதத் தாய் செய்த பாக்கியத்தினால், நமது முன்னோர் செய்த தவத்தினால், லோகமரன்ய திலகர், தாதாபாய் நவுரோஜி, லாலா லஜபதிராய், தேச பந்து தாஸ், வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, மோதிலால் நேரு, சத்தியமூர்த்தி, அஜ்மல்கான், அன்ஸாரி முதலிய தேச பக்தத் தலைவர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய மகா தியாகங்களினாலும் காந்தி மகாத்மாவின் ஆத்ம சக்தியினாலுமே இந்தியா இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இவ்வளவு குறைவான கஷ்டங்களுடன் பரிபூரண அரசியல் சுதந்தரம் அடைந்திருக்கிறது.

அப்படி நாம் பெற்ற சுதந்தரச் செல்வத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டும். அலட்சியமாகி யிருப்பதும், அசட்டையாய்ப் பேசுவதும் தற்கொலைக் கொப்பான காரியங்கள்.

நமது முன்னோர்கள் செய்த பூஜா பலத்தினால் இன்று புதுடில்லியில் வீற்றிருந்து இந்தியாவை ஆளுகிறவர்கள் மகா புருஷர்களாயிருக்கிறார்கள். ஜவாஹர்லால், ராஜாஜி, சர்தார் வல்லபாய், ராஜேந்திர பிரஸாத் போன்றவர்கள் தியாக வாழ்க்கைக்கும் தாய் நாட்டின் தொண்டுக்கும் தங்களையே அர்ப்பணம் செய்தவர்கள். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பெரிய வருமானங்களையும் சுக போகங்களையும் அத்தனை காலம் செய்த தொழிலையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுச் சுதந்தரப் போரில் இறங்கியவர்கள். ஒரு காலத்தில் இந்திய சர்க்காரின் மந்திரிகளாய் விளங்கி இந்தியாவை ஆளப் போகிறோம் என்று இவர்கள் கனவிலும் கருதியிருக்க மாட்டார்கள். தாய் நாட்டின் தொண்டில் உயிரை அர்ப்பணம் செய்யவும் சித்தமாக முன் வந்தார்கள்.

நம்முடைய பாக்கியம், பாரதத் தாய் செய்த தவம், ஜவாஹர் முதலியவர்கள் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார்கள்.

இவர்களைப் போல் நாட்டை ஆளுவதற்குரிய சகல குணங்களும் பொருந்தியவர்களைப் பெறுவது எளிதல்ல. தற்சமயம் உலகத்தில் எந்த நாடும் இத்தகைய மாபெருந்தலைவர்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

ஆயிரம் ஆண்டு அடிமைப்பட்டுக்கிடந்த பிறகு, நூற்றைம்பது வருஷம் அன்னியராகிய பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சியின் கீழே இருந்த பிறகு, சென்ற 1947-ம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் 15ந் தேதி இந்தியா பூரண அரசியல் சுதந்தரம் அடைந்தது.

அந்த மகத்தான சம்பவம் நிகழ்ந்து இன்றைக்கு ஓராண்டு ஆகிறது.

இந்த ஓராண்டிலும் இந்திய சுதந்தரம் என்னும் குழந்தைக்கு எத்தனையோ பாலாரிஷ்டங்கள் வந்தன. அவற்றையெல்லாம் நம் தலைவர்கள் அரும்பாடுபட்டுப் போக்கினார்கள்.

ஓராண்டு நிரம்பிய சுதந்தரக் குழுவியை இன்றைக்கும் பல அபாயங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அந்த அபாயங்களை நம் தலைவர்கள் போக்கி நாட்டின் சுதந்தரத்தை இரட்சிப்பார்கள் என்று நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கலாம்.

பாரதத் தாயை வாழ்த்துகிறோம். பாரதத் தாயின் உத்தமப் புதல்வர்களை வணங்குகிறோம். பாரத தேசத்தின் சுதந்தரத்தைப் போற்றுகிறோம்.

கண்ணிலும் இனியது!

சத்தியத்தினாலும் அஹிம்சையினாலும் ஆத்ம
தபோபலத்தினாலும் இந்தியா அடைந்த சுதந்தரம் ஊழி
ஊழிகாலம் நிலைபெற்று விளங்குமென்று நம்புகிறோம்;
விரும்புகிறோம்; பராசக்தியைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

தூண்டுமின்ப வாடைவீச துய்ய தேன்கடல்
குழநின்ற தீவிலங்கு ஜோதி வானவர்
ஈண்டுநமது தோழராகி
எம்மோடமுதல் உண்டு குலவ
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினைத்திடும் இன்பம் அனைத்தும் உதவ
வேண்டுமடி எப்போதும் விடுதலை - அம்மா!

(கல்கி, ஆகஸ்டு 15, 1948)

அரசீகள் வளருகிறார்கள்!

“பல நண்பர்களும் விரோதிகளும் தெரிந்தவர்களும் தெரியாதவர்களும் மிக மிக என்னை வறியுறுத்துகிறபடியால் சென்னை காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைமைப் பதவிக்கு போட்டியிடத் தீர்மானித்து விட்டேன். இனி முன் வைத்த காலைப் பின் வாங்கப் போவதில்லை. யத்து; வந்தாலும் சரிதான்; இரண்டு போனாலும் சரிதான்!” என்ற தோரணையில் சில அறிக்கைகளைப் பத்திரிகைகளில் படிக்கிறோம்.

சென்ற பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னால் இப்படியும் பல தேசபக்தர்களையும் அரசியல்வாதிகளையும் அவர்களடைய நண்பர்களும் விரோதிகளும் வெகுவாக வற்புறுத்தினார்கள். “சென்னைச் சட்டசபைக்கு நில்லுங்கள்; இல்லாவிட்டால் இந்திய பார்லிமெண்டுக்காவது நில்லுங்கள்; அதுவும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் ஜனாதிபதி ஸ்தானத்துக்காவது நில்லுங்கள்; அதெல்லாம் ஒன்றும் இயலாவிட்டால், சற்றே சந்தியிலாவது நில்லுங்கள்!” என்று துண்டித் துளைத்து வற்புறுத்தினார்கள்.

அத்தகைய வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி, அநேகர் காங்கிரஸ் அபேட்சகர்களாவதற்கு ஐந்நூறு ரூபாய் அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் கட்டணப் பணத்துடன் விண்ணப்பம் போட்டார்கள். இவர்களிலே பலருக்குக் காங்கிரஸ் பொறுக்குக் கமிட்டியார் நாமம் போட்டு விட்டார்கள். மற்றும் சிலருக்கு வோட்டர்கள் பட்டை நாமத்தைச் சாத்தி விட்டார்கள்.

இந்தத் தொல்லைகளிலெல்லாம் அகப்பட்டுக் கொள்ளாத தமிழ்நாட்டுத் தேசபக்தர்களில் ஒருவர் சர்தார் ஏ. வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள், பழைய சென்னைச் சட்டசபையில் அங்கத்தினராயிருப்பவர். கூட்டத்துக்கே வராத தண்டச் சம்பள அங்கத்தினர் அல்ல; பேசாமடந்தை அங்கத்தினருமல்ல; தூங்குமுஞ்சி அங்கத்தினருமல்ல. மிக மிக விழிப்புடனிருந்து முக்கியமான விவாதங்களிலெல்லாம் கலந்து கொண்டு மக்களின் தேவைகளை எடுத்துச் சொன்னவர். சென்ற ஐந்து வருஷத்துச் சென்னைச் சட்டசபையின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும். ஒரு சட்டசபைக் கூட்டத்துக்காவது சர்தார் ஏ. வேதரத்தினம் ஆஜராகாமலிருந்தது கிடையாது. எந்த முக்கியமான விவாதத்திலும் கலந்து கொள்ளாமலிருந்தது கிடையாது. வடநாட்டுச் சர்வோதயக் கூட்டம் முதலிய முக்கிய காரியங்களுக்குப் போயிருந்த நாட்களைத் தவிர, மற்றப்படி சட்டசபை கூடிய எல்லாத் தினங்களிலும் அவர் ஆஜராயிருந்தார். சர்க்காரைக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு அவர் ஆதரித்தது மில்லை; அகாரணமாக எதிர்த்துத் தாக்கியதுமில்லை. சென்னை மாகாண மக்களின் மொத்தமான நலங்களுக்காக ஓயாது போராடியிருக்கிறார். அவர் எந்த ஜில்லாத் தொகுதியிலிருந்து வந்தாரோ, அந்த ஜில்லாப் பொதுமக்களின் கட்சியைச் சமயம் நேர்ந்த போதெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்.

சர்தார் வேதரத்தினம் தேசத் தொண்டுக்கே தம்மை அர்ப்பணம் செய்தவர்; சென்னைச் சட்டசபை அங்கத்தினராயிருக்கப் பரிபூரணத் தகுதி வாய்ந்தவர்; ஹிந்தி நன்கு பயின்றவரானபடியால் இந்தியப் பார்லிமெண்டு அங்கத்தினராவதற்கும் யோக்கியதை உடையவர்.

அத்தகையவரை இந்தப் பொதுத் தேர்தலில் அபேட்சகராக நிற்கும்படி பல நண்பர்கள் உண்மையிலேயே வற்புறுத்தத்தான் செய்தார்கள். ஜில்லாப் பிரமுகர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். மாகாணத் தலைவர்களும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஆயினும் சர்தார் ஏ. வேதரத்தினம் மறுத்து விட்டார். அவர் இப்படி மறுத்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் நிர்வாகத்தில் கோஷ்டிப் பூசல்கள் வளர்ந்து விட்டதைக் கண்டு அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த வருத்தம்.

மற்றொரு முக்கியமான காரணம், காந்தி மகானின் நிர்மாணத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டு அதனால் ஏற்படும் உள்ள மகிழ்ச்சியை அவர் பூரணமாய் அறிந்திருந்ததே யாகும். ஸ்ரீ விநோபா பாவே ஏன் தேர்தலுக்கு நிற்கவில்லை? அதே காரணத்தினால் ஸ்ரீ வேதரத்தினமும் தேர்தலுக்கு நிற்கவில்லையென்று சொல்லுவது மிகையாகாது.

“தில்லை வெளியிலே கலந்துவிட்டால் அவர்

திரும்பவும் வருவாரோ?”

என்ற பாடலில் குறிப்பிட்ட ஆத்மானந்த அநுபவத்தை அவர் காந்தி மகானின் நிர்மாண வேலைகளில் அடைந்து விட்டார். அதனால் திரும்பவும் அரசியல் சேற்றில் காலை வைக்க விரும்பவில்லை.

சில மாதங்களுக்கு முன்னாலென்றால், மேற்கூறிய இரண்டாவது காரணத்தை என்னால் அறிந்திருக்க முடியாது; யாராவது சொல்லியிருந்தாலும் நம்பியிருக்க முடியாது.

ஆனால் பொதுத் தேர்தலுக்குக் கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்புதான் வேதாரண்யம் போய் வந்தபடியால் அதை அறிந்து கொள்ளவும் பாராட்டவும் இயலுவதாயிற்று.

வேதாரண்யத்துக்கு மிக அருகில் மகாராஜபுரம் என்று ஒரு சிறிய கிராமம் இருக்கிறது. அதில் அன்னை கஸ்தூரி பாயின் புனிதமான திருநாமத்துடன் விளங்கும் கன்யா குருகுலம் சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக நடந்து வருகின்றது. கவர்னர் பவநகர் மகாராஜா முதல், மந்திரிமார்கள், காங்கிரஸ் பிரமுகர்கள், நிர்மாணத் தொண்டர்கள் பலர் அந்த அருமையான ஸ்தாபனத்துக்குச் சென்று பார்வையிட்டுத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

சென்ற வருஷத்திலேதான் எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிடைத்தது. கிடைத்த போது ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவையாகக் கிடைத்தது. ஒருமுறை திடும் பிரவேசமாகக் கோடிக்கரை பார்க்கப் போன இடத்தில் கன்யா குருகுலத் தையும் பார்த்து விட்டு வந்தேன். இன்னொரு முறை கன்யா குருகுலத்தின் ஆண்டு விழா நடந்த சந்தர்ப்பத்தில் போயிருந்தேன்.

குருகுலத்தில் பிரவேசிக்கும்போதே ஒரு புதிய, புனிதமான உலகத்தில் பிரவேசிக்கிறோம் என்னும் உணர்ச்சி உண்டாகிறது. குருகுலத்தின் பிரதான வாசலுக்குப் புகங்கொடிகள் படர்ந்த இயற்கைப் பந்தல் அழகு தருகிறது. அதன் அடியில் ஒரே விதமான உடை அணிந்த பெண் குழந்தைகள் வரிசையாக நின்று வரவேற்பு அளிக்கின்றனர்.

உள்ளே சென்றால், பத்து ஏக்கரா நிலத்தில் இனிய இயற்கைக் காட்சிகளிடையே அமைந்திருக்கும் பல்வேறு ஆசிரமக் கட்டடங்கள், பழைய பாரத நாட்டில் கண்வ ரிஷி ஆசிரமம், சரபங்கரின் ஆசிரமம், பரத்வாஜர் ஆசிரமம் முதலியவை குறித்து இதிகாசங்களில் படிக்கிறோமே, அவற்றை ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

விருந்தினருக்கென்று ஒரு கூரைக் கட்டடம் குருகுலத்தின் முகப்பிலேயே இருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் கூரைக் கட்டடம் அவ்வளவு கலை அழகு பொருந்தியதாய் அமைக்கலாம். இவ்வளவு தூய்மையாக வைத்திருக்கலாம் என்பதற்கு உதாரணம் இது என்று தோன்றும்.

அதன் சுத்தமான தரையில் போட்டிருக்கும் விதவிதமான கோலங்கள் அழகுக்கு அழகு செய்வதாயிருக்கும்.

வேதாரண்யப் பிரதேசம் தஞ்சை ஜில்லாவில் அவ்வளவு இயற்கை வளம் பொருந்தியப் பிரதேசமன்று. ஆயினும் குருகுலத்தின் தோற்றம் சோழ நாட்டின் இயற்கை வளத்தை நினைவூட்டுகிறது. தென்னை, வாழை, சோளம், காய்கறிகள், மலர் தரும் மரங்கள் முதலியவை பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவுடன் சிறிய தாமரைக்குளம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் தாமரை மலர்களும் இருக்கின்றன. குருகுலத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்த சூழ்நிலை இதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

மூன்று வயது முதல் பன்னிரண்டு வயது வரையில் உள்ள சுமார் 150 பெண் குழந்தைகள் இந்தக் குருகுலத்தில் காந்தி மகானுக்கு உகந்த ஆதாரக் கல்வி முறையில் படித்து வருகிறார்கள். இவர்களில் பலர் அநாதைக் குழந்தைகள். நூறு குழந்தைகளுக்கு மேலே ஆசிரமத்திலேயே உணவும் உடையும் பெற்று அங்கேயே வசித்து வருகிறார்கள். இவர்களைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ள ஏழெட்டு ஆசிரியைமார்கள் குருகுலத்திலேயே இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் குழந்தைகளுக்கு அளிக்கும் ஆதாரக் கல்வி வெறும் போலிப் பேச்சு அல்லவென்பதற்கு ஓர்

அத்தாட்சியை நேரில் கண்டோம். ஆண்டு விழாவுக்காக வெளியூர்களிலிருந்து சுமார் நூறு பேர் வந்திருந்தார்கள். அங்ஙனவடி யேருக்கும் ஆசிரியைமார்களே சமையல் செய்து பரிமாறும் தொண்டும் செய்தார்கள். வெளியிலிருந்து பரிசாரகர்கள் தருவிக்கப்பட்டவில்லை.

குருகுலத்துக்குத் தேவையான காய்கறிகள் எல்லாம் அங்கேயே பயிராகின்றன. குழந்தைகளின் குஞ்சுகளை யெல்லாம் பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்க்கின்றன. மற்றும் நூற்றல், நெசவு முதலிய தொழில்களும் வயதுக்கிரமப்படி பயில்கிறார்கள். தொழில்களின் மூலமாகவே கல்வியறிவும் பெறுகிறார்கள்.

முதல் தடவை குருகுலத்துக்கு நான் சென்றிருந்த போது, குழந்தைகள் என்னைத் திணறித் திண்டாடும்படி செய்துவிட்டதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். குழந்தைகளையெல்லாம் ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்துவிட்டு என்னை அங்கே அழைத்துச் சென்றார்கள். வழக்கம்போல் என்னை அவர்களுக்குப் பிரசங்கம் செய்யச் சொல்லுவார்கள் என்று எண்ணினேன். இந்தச் சிறிய குழந்தைகளுக்கு என்ன விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்வது, என்னத்தைச் சொன்னால், இவர்களுக்குப் புரியப் போகிறது என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் கவலை ஆரம்பத்திலேயே தீர்ந்து விட்டது. ஏனெனில், என்னைப் பிரசங்கம் செய்யும்படியாரும் சொல்லவில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் குழந்தைகளைப் பார்த்து, "இவர்தான் கல்கி ஆசிரியர்; உங்களுக்கு ஏதாவது கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்றால் கேட்கலாம்" என்று சொன்னார்கள். ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தை எழுந்து "அண்ணா! உங்கள் பத்திரிகையில் நீங்கள் ஏன் ஆதாரக் கல்வியை எதிர்த்து எழுதுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டதும்,

எனக்கு எப்படி தூக்கி வாரிப்போட்டிருக்கும் என்பதை நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

உண்மையில் நான் காந்தி மகானுடைய முக்கிய திட்டங்களில் ஒன்றான ஆதாரக் கல்வியை எதிர்க்கவில்லை. வெறும் ஏட்டுக் கல்வியினால் நமது நாடு அடைந்து வரும் நஷ்டத்தைப் பற்றிப் பல காலமாக எழுதி வந்திருக்கிறேன். கைத் தொழில்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட கல்வி முறையினாலேயே இத்தேச மக்கள் முன்னேற்றமடைய முடியும் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

எதை நான் எதிர்த்து எழுதினேன் என்றால், ஆதாரக் கல்வியின் பெயரால் சென்னை சர்க்கார் லட்சக்கணக்கான பணத்தை விரயமாக்கத் தொடங்கிய பயனற்ற திட்டத்தை எதிர்த்தேன். ஆதாரக் கல்வி முறையை அமுலில் நடத்துவதற்கு அம்முறையில் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டவர்களும், அதற்கென்று பல வருஷம் பயிற்சி பெற்றவர்களும் வேண்டும். பழைய-ஏட்டுக் கல்வி முறையில் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்மார்களுக்கு ஆதாரக்கல்வி ஆறு மாதம் பயிற்சி அளித்துவிட்டு இம்மாகாணத்திலுள்ள எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களையும் ஆதாரக் கல்விமுறைப் பள்ளிக்கூடங்களாக்கி விடுகிறோம் என்று ஆரம்பித்தனர் சென்னை அரசாங்கத்தினர். அது பயனற்ற காரியம் என்றும் வீண்பண விரயத்தைத் தவிர வேறு பலன் விளையாது என்றும் வற்புறுத்தினேன். சர்தார் வேதரத்தினம் போல் காந்தியத்தில் முழுக்க முழுக்க முழுதித் திளைத்தவருடைய மேற்பார்வையில் ஆதாரக் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் ஆரம்பத்தில் நடக்க வேண்டும். அவற்றின் அநுபவத்தைக் கொண்டு மற்ற இடங்களில் சிறிது சிறிதாக அம்முறை பரவ வேண்டும். அப்படிக்கின்றி, நம்பிக்கையில்லாதவர்களுக்கு ஆறு மாதப் பயிற்சி அளித்துவிட்டு, ஆதாரக் கல்வி போதியுங்கள் என்று

குழந்தைகளை அவர்களிடம் ஒப்புவிப்பது ஆதாரக் கல்வி முறையையே நகைப்புக்கு இடம் ஆக்குவதாகும்.

இவ்வளவு விஷயங்களையும் அந்தச் சிறிய குழந்தைகளுக்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆகவே, "அம்மா! குழந்தை! ஆதாரக் கல்வி முறையை நான் எதிர்க்கும் பட்சத்தில் இதோ இந்தக் கணத்திலேயே வாபஸ் பெற்றுக் கொள்கிறேன்" என்று வெற்றிகரமாகப் பின் வாங்கினேன். அவர்கள் இந்தப் புண்ணிய பாரத நாட்டை வருங்காலத்தில் ஆளப் போகும் அரசிகள் அல்லவா? அவர்களிடம் பின்வாங்காமல் வேறு என்ன செய்வது?

பிறகு குழந்தைகளை நான் சில கேள்விகள் கேட்டு, அவர்கள் எவ்வளவு அறிவு விசாலம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

★★★

குருகுலம் அமைந்திருக்கும் இடமாகிய பத்து ஏக்கரா நிலமும் சர்தார் வேதரத்தினத்தின் நன்கொடை என்று அறிந்தேன். அது மட்டுமல்ல. குருகுலம் ஆரம்பித்து இப்போது ஆறு வருஷங்கள் ஆகின்றன. அரசாங்கத்தாரிடம் உதவி பெறுவது இலேசில் ஆகிற காரியமாயில்லை. குழந்தைகளோ, மளமளவென்று வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். "அதிகக் குழந்தைகளைச் சேர்க்க வேண்டாம்; ஐம்பதுடன் நிறுத்தவும்; அறுபதுடன் நிறுத்தவும்" என்று நண்பர்கள் யோசனை சொன்னார்கள். சர்தாரால் அப்படி நிறுத்த இயலவில்லை. நண்பர்கள் பலர் உதவியும் செய்தார்கள்; போதவில்லை. எனவே, சர்தார் வேதரத்தினம் தம் சொந்தப் பொருளிலிருந்து மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் சில காலம் செலவு செய்ய வேண்டி நேர்ந்தது. அப்படி அவர் பெரிய செல்வர் அல்ல. சொற்ப சொத்து உடையவர். உப்பு வியாபாரத்தில் சிறிது வருவாய் உண்டு. அவ்வளவையும் குருகுலத்துக்குச் செலவழித்து வந்தார்.

குருகுலத்தில் பொருட்காட்சி ஒன்று வைத்திருக்கிறது. அதில் அபூர்வமான சித்திர சிற்பங்கள், செப்புப் பட்டயங்கள், கல்வெட்டுக்கள், பற்பல தானியங்கள், பல ரக மண்கள், கடலில் கிடைக்கும் பல்வேறு பொருள்கள். அபூர்வமான பிராணிகளின் எலும்புகள் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் ஒரு பெரிய, பிரம்மாண்டமான பூமி உருண்டையும் இருக்கிறது. அது சுற்றினால் சுழல்கிறது. பூமியின் இயற்கை அமைப்பையும் பல்வேறு கண்டங்கள் - தேசங்களையும் அதன் மூலம் குழந்தைகள் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதைச் செய்தவர் வேதரத்தினத்தின் புதல்வரான ஸ்ரீ அப்பாக்குட்டி, உலகத்தைப் பற்றிய பூகோள அறிவு பூரணமாக இருப்பினும், உண்மையில் அவருடைய உலகம் கன்யாகுருகுலமும் அதையொட்டிய மற்ற நிர்மாண வேலைகளுந்தான் என்று தெரிந்து கொண்டேன். ஆம்; வேதாரண்யத்தில் இந்தக் கன்யா குருகுலமும் ஆதாரக் கல்வி முறையும் மட்டும் நடக்கவில்லை. நிர்மாணத் திட்டத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு வேலைகளும் நடைபெறுகின்றன. கதர் சுயதேவைப் பூர்த்தி அவற்றில் ஒன்று. வேதாரண்யத்தில் பலர் நூல் நூற்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பஞ்சு பட்டை போட்டு அளிக்கப்படுகிறது. நூற்ற நூலைத் துணியாக நெய்து கொடுக்கப்படுகிறது.

இன்னும் முக்கியமான வேலை ஒன்று நடைபெறுகிறது. வேதாரண்யத்திலும் சுற்றுப்புறத்திலும் நெல் குத்தும் ஆலை கிடையாது. கைக்குத்து அரிசிதான் எல்லாரும் சாப்பிட்டாக வேண்டும். வீட்டிலே நெல் குத்திக் கொள்கிறவர்களைத் தவிர, அரிசியாக வாங்க விரும்புகிறவர்களுக்கென்று கூட்டுறவுப் பண்டகசாலை ஒன்று இருக்கிறது. மாலை நேரத்தில் இந்தப் பண்டகசாலைக்கருகில்

பல ஸ்திரீகள் கூடைகளுடனும் சிறிய கோணிப்பைகளுடனும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இதைப் பற்றி விசாரித்த போது, நெல் எடுத்துக் கொண்டு போய் அவரவர்கள் வீட்டில் குத்தி அரிசியாகக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று அறிந்தேன். இப்போது நெல்லும் அரிசியும் விற்கும் விலையில் அந்த ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல கூலி கிடைக்கிறது. உரலிலே தான் குத்த வேண்டும் என்பதில்லை. அதற்கென்று தயா ரிக்கப்படும் மர இயந்திரங்களிலும் அறைத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

★★★

இவ்விதமாக, காந்தி மகாத்மா போதித்த நிர்மாண வேலைகள் எல்லாம் வேதாரண்யத்தில் நடைபெறுவதைக் கண்டு என் உள்ளம் பூரித்தது. தமிழ்நாட்டில் உப்பு சத்தியாக் கிரஹம் நடந்த ஊரில் இம்மாதிரி காந்திஜியின் ஞாபகார்த்தமான திருப்பணி நடந்து வருவது மேலும் மகிழ்ச்சி தந்தது. இத்தகைய திருத்தொண்டில் சர்தார் வேதரத்தினம் ஈடுபட்டு மகிழ்ச்சி கண்டிருக்கிறார். மற்ற அரசியல் துறையில் அவருக்கு ஆர்வம் இல்லாமற் போனதில் வியப்பில்லை அல்லவா?

ஆனாலும் எனது அபிப்பிராயம், சர்தார் வேதரத்தினம் போன்ற சிலர் கட்டாயம் நம் சட்டசபைகளிலும் பார்லிமெண்டிலும் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். இப்படிப் பட்ட இரண்டொருவராவது இருந்தால் காந்தி மகானுடைய இலட்சியங்களையும் திட்டங்களையும் அரசியலாருக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். காந்திஜியின் அடிச்சுவட்டிலிருந்து அரசாங்கத்தார் அடியோடு அகன்று போய்விடாமல் அடிக்கடி அவர்களை இழுத்துப் பிடிக்கலாம். ★

என் ஆலயப் பிரவேசம்!

இந்தத் தலைப்பைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் நினைத்துக் கொண்டு போங்கள். ஆனால் நான் ஹரிஜனங்களுக்குப் பின்வாங்குவதில்லையென்று தீர்மானித்து விட்டேன். கோவிலுக்கு அவர்கள் போனால் மட்டும் படாடோபமாய் "ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேசம்" என்று பெயர் கொடுக்கிறது; நானும் நீங்களும் போனால், "கோவிலுக்குப் போனான்" என்று அலட்சியமாய்ச் சொல்கிறது! இந்த அநீதிக்கு நான் சம்மதிக்க முடியாது. தனித் தமிழில், "என் கோவில் நுழைவு" என்று சொன்னாலும் நன்றாயில்லை. "ஆலயப் பிரவேசம்" என்றால்தான் "பட்டணப் பிரவேசம்", "பிராயோபவேசம்" என்பவற்றைப் போல் கம்பீரமாக இருக்கிறது. ஆகையினால் "என் ஆலயப் பிரவேசம்" என்று போட்டுக் கொண்டேன்.

குற்றால நாதர் ஆலயத்தைத் தவிர, தமிழ்நாட்டில் உள்ள மூன்று பிரசித்தமான ஆலயங்களுக்குள் நான் இந்தத் தடவை பிரவேசம் செய்தேன். முதலாவது, ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதரின் ஆலயம்; இரண்டாவது, மதுரை மீனாக்ஷி அம்மன் கோவில்; மூன்றாவது, கும்பகோணம் கும்பேசுவரஸ்வாமி கோவில்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் மிளகாய்ப்பொடி உற்சவம் நடப்பதற்கு முன்னாலேயே நான் போய்விட்டேன். ஆனாலும், கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கும்போதே அங்கு ஏதோ மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பது தெரிய வந்தது. முக்கியமாக, அது என் மூக்குக்குத் தெரிந்தது. "இதென்ன கூத்தாயிருக்

கிறது? இது ஸ்ரீரங்கம் கோவில்தானா? வேறு ஏதாவது கோவிலா? ஸ்ரீரங்கம் கோவிலாயிருந்தால், கோவில் தூண்களிலிருந்து ஒரு தனிப் பரிமள வாசனை வந்து கொண்டிருக்குமே, அதைக் காணாமே?'' என்று திகைத்துப் போனேன். நூறு நூறு வருஷமாக ஸ்ரீரங்கநாதரின் பக்தர்கள் பொங்கல், புனியோதரை முதலிய பிரஸாதங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, தங்களுடைய திருக்கரங்களை அந்தத் திருத்தூண்களில் துடைத்து விட்டுப் போயிருந்ததன் பயனாக, அந்தத் தூண்களிலிருந்து அப்படிப்பட்ட பரிமள கந்தம் வருவது வழக்கம். இப்போது அந்த வாசனையைக் காணோம். தூண்களைப் பார்த்தாலோ, எல்லாம் சுத்தமாயிருந்தன. திருநெய்ப் பிசுக்கு, பிரஸாத சேஷம், சுண்ணாம்புக்கரை ஒன்றுமேயில்லை. தூண்களில் செதுக்கப்பட்டிருந்த சிற்ப வேலைகள் எல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்தன.

ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் இது ஒரு பெரிய புரட்சியாகவே எனக்குத் தோன்றிற்று. இந்தப் புரட்சிக்குக் காரணமானவர் மாஜி புரட்சிக்காரரான டாக்டர் ராஜன் தான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். சுகாதார மந்திரியையே கோவில்களுக்கும் மந்திரியாகப் போட்டது எவ்வளவு பொருத்தமானது என்றும் அப்போது எனக்குத் தெரிந்தது.

டாக்டர் ராஜன் இம்மாதிரி கோவில் தூண்களையும், தரையையும் சுத்தப்படுத்தியதோடு நிற்பாரா, அல்லது, கோவில் அர்ச்சகர்களையும் பிடித்துக் குளிப்பாட்டி சலவைத்துணி உடுத்தித்தான் விடுவாரா என்று நான் யோசித்துக் கொண்டு நிற்கையில், ஒரு அய்யங்கார் ஸ்வாமிகள் வந்தார். கோவிலைச் சுற்றிக் காட்டுவதாயும், பிறகு பெருமானையும் தாயாரையும் எனக்காக சேவை சாதிக்கச் சொல்வதாயும் தெரிவித்தார். கோவிலை நான் ஏற்கெனவே

பல முறை பார்த்திருந்த போதிலும், அவருடைய ஒத்தாசையை நிராகரிக்க மனமின்றி அவருடன் வருவதற்கு ஒத்துக் கொண்டேன். அய்யங்கார் ஸ்வாமிகள் கோவில் முழுதையும், - ஸ்ரீரங்கத்து உலக்கை பிடிக்கிற இடம் உள்பட - நன்றாக எனக்குக் காட்டினார். ஒவ்வொரு இடத்தையும், ஒவ்வொரு சந்நிதியையும் பற்றி விவரமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். பெருமாள் சந்நிதியையும், தாயார் சந்நிதியையும் சேவிக்கப் பண்ணினார்; பிரஸாதமும் வாங்கிக் கொடுத்தார். இடையிடையே, தாம் வடநாடெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்திருப்பதாகவும், சென்னையில் பல பெரிய மனுஷர்களைத் தமக்குத் தெரியுமென்றும் கூறி வந்தார்.

“இதுதான் திருக்கிணறு. இதில் திருத்தீர்த்தம் இருக்கிறது. இந்தத் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுதான் பெருமாளுக்குத் திரு ஆராதனை செய்வது வழக்கம் - உங்களுக்கு மயிலாப் பூரில் திருநாராயணயங்கார் ஸ்வாமிகளைத் தெரியுமோ? எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அடியேனைப் பார்த்தால் விட மாட்டார். பத்து நாளானாலும் போகக் கூடா தென்பார் - இது தான் பொன்னரங்கம் என்று சொல்கிறது. நன்றாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அருமையான சேவை. வட தேசத்தில் காசி, மதுரை, துவராகை எங்கேயும் இப்பேர்ப்பட்ட சேவை கிடையாது. இதுதான் சொர்க்க வாசல்...” என்று இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். நானும் கேட்டுக் கொண்டு வந்தேன்.

எல்லாம் முடிந்து விடை பெற்றுக் கொள்ளும் சமயம் வந்தபோது, அவர் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, “பாருங்கள்! இப்பேர்ப்பட்ட அருமையான கோவிலை நமது பெரியவர்கள் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்போது காங்கிரஸ் மந்திரிகள் வந்து எல்லாவற்றையும் பாழாக்கப்

பார்க்கிறார்கள்! நம் ஊர் அய்யங்கார் மந்திரியாக வந்திருக்கிறார் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அவரே இப்போது இப்படிப்பட்ட அநியாயம் பண்ணுகிறார்..." என்றார்.

"எந்த ஐயங்காரைச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"அவர்தான், டாக்டர் ராஜன்..."

"டாக்டர் ராஜன் அய்யங்காரா, என்ன?"

"ஆமாம்; அசல் வடகலை அய்யங்கார்."

"ஓஹோ! அதனால்தான் அப்படிச் செய்கிறார்! ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்வாமி தென் கலை அய்யங்கார்தானே, அவருடைய கோவில் எப்படியாவது குட்டிச்சுவராய்ப் போகட்டுமே..."

"என்ன சொன்னீர்? ரங்கநாதர் தென்கலையென்று யார் ஐயா சொன்னது உமக்கு?" என்று அந்த அய்யங்கார் ஸ்வாமி ஓங்கினார் குரலை.

"பொறும், ஐயர், பொறும்! அப்படியானால் ரங்கநாதர் வடகலை அய்யங்கார் தானோ?" என்றேன்.

"சந்தேகமில்லை!"

"சரி; அப்படியானால் நான் டாக்டர் ராஜனிடம் போய்ச் சொல்லி, பொங்கல் பிரஸாதத்தை இனிமேல் வடகலை அய்யங்கார்கள் மட்டுந்தான் தூணில் துடைக்கலாம் என்று உத்தரவு போடச் சொல்கிறேன். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினேன்.

ஸ்ரீரங்கம் கோபுர வாசலுக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில், சங்கரர் கோவில் இருக்கிறது. அதனுடைய முன் வாசல் வளைவைப் பார்த்ததும் உள்ளே போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை யாருக்கும் உண்டாகும். அவ்வளவு அழகான அந்த வாசல் வளைவு, ஸ்ரீமதி அலமேலு ஜயராமயரின் நன்கொடையினால் கட்டப்பெற்றது என்று தெரிந்தபிறகு, உள்ளே போகாமல் வரக்கூடாதென்று தீர்மானித்து விட்டேன்.

ஸ்ரீ சங்கரர் கோவில் வெகு அழகாயிருக்கிறது; சாந்தம் குடிகொண்டிருக்கிறது. ரிஷி ஆசிரமம் என்றே சொல்லலாம். அங்கே ஒரு முனிபுங்கவரும் இருக்கிறார்; "வாணி விலாஸினி" அச்சுக்கூடத்தலைவரான ஸ்ரீடி.கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யரைத்தான் சொல்கிறேன். இந்த அழகிய ஆசிரமக்கோவில் அவருடைய முயற்சியினால்தான் கட்டப்பெற்றது. எத்தனையோ அரிய சம்ஸ்கிருத நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டு தேசத்துக்குப் பரமோபகாரம் செய்திருக்கிறார். வேதாந்தத்தைக் கரைகொண்ட இந்தப் பெரியவர், இந்த சாந்தமான ஆசிரமத்தில் இருந்தும், அவருக்கு மனச்சாந்தி மட்டும் ஏற்படவில்லை. காங்கிரஸ் மந்திரிகளால் கோவில் தெய்வங்களுக்கு வந்துவிட்ட ஆபத்தை எண்ணி எண்ணி தூர்வாச அவதாரம் எடுத்திருக்கிறார்! இந்த அவதாரத்தில் அவர் ஹரிஜனங்களைத்தான் எரிக்கப் போகிறாரோ, அல்லது தெய்வங்களையே எரிக்கப்போகிறாரோ, அல்லது நடுவில் வரும் என்னைப் போன்ற நிரபராதிகளைத்தான் எரிக்கப் போகிறாரோ தெரியாதாகையால், ஸ்ரீ சங்கரர் கோவிலை விட்டுக் கிளம்பும் வரையில் நெஞ்சு அடித்துக் கொண்டதானிருந்தது.

யுத்த சமாசாரத்துக்கு அடுத்தபடியாகத் தற்சமயம் தமிழ்நாட்டில் எல்லாருடைய கவனத்தையும் கவர்ந்திருப்

பது ஆலயப் பிரவேச விஷயம். இரண்டு பேர் சேர்ந்தால் கோவில் திறப்பைப் பற்றிப் பேசாமலிருப்பது கிடையாது. ஆகவே, குற்றாலத்திலும் இதைப் பற்றிப் பேச்சு வராமல் இருக்குமா? பென்ஷன் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் எங்கள் ஜாகைக்கு அடுத்த வீட்டில் இருந்தார். அவர் கும்பகோணம் தாலுகாவில் ஒரு வைதிக கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்த கிராமத்தில் சமீபத்தில் அக்கிரகாரத்தின் வழியாக ஹரிஜனங்கள் விடப்பட்டார்கள் என்று பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்தது. நான் அவரை இதைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவருடைய முயற்சியினால்தான் மேற்படி காரியம் நடந்தது என்று தெரிய வந்தது. ஹரிஜன விடுதலையில் அவருக்கு அவ்வளவு சிரத்தை எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைப்பற்றி அவர் பின்வரும் சம்பவத்தைக் கூறினார்:-

“இந்தத் தென்காசி தாலுக்காவில் நான் இன்ஸ்பெக்டராயிருந்தபோது, ஓர கேஸ் விசாரணை செய்ய வேண்டி வந்தது. அது அண்ணன் - தம்பி சண்டை, அண்ணன் நாடார்; தம்பி முஸ்லிம். தம்பி முஸ்லிம் ஆனதும் மலாய் நாட்டுக்குப் போய் விட்டான். அங்கிருந்து கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தான். திரும்பி வந்தவன் பிரதிரார்ஜித சொத்தில் பங்கு கேட்டான். இதுதான் தகராறுக்குக் காரணம். விசாரணையின்போது ஊர்ப்பெரிய மனுஷர்கள் சிலர் பக்கத்தில் இருந்தார்கள். தம்பி சாவதானமாக வந்து அவர்கள் மத்தியில் உட்கார்ந்தான். அண்ணன் மட்டும் தூரத்தில் கை கட்டி நின்று கொண்டிருந்தான். தம்பி முஸ்லிமானானதால் அவனுக்கு அந்த உரிமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆனால் ஹிந்துவாகவேயிருந்த அண்ணனோ, தூரத்தில் நிற்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த அநியாயத்தை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. அண்ணனை

பும் வந்து அருகில் உட்காரச் சொன்னேன். அன்றைய தினமே எனக்கு இந்த விஷயத்தில் உறுதி ஏற்பட்டு விட்டது. ஒருவனை ஹிந்துமதத்தில் இருக்கிற பாவத்துக்காக நாம் அகௌரவமாக நடத்தி வந்தோமானால், இந்த ஹிந்து சமூகம் எத்தனை நாளைக்கு உயிரோடிருக்கும்? தீண்டாமை ஒழிந்தாலொழிய நமது சமூகம் நாசமாக வேண்டியதுதான் என்று நிச்சயம் ஏற்பட்டது.”

இப்படி ஸ்ரீ ராமச்சந்திரய்யர் சொன்னபோது கொஞ்ச நாளைக்கு முன்பு நான் சிவகாசிக்குப் போயிருந்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. சிவகாசி, நாடார்களுக்குத் தாய் நகரம் என்று சொல்ல வேண்டும். இங்கே, ஸ்திரீகள் வாசகசாலை விழாவுக்காக என்னையும் டி.கே.சியையும் அழைத்திருந்தார்கள். அழைத்தவர் ஸ்ரீமதி செண்பகத்தம்மாள். இவர் தூத்துக்குடி துரைசாமி நாடார் எம்.எல்.ஏ. அவர்களின் சகோதரி. காலேஜ் படிப்புப் படித்தவர். தற்சமயம் சிவகாசியில் பல விதத்திலும் சிறந்த சமூக ஊழியர் செய்து வருகிறார். அவர் முக்கியமாகச் செய்து வரும் தொண்டு அந்தப் பக்கத்தில் தீவிரமாக நடந்து வரும் கிறிஸ்தவப் பிரசாரத்துக்கு எதிர்ப் பிரசாரம் செய்வதுதான். அங்கே, முக்கியமாக நாடார் ஸ்திரீகளிடையில் கிறிஸ்தவப் பிரசாரம் அதிகமாக நடந்து வருகிறதாம். சில குடும்பங்களில் புருஷர்கள் ஹிந்துக்களாகவும், ஸ்திரீகள் கிறிஸ்தவர்களாகவும் இருப்பது உண்டாம்! ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண் ஒரு ஹிந்துப் பெண்ணைப் பார்த்தால், “நீ இன்னும் குணப்படவில்லையா?” என்று கேட்பாளாம். கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் குணப்பட்டவர்கள்; மற்றவர்கள் குணப்படாதவர்கள்!

“இந்த மாதிரியெல்லாம் மிஷனரிகள் வேலை செய்கிறார்கள். அதற்கு நாம் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. பதிலுக்குப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். ஹிந்து மதத்தின்

பெருமையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று ஸ்ரீமதி செண்பகத்தம்மாளும் அவருக்கு உதவி செய்யும் சில சகோதரிகளும் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொதுக் கூட்டத்தில் எங்களையும் இந்த விஷயமாகப் பேச வேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவமானத்தினாலும் ஆச்சரியத்தினாலும் எனக்குப் பேசுவதற்கே நா எழவில்லை. அவமானம், நமது சமூகத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு கேடு இருக்கிறதே என்று தான். ஆச்சரியமோ என்றால், இப்படி நாம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் இந்தச் சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் ஹிந்து மதத்தில் இன்னமும் பற்றுடையவர்களாயிருக்கிறார்களே என்று!

அவர்களுடைய நிலைமையில் நான் இருந்திருந்தால், கிறிஸ்தவ மதத்துக்கோ இஸ்லாம் மதத்துக்கோ அல்லது நாஸ்திக மதத்துக்கோ எப்பொழுதோ போயி இருப்பேனென்று தோன்றிற்று. "நீ ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவன்; ஹிந்து தெய்வங்களிடம் நீ பக்தியுடனிருக்க வேண்டும்; ஹிந்து சமூகத்தில் பற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; ஆனால் ஹிந்து கோவில்களுக்குள் மட்டும் வரக்கூடாது'' என்றால் யாருக்குத்தான் ஆத்திரம் உண்டாகாமல் இருக்கும்? அந்த நிலைமையில் சிலர் வேறு மதங்களுக்குப் போய் விடுவதில் கொஞ்சமாவது வியப்புண்டா? கிடையவே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் ஹிந்து மதத்தில் பற்றுடையவர்களாக அநேகம் பேர் இருப்பதுதான் உண்மையில் ஆச்சரியமான விஷயம்! ஹிந்து மதத்தில் பற்று என்றால், சாமான்யமான பற்றா? வேற்று மதப் பிரசாரர்களுடன் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு வேகம் அளிக்கும் பற்று எத்தகையதாயிருக்க வேண்டும்?

தீண்டாதார் என்று சிலரைத் தள்ளி வைப்பதும், கோவிலுக்குள் வரக் கூடாதென்பதும் பெரும் அநீதி, அறிவீனம் என்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். ஆனால், பாண்டிய நாட்டில் போய்ப் பார்க்கும்போதுதான் அதுனுடைய அநீதி எவ்வளவு மகத்தானது என்பது நமக்கு நன்கு தெரியவருகிறது.

கல்வியறிவிலும், நாகரிகத்திலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவர்கள் பாண்டியநாட்டு நாடார்கள். அந்தச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி மற்ற அநேக சமூகங்களைவிட அதிகம். தூய்மையில் மற்றவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவர்களில்லை.

இப்படிப்பட்ட ஒரு சமூகத்தாரைக் "கோவில் களுக்குள் வரக்கூடாது" என்று சொல்வதாயிருந்தால், நமது ஹிந்து சமூகம் செல்லரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?

மதுரைக் கோவில் திறந்தது என்ற செய்தி வந்த போது, எனக்கு இந்தப் பெரிய சமூகத்தின் ஞாபகம் வந்தது. உண்மையில் இந்தப் பெரிய புரட்சியினால் சந்தோஷமடையக் கூடியவர்கள் இவர்கள்தான். "ஆலயப் பிரவேசத்தை ஹரிஜனங்கள் விரும்புகிறார்களா?" என்று சிலர் கூசாமல் கேட்கிறார்கள். ஏழை ஹரிஜனங்களின் அறியாமையிலும் குருட்டு நம்பிக்கையிலும் நம்பிக்கை வைத்துத்தான் அவர்கள் அப்படிக் கேட்கிறார்கள்! பெரிய கல்விமான்களும், பி.ஏ., பி.எல்.களும், வேதவேதாந்த அத்வைத விசிஷ்டாத்வைதங்களையெல்லாம் கரை கண்டவர்களும், "கேவலம் ஒரு மனுஷன், கிட்ட வருவதனால் ஸ்வாமியின் சக்தி குன்றிவிடும்." என்ற மூட நம்பிக்கையில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது, ஏழை ஹரிஜனங்கள் "நாம்

என் ஆலயப் பிரவேசம்!

141

கோவிலுக்குப் போனால் கண் அவிந்துவிடும்; அல்லது வேறு கெடுதல் சேர்ந்து விடும்'' என்று பயப்படுவதில் என்ன ஆச்சரியம்!

ஆனால், நாடார் சமூகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இத்தகைய பயம் கொஞ்சம்கூடக் கிடையாது. அவர்களுக்கு தெய்வத்தின் எல்லையற்ற கருணையிலும் சர்வ சக்தியிலும் பூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆலயத் திறப்பு அவர்கள் விஷயத்தில் பூரணமாய் பயன்படும் என்றுதான் நினைத்தேன்.

குற்றாலத்திலிருந்து திரும்பி காலையில் மதுரைக் கோவிலுக்குப் போனபோது, மேற்படி நம்பிக்கை எனக்கு உறுதிப்பட்டது.

மதுரைக்கு நான் போயிருந்த அன்று ஒரு விசேஷ தினம். அன்று தான் ஸ்ரீ சுபாஷ் போஸ் மதுரைக்கு வந்திருந்தார். பெரிய பிரமாண்டமான கூட்டம். 60, 70 ஆயிரம் பேர் இருக்கும். நமது மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர்கள் இரண்டு நாளைக்கு முன்பு "ஸுபாஷ் பாபுவின் வரவேற்பில் கலந்து கொள்ளக்கூடாது'' என்று பத்திரிகைகளில் எழுதியிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளில் போட்டு விட்டால், உடனே சகல ஜனங்களும் படித்துத் தெரிந்து கொண்டு விடுவார்களென்பது அவர்களுக்கு எண்ணம். ஆனால், அன்று ஸுபாஷ் பாபுவின் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தவர்களில் ஐம்பது பேரில் ஒருவர்கூட தினசரிப் பத்திரிகை படிக்கிறவராயிருக்கமாட்டார். பாக்கிப் பேருக்கெல்லாம் "ஸுபாஷ்பாபு ஒரு பெரிய காங்கிரஸ் தலைவர்'' என்பது தெரியுமேயொழிய, அவருக்கும் மற்றத் தலைவர்களுக்கும் அபிப்பிராய பேதத்தைப்பற்றிக் கூட அதிகம் தெரியாது.

நமது மாகாணத் தலைவர்களை நான் ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் நமது ஜனங்களுக்கு வேறு என்ன கட்டளை வேண்டுமானாலும் இட்டடும்; கட்டளை அவர்கள் காதில் விழுந்து விட்டால், அதன்படி நடப்பார்கள். ஆனால் வட நாட்டிலிருந்து வரும் தலைவர்களைப் பார்க்க வேண்டாம், அவர்களுடைய கூட்டங்களுக்குப் போக வேண்டாம் என்று மட்டும் சொல்லாதீர்கள்; அது நமது ஜனங்களால் முடியாத காரியம். தங்கள் ஊருக்கு என்.எஸ். கிருஷ்ணன், டி.ஏ. மதுரம் வரும்போது நமது ஜனங்கள் ஒரு வேளை பார்க்காமலிருந்தாலும் இருப்பார்கள்; ஆனால் வட நாட்டிலிருந்து வரும் ஸுபாஷ் போஸ் போன்ற தலைவர்களைப் பார்க்காமல் அவர்களால் இருக்க முடியாது. நிற்க.

மதுரையில் அன்று சாயங்காலம் ஸுபாஷ் போஸின் கூட்டம் நடந்தபடியால், கோவிலில் ஒருவருமே இருக்க மாட்டார்கள், ஜன சூன்யமாயிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு போனேன். ஆனால், உண்மையிலோ, கோவிலில் வருவாரும் போவாரும் கலகலவென்றுதானிருந்தது. அம்மன் சந்நிதியிலும் ஸ்வாமி சந்நிதியிலும் ஜனங்கள் கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அர்ச்சனை, தீபாராதனை எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்தர், ஸ்வாமி சந்நிதியில் நின்று,

“சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து

தரண்டொடு வானாளத் தருவ ரேனும்

மங்குவாரவர் செல்வ மதிப்போ மல்லோம்

மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லராகில்

அங்க மெல்லாங் குறைந்தமுகு தொழு நோயராய்

ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்

கங்கைவார்சடைக் கரந்தார்க் கன்ப ராகில்

அவர் கண்டீர்நாம் வணக்கும் கடவுளாரே!”

என்னும் திவ்யமான தேவாரத்தை மனமுருகிப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் பூஜை செய்த பட்டர் மட்டும் அவ்வளவாக எனக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. பாழும் நெற்றியும் வெறுங் கழுத்துமாக அவர் காணப்பட்டார். நெற்றியில் பளிச்சென்று விபூதியும், கழுத்திலே ருத்ராட்சமும், இடுப்பில் பட்டுக்கரை வேஷ்டியும், அதில் தொங்கும் விபூதிப் பையுமாக, சிவாசாரியருக்கு இருக்க வேண்டிய சின்னங்களுடன் காட்சி அளித்திருந்தால், மனதுக்குத் திருப்தி உண்டாகியிருக்கும்.

கோவிலில் சகல வகுப்புகளையும் சேர்ந்த ஜனங்களுந்தான் காணப்பட்டனர். நாடார்கள் - ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் - கும்பல் கும்பலாக வந்து விட்டுப் போனார்கள். புதிது புதிதாகக் கோவிலுக்கு வந்து ஸ்வாமியைத் தரிசித்ததனால் ஏற்பட்ட அதிசயமும் ஆனந்தமும் அவர்களுடைய முகங்களில் நன்றாய்ப் பிரதிபலித்தன. ★

பரதநாட்டியம் செய்த பாக்கியம்

நமது செந்தமிழ் நாட்டில் இரண்டு அற்புதங்கள் உண்டு. அவை உலகில் வேறு எங்கும் காணமுடியாத அற்புதங்கள். ஒன்று, மாமல்லபுரத்த அழியாப் பாறைச் சிற்பங்கள். இன்னொன்று, பரத நாட்டியக்கலை.

பண்டைக் காலத்தில் பரத நாட்டியம் பாரத தேசம் முழுவதற்கும் உரிய கலையாக இருந்திருக்கக்கூடும். ஆயினும் தற்காலத்தில் அந்தக் கலையை அறிந்தவர்கள் தென்னாட்டிலேதான் உண்டு. அவர்களில் தலைசிறந்தவர் ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி என்பதைப் பற்றி மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் இருப்பதற்கே இடமில்லை.

சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் புராதன பரத நாட்டியக்கலை தமிழ்நாட்டில் மறுமலர்ச்சி பெற்றது. அதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவர் ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி அவர்கள்.

சென்ற வாரத்தில் நடத்த பரதநாட்டியப் பள்ளிக் கூடத் திறப்புவிழாவில் நீதிபதி டி. எல். வெங்கட்ராமய்யர் அவர்கள் பேசும்போது, 'பரத நாட்டியம் என்றால் காதைப் பொத்திக்கொள்ளும் அளவுக்கு ஒரு காலத்தில் அதைப் பற்றி எனக்குத் தவறான அபிப்பிராயம் இருந்தது. ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதியின் நாட்டியத்தைப் பார்த்தபிறகுதான் அக்கலையின் பெருமையைத் தெரிந்து கொண்டேன்' என்றார்.

இவரைப் போலவே படித்தவர்கள், அறிவாளிகள், கலா ரஸிகர்கள் பலரும் பரத நாட்டியத்தைப் பற்றித் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதியின்

நாட்டியத்தைப் பார்த்தபிறகு அது எப்படிப்பட்ட அற்புதமான கலை, நமது தென்னாட்டுக்கு எவ்வளவு பெருமையளிக்கும் கலை என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

ஆம; வீணை தனம்மாளின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி பரதநாட்டியம் பயின்றது அந்தக்கலை செய்த பாக்கியம் ஆயிற்று. நாளுக்கு நாள் அதன் வியாபகம் வளர்ந்தோங்கியது. வடநாட்டிலும் அதன் பெருமை பிரபலமடைந்தது. டாக்டர் ரவீந்திரநாத் டாகூரைப் போன்ற மகான்கள் 'பரதநாட்டியத்துக்கு ஒப்பான கலை வேறில்லை' என்றார்கள். தமிழ் நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் உயர்ந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் நூற்றுக்கணக்காவர்கள் பரதநாட்டியம் பயிலத் தொடங்கினார்கள்.

பரத நாட்டியக் கலை சென்ற பதினைந்து ஆண்டு காலத்தில் இவ்வளவு வியாபகம் அடைந்ததற்குக் காரணமாயிருந்த ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி சில காலமாகச் சொந்தக் கரணங்களினால் கச்சேரிகள் அதிகம் செய்வதில்லை.

இதைக் குறித்துப் பரத சாஸ்திரத்தை இயற்றிவரான பரத மாமுனிவரே வருத்தப்பட்டிருப்பார் என்றால், இந்தக் காலத்தில் புதிதாகப் பரதநாட்டியத்தில் பற்றுக் கொண்ட ரஸிகர்களின் ஏமாற்றத்துக்குக் கேட்கவேண்டுமா?

ஆனால் இப்போது ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி தாமே கச்சேரி செய்வதைக் காட்டிலும் சிறந்த தொண்டைப் பரத நாட்டியத்துக்குச் செய்ய முன் வந்திருக்கிறார். சிறுமிகளுக்குப் பரதநாட்டியக் கலையைக் கற்பிப்பதற்கு ஒரு பள்ளிக் கூடத்தையே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

சென்ற ஏப்ரல் மாதம் 23-ம் தேதியன்று சங்கீத கலாநிதி காரைக்குடி சாம்பசிவய்யர், நீதிபதி கனம்

டி.எல். வெங்கட் ராமய்யர் முதலியவர்களின் ஆசியுடன் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பமாயிற்று. ராயப்பேட்டை மோப்ரேஸ் சாலையிலுள்ள சீங்கீத வித்வத் சபைக் கட்டடத்தின் மேல் மாடியில் பள்ளிக்கூடம் நடந்து வருகிறது.

பரத நாட்டியக் கலையில் எத்தனையோ நுட்பமான அம்சங்கள் உண்டு. எவ்வளவோ பகுதிகளும் பிரிவுகளும் உண்டு.

தாண்டவம், லாஸ்யம் என்னும் வேறுபாடுகளையும் நிருத்தம், நிருத்யம், அபிநயம் எனும் பகுதிகளையும், அலாரிப்பு, ஜதிஸ்வரம், சப்தம், வர்ணம், தில்லானா என்னும் கச்சேரி பாணி வரிசையையும் நன்கு அறிந்து அனுபவிப்பார்கள். வெவ்வேறு அஸ்தங்கள் - முத்திரைகளின் பொருளை அறிந்து பாக்கிறவர்கள் இன்னும் பூரணமாக அக்கலையின் அற்புதச் சிறப்பை உணர்ந்து அனுபவிப்பார்கள்.

இந்த நுட்பங்கள் எல்லாம் ஒன்றும் தெரியாவிடினும், சிறந்த பரதநாட்டியக் கச்சேரியைப் பார்ப்பவர்களுக்கே வேறு எந்தக் கலையிலும் ஏற்படாத உற்சாகம் உண்டாகத்தான் செய்கிறது.

முக்கியமாக, கேட்பவர்களுக்குத் தெரிந்த மொழியில் பதங்கள் பாடி அபிநயம் செய்யும்போது, யாரும் அதை அறிந்து அனுபவிக்கமுடியும். அதிலும் ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதியின் அபிநயத்தின்போது, ரஸிகர் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் எவரும் பரவசமடையாமலிருக்கமுடியாது. 'நித்திரையில் சொப்பனத்தில்' என்ற பாடலுக்குப் பாலசரஸ்வதி அபிநயம் பிடிக்கும்போது, சொப்பனத்தை அவர் எத்தனை விதமாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் என்பதைக் கண்டால், நாமும் ஒரு சொப்பன லோகத்துக்கே போய்

விடுவோம். 'வேலவரே, உமைத்தேடி ஒரு மடந்தை' என்று பாடி அபிநயம் பிடித்தால் வேலவரும் நம்மனக்கண் முன் நிற்பார்; அவரைத் தேடும் மடந்தையும் நம் கண்முன்னால் நிற்பார். வேலவரைப் பிடித்து அந்த மடந்தையின் வசத்தில் ஒப்புவிக்க முடியவில்லையே என்று தான் நாம் கவலையுறுவோம். அபிநயக் கலையில் இன்று ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதிக்கு இணையானவர் வேறு யாரும் இல்லை என்று சொன்னால், அது சிறிதும் மிகைப்படுத்துவது ஆகாது.

இலங்கையில் திரிகோண மலையிலிந்து இமய மலை அடிவாரம் வரையில், தமிழர்கள் எத்தனையோ பேர் தங்கள் பெண்களுக்குப் பரதநாட்டியம் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை எங்கே அனுப்புவது என்பது பற்றி இனிமேல் யோசிக்கவேண்டியதில்லை. மியூஸிக் அகாடமியின் ஆதரவில் ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி நடத்தும் பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு அவர்கள் நிம்மதியாயிருக்கலாம்.

இந்த நாளில் பரத நாட்டியத்தின் பேரில் ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரேமை காரணமாக ஒரு விசித்திர நிலையையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பரதநாட்டியம் கற்பிப்போர் பற்பலர் முன் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் பிராயம் ஆகாத இளைஞர்கள். பரத நாட்டிய ஆசிரியர் ஒருவரிடம் சில நாள் இருந்து பாடம் கற்றுவருகிறார்கள். பிறகு தாங்களே கற்பிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். ஆறு மாதத்திலும் மூன்று மாதத்திலும் பரதநாட்டியக்கலையைக் கற்பித்து விட்டதாகச் சொல்லி, அரங்கேற்றமும் நடத்திவிடுகிறார்கள். ஆறுமாதத்திலும் மூன்றுமாதத்திலும் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கலை அல்ல பரதநாட்டியம். அவ்

விதம் கற்பிக்க முன்வருவோர் அதற்கு லாயக்கானவர்களும் அல்ல.

ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதியின் பரத நாட்டியப் பள்ளிக் கூடத்தில் சேரும் பெண் குழந்தைகள் பாக்கியசாலிகள். அவர்கள் கற்கும் பரதநாட்டியம் அவர்களுடைய வாழ்க்கையை ஆனந்த மயமாக்குவதற்கு ஓர் அரிய சாதனமாயிருக்கும். அது மட்டுமல்ல. வீணை தனம்மாளின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தனம்மாளின் சங்கீத பொக்கிஷத்தையும் பகிர்ந்து பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆதலின் ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதி மூலமாகவும் அவருடைய தாயார் ஸ்ரீமதி ஜயம்மாளின் மூலமாகவும் உண்மையான கர்நாடக சங்கீதத்தின் உருவங்களை அறிந்து பயன் அடையக்கூடும்.

நமது இந்த இதழ் அட்டையில் ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதியின் மலர்ந்த முகத் தோற்றத்தை மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம். அத்துடன் அவர் அபிநயத்தின்போது பிடித்த அஸ்த முத்திரைகள் சிலவற்றையும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு அஸ்த முத்திரைக்கும் விசேஷ பொருள் உண்டு. அவற்றை அறிய விரும்புவோர் 'நித்திரையில் சொப்பனத்தில்' என்னும் பாடலுக்கு ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதி அபிநயம் பிடிக்கும்போது கவனமாகப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பரத நாட்டியக் கலையைப் பிறருக்குக் கற்பித்து அக்கலையை வளர்ப்பதற்காக ஸ்ரீமதி பால சரஸ்வதி தொடங்கியிருக்கும் பள்ளிக்கூடம் சிறந்து வளர்ந்து நீடூழி நீடித்திருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்திருக்கிறோம்! ★

(கல்கி, மே 10, 1953)

நாதஸ்வரச் சக்கரவர்த்தி!

தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நெடுங்காலம் நடந்து வந்த போர்களைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

அதே மாதிரியாக ஸ்வரங்களுக்கும் அபஸ்வரங்களுக்கும் நீடித்த பெரிய யுத்தம் ஒரு காலத்தில் நடந்தது. இந்த யுத்தத்தில் அபஸ்வரங்களின் கட்சி ஜெயித்து விடுமோ என்று ஒருசமயம் பீதியுண்டாயிற்று. ஏனெனில் ஸ்வரங்களின் சைன்யம் கணக்குக்கும் வரையறைக்கும் உட்பட்டது. இத்தனை வீரர்கள்தான் என்று எண்ணிவிடலாம். அந்த வீரர்கள் இன்னின்ன ஸ்தானத்திலே நிற்க வேண்டும் என்ற வரையறையும் இருந்தது. ஆனால் அபஸ்வரங்களின் சைன்யமோ இராவணனுடைய மூலபலத்தைப் போல அளவிட முடியாத எண்ணிக்கை கொண்டதாயிருந்தது. புற்றிலிருந்து கிளம்பும் ஈசலைப் போல அபஸ்வர சேனாவீரர்கள் முடிவில்லாமல் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். வரை துறை, ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லாமல் நினைத்த நினைத்த வேளைகளில்லாமல் கிளம்பிக் கண்டகண்ட இடங்களில்லெல்லாம் புகுந்து தாக்கினார்கள். ஸ்வரங்களின் பாடு மிக ஆபத்தாய்ப் போய்விட்டது. இந்தப் பூவுலகிலிருந்து அடியோடு அழிந்து போகவேண்டியதாக நேருமோ என்று ஸ்வரங்கள் பீதியுற்றுத் தங்களுடைய தாயாகிய சங்கீத தேவதையிடம் சென்று முறையிட்டன, சங்கீத தேவதையும் அபஸ்வரங்கள் படுத்திய பாட்டினால் மிகவும் நொந்து போயிருந்தாள். 'வாருங்கள்; குழந்தைகளே! நாதப் பிரம்மாகிய நம் இறைவனிடம் போய் முறையிடுவோம்!' என்று ஆறுதல் சொல்லி

அழைத்துப்போனாள். நாதஸ்வரத்தின் சந்நிதிக்குச் சென்று சங்கீத தேவதையும் அவளுடைய குழந்தையாகிய ஸுஸ்வரங்களும் முகாரி ராகத்தில் தங்களுடைய சோகக் கதையைச் சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அதனால் மனமிரங்கிய நாதப் பிரம்மம் தமது சந்நிதானத்தில் நின்ற வீரர்களில் சிலரைப் பார்த்து 'நீங்கள் பூவுலகத்தில் போய்ப்பிறந்து அபஸ்வரங்களை அதம்செய்து ஸீஸ்வரங்களின் ஆட்சியை நிலை நாட்டி வாருங்கள்!' என்று அருள் புரிந்தார்.

அவ்வாறு நாதப் பிரம்மத்தின் கட்டளைக்கு உட்பட்டுப் பூலோகத்தில் பிறந்த கானவீரரரின் பெயர் திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை.

★★★

இந்த நாளில் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர்கள் பல விதங்களில் கொடுத்து வைத்தவர்கள். சிறப்பாக, சங்கீத உணர்ச்சி வாய்ந்தவர்களுக்கு திருவாடுதுறை ரத்தினம் பிள்ளையின் நாதஸ்வர கானத்தைக் கேட்பது வாழ்வில் ஒரு மிகச் சிறந்த அநுபவமாயிருக்கும். அவருடைய வாசிப்பைக் கேட்டு ஆனந்திக்கக் கொடுத்து வைத்தவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான். நம்மைக் காட்டிலும் கர்நாடக கலை அதிக அதிர்ஷ்டசாலி. கர்நாடக சங்கீதத்திலும் தோடி ராகத்தின் அதிர்ஷ்டத்தை இவ்வளவென்று சொல்லிவிட முடியாது.

இதற்கு முன்னால் தென்னாட்டில் எவ்வளவோ தென்னாட்டில் எவ்வளவோ வித்வான்கள் தோடி ராகத்தைச் சிறப்புறக் கையாண்டு புகழ்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையோ, தோடி ராகத்தைச் சக்கரவர்த்தியின் சிம்மாசனத்திலேயே ஏற்றி வைத்து விட்டார். மற்றப் பெரிய வித்வான்களெல்லாம் தோடி

ராகத்தைக் கையாண்டதனால் தாங்கள் புகழ்பெற்றார்கள். ஆனால் ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை தோடியைக் கையாண்டதனால் தோடிராகம் புகழ்பெற்றது.

ஆஹா! ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையின் தோடி ஆலாபனையை முதன்முதலில் கேட்டபோது, அவருடைய கற்பனையை விட்டுத் தள்ளுங்கள், - நம்முடைய மனதில் என்னென்ன இன்பமயமான கற்பனைகள் எல்லாம் உதித்தன!

குழந்தை தாயிடம் கெஞ்சும் குரலைக் கேட்டோம்; அன்னை குழந்தையிடம் கொஞ்சும் குரலைக் கேட்டோம்; ரதியும் மன்மதனும் பேசிக்கொண்ட காதல் மொழிகளைக் கேட்டோம்; முருகன் சிவபெருமான் செவிகுளிர மொழிந்த உபதேசித்ததைக் கேட்டோம்; கலைமகள் கவிஞனுக்கு அருளிய ஆசிமொழிகளைக் கேட்டோம். நாரத முனிவருடைய தம்புரா சுருதியைக் கேட்டோம்; இராவணன் தன் எலும்பை ஒடித்து வீணையாகச் செய்து வாசித்த கானத்தைக் கேட்டோம்; கானப் பறவைகளின் கலகல த்வனியைக் கேட்டோம்; கோலக் குயில்களின் குரல் இனிமையைக் கேட்டோம்;

இவ்விதம் ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை தோடி வாசித்துக்கொண்டிருந்த வரையில் நம்முடைய உள்ளமும் கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் களித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் வாசிப்பை நிறுத்தியதும் நாமும் இந்தப் பூவுலகத்துக்கு வந்து இத்தனை நேரமும் நாம் அனுபவித்த இன்பங்கள் எல்லாம் கனவோ, நினைவோ என்ற வியப்பில் முழுகினோம்.

★★★

கர்நாடக சங்கீதத்தில் தோடி ஓர் அபூர்வமான ராகம். அந்த ராகத்தின் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு, பூரண

ஸ்வரங்களுடன் ஜீவகளை தோன்றப் பாடுவதும் வாத்தியத்தில் வாசிப்பதும் அபூர்வமான சாதனை. ஆகையினாலேயே தோடிராகத்தை விசேஷமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னோம். அந்த ராகத்தை அவ்வளவு அற்புதமாக ஸ்ரீ ராஜரத்தினம்பிள்ளை கையாளுகிறார் என்றால், அவர் மற்ற ராகங்களை எப்படி விந்தைகள் தோன்ற வாசிக்கிறார் என்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. கல்யாணி, காம்போதி போன்ற பழமையான ராகங்களை வாசித்தாலும் சரி, அல்லது ஜகதலப் பிரதாப் பிரியா, ஜவாஹர்லால் மனோகரி போன்ற புதிய ராகங்களை வாசித்தாலும் சரி. ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையின் தனி மெருகு வாய்ந்த கற்பனைத்திறனையும் இனிய மழலை ஓசையையும் அவருடைய வாசிப்பில் காண்போம்; கண்டு உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து உலகத்தையே மறப்போம்.

ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை அவர்களின் நண்பர்கள் அவருக்கு 'அகில உலக நாதஸ்வர ஏக சக்ராதிபதி' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். இதை ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையும் ஏற்றுக்கொண்டு கடிதத் தலைப்புகளில் அச்சடித்திருக்கிறார். இவ்வளவு படாடோபமான பட்டத்தைக் குறித்து 'நாஸீக்' மனிதர்கள் புன்னகை புரிவார்கள். நாமும் அந்தப் பட்டங்களை அவ்வளவாக ரஸிக்கவில்லைதான். ஏனெனில், இந்தக் காலத்தில் 'ராஜா' 'மன்னர்' 'சக்கரவர்த்தி' முதலிய பட்டங்கள் அவ்வளவு மதிப்புப் பெற்றிருக்கவில்லை. ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையினால் அல்லவா அநாவசியமாக மதிப்பு உண்டாகி வருகிறது?

மற்றபடி, 'ராஜா' 'சக்கரவர்த்தி' என்னும் பட்டங்களுக்கு மதிப்புள்ள காலமாயிருந்தால் ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை 'அகில உலக நாதஸ்வர சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டத்துக்குப் பொருத்தமானவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாதஸ்வரச் சக்கரவர்த்தி!

கர்நாடக சங்கீத உலகத்தில் நாதஸ்வர வாத்தியம் ராஜ சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறது. அந்த ராஜ வாத்தியத்தை இணையில்லா கற்பனைத் திறனுடன் கையாண்டு அந்த வாத்தியத்துக்கு முன் எப்போதுமில்லாத பெருமையை ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை அளித்திருக்கிறார். அப்படியிருக்கும் போது 'நாதஸ்வர சக்கரவர்த்தி' என்று அவரை ஏன் சொல்லக் கூடாது?

சமூக வாழ்க்கையையொட்டிய லௌகிக விவகாரங்களில் ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளையைப் பற்றிச் சில குறைகள் சொல்லப்படுவதுண்டு. 'கச்சேரிக்கு ஒப்புக் கொண்டு வராமலிருந்து விடுவார்'' என்பார்கள். 'வந்தாலும் சரியான சமயத்துக்கு வந்து சேரமாட்டார்'' என்பார்கள். 'சரியான சமயத்துக்கு வந்தாலும் மனது வைத்து வாசிக்கமாட்டார்; ஏமாற்றிப்போய்விடுவார்'' என்பார்கள்.

இந்த மாதிரி குறைகள் சொல்வதற்கு இடமில்லாத படி ஸ்ரீ ராஜரத்தினம் பிள்ளை நடந்துகொண்டால் நல்லது தான். ஆனால் இப்படியெல்லாம் அவருடைய கலை மேதையும் கற்பனைத் திறனும் இல்லாமலிருந்தால் நாம் திருப்தியடைய முடியுமா? ஒரு நாளும் இல்லை. 'பூலோகத்துக்கு வரும்போது அவரிடம் இம்மாதிரி குறைகள் இருந்தால் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் சங்கீத உலகில் சஞ்சரிக்கும்போது அவர் கற்பனையின் உச்சியில் - கலையின் சிகரத்தில் இப்போதுள்ளதுபோல் எப்போதும் இருக்க வேண்டும்'' என்றுதான் ரஸிகர்கள் ஒருமுகமாய்க் கூறுவார்கள். அவ்விதமே நாமும் சங்கீத தேவதையிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறோம்.

(கல்கி, மே. 21, 1950)

ஸ்ரீ.எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மியின் அன்னை வீணை
ஷண்முகவடிவு அம்மாள்

நமது நாட்டில் வீணையும் வேணுவும் சிறந்த இசைக் கருவிகளாக ஆதிகாலத்திலிருந்து கருதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. மகானாகிய திருவள்ளுவரும் அவ்வாறே குழலும் யாலும்மிக இனிய இசைக் கருவிகள் என்று கருதினார். ஆனால் அவற்றின் இசையைக் காட்டிலும் செவிக்கு இனியது வேறு ஒன்று உண்டு என்றும் கூறினார். 'அது தம் மக்களின் மழலைச் சொல்' என்றார்.

சாதாரணமான குரலை உடைய குழந்தையின் மழலையே, அக் குழந்தையைப் போற்றோர்களுக்கு யாழையும் குழலையும் விட இனியதாகத்தான் இருக்கும். வீணையைக் காட்டிலும் இனிய குரலை ஒரு குழந்தை உண்மையிலேயே இறைவன் அருளால் பெற்றிருக்குமானால், அந்தக் குழந்தையின் மழலையும், மழலைச் செசால்லுடன் கலந்துவரும் குரலிசையும் அக்குழந்தையின் அன்னைக்கு எவ்வளவு ஆனந்தத்தை அளிக்கும்? அதிலும், அந்த மாதரசி வீணை வாத்தியத்தை நன்கு பயின்று நாதோபாசனை செய்துவந்தவரானால், அவர் எத்தகைய பாக்கியத்தைச் செய்த புண்ணியவதியாவார்? தாம் அடைந்த பெற்றுகரிய பேற்றைக் குறித்து எப்படியெல்லாம் அவர் எண்ணி எண்ணி மகிழ்வார்!

அத்தகைய பாக்கியசாலியான அன்னை, மதுரை மாநகரைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமதி வீணை சண்முகவடிவு அம்மாள் அவர்கள்.

இன்று அகில இந்தியாவிலும் புகழ்பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீமதி எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி அவர்களைப் பெற்றெடுத்துச் சங்கீத உலகத்துக்கு வழங்கிய பெருமை வாய்ந்த பெண்மணி ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள்தான்.

★★★

பரம்பரையாகச் சங்கீதக் கலையில் ஆர்வமும் பயிற்சியும் பெற்றிருந்த குடும்பத்தில் வந்தவர் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள். இவருடைய தந்தையான ஸ்ரீ எம்.எஸ்.சுவாமிநாதம் அவர்கள் நல்ல சங்கீதஞானமும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியும் சிறந்த பண்பாடும் படைத்தவர்; அன்னை ஸ்ரீமதி அக்கம்மாள் வயலின் வாத்தியத்தைப் பயின்று அதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்.

இத்தகைய சங்கீத பரம்பரையில் வந்த பெற்றோர்களின் செல்வப் புதல்வியாக ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் சர்வதாரி வருடம்(1899-ம் ஆண்டு) பங்குனி மாதம் 17 - உபிறந்தார்.

குழந்தைப் பிராயத்திலேயே இவருக்கு இசைக் கலையில் ஆர்வம் உண்டாயிற்று. அந்தக் கலையை நன்கு பயிலவேண்டும் என்ற ஊக்கம் கொண்டார். இவருடைய பெற்றோர்களும் இயற்கையிலேயே இசை ஆர்வம் கொண்ட குழந்தைக்கு நல்லமுறையில் சங்கீதக்கலையைப் பயிற்சி செய்விக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அந்த பாகவதர் அவர்களிடம் சங்கீத வித்தை பயில ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

கச்சேரிகளில் சோபிக்கக்கூடிய அளவுக்கு இவருடைய குரல் எடுப்பாக இல்லையென்று கருதி, இசைக் கருவிகளில் சிறந்ததான வீணைவாத்தியத்தில் இவர் சங்கீத வித்தையைப் பயிலத் தொடங்கினார். தமது சரீரத்தைப்

பற்றி அவருக்கு அந்நாளில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஆதங்கம், பிற்காலத்தில் அவருடைய நாதோபாசனையின் பயனாக, அவருடைய புதல்வி ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி அவர்களின் மூலமாக நீங்கியது. இணையற்ற இனிமையும் காம்ப்ரீரியமும் மற்றும் சங்கீத வித்தைக்குரிய சிறந்த சகல அம்சங்களும் வாய்ந்த குரலைப் பெற்றவர் என்று தேசமெங்கும் இன்று ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி பிரசித்தியுடன் விளங்கி வருகிறார் அல்லவா?

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு தாம் பயிலத் தொடங்கிய வீணை வாத்தியத்தில் வெகுவிரைவில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றுவந்தார்.

இவருடைய அன்னை ஸ்ரீமதி அக்கம்மாளின் வயலின் வாசிப்பை அக்காலத்தில் மிகப் புகழ் வாய்ந்த வித்வான்களான திருக்கோடிகாவல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணய்யர், மடவார்விளாகம் ஸ்ரீ முத்தையா பாகவதர் முதலியவர்கள் கேட்டு ரஸித்துப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். ஒருசமயம் ஸ்ரீமதி அக்கம்மாளின் பிடில் வாத்தியத்தைக் கேட்டபிறகு அவருடைய குமாரி சண்முகவடிவின் வீணை வாசிப்பையும் அந்தப் பிரபல வித்வான்கள் கேட்டார்கள். 'தாயைப் போல் சேய்' என்று மகிழ்ந்து கூறி, 'இந்தக் குழுந்தை விரைவில் சங்கீத உலகில் முன்னணிக்கு வருவாள்!' என்று ஆசீர்வதித்தார்கள்.

அப்பெரியோர்களின் வாக்கு விரைவிலேயே பலிதமாயிற்று. குருநாதரின் அநுமதியுடன் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு பதினைந்தாம் பிராயத்திலேயே வீணைக் கச்சேரிகள் செய்யத் தொடங்கினார். பக்க வாத்தியங்களின் உதவியின்றியே மூன்று - நான்கு மணி நேரம் வீணைக் கச்சேரி

சண்முகவடிவு அம்மாள்

செய்வார். சங்கீதம் கேட்க வந்த ரஸிகர்கள் நேரம் போவது பற்றிய நினைவே இன்றி மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வக்கீல் ஸ்ரீ சோமயாஜீவு அவர்களின் இல்லத்தில் நடந்த கலியாணத்தில் இவருடைய வீணைக் கச்சேரி முதன்முதலாக நடைபெற்றது. அக்கச்சேரியைக் கேட்டவர்கள் பெரிதும் ரஸித்துப் பாராட்டினார்கள். அதிலிருந்து கலியாண வைபவங்களிலும் சங்கீத சபைகளிலும் இவருடைய கச்சேரிகள் அடிக்கடி நடைபெற்று, பிரபலம் அடையத் தொடங்கினார்.

வக்கீல் ஸ்ரீ பி.எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் வாழ்க்கைத் துணைவர் ஆனார். இவர் சங்கீதக்கலையில் ஆர்வம் உள்ள பரம ரஸிகர். இவர் அளித்த உற்சாகத்தினால் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் புகழ்மேலும் பரவியது. தஞ்சை, திருச்சி, திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், சென்னை முதலிய இடங்களில் இவருடைய கச்சேரிகள் அதிகமாக நடந்தன.

1914-ம் ஆண்டில் சென்னை மாகாணத்தின் கவர்னர் பதவிவகித்த லார்ட் பெண்ட்லண்ட் துரை மதுரை நகருக்கு விஜயம் செய்தார். ஸ்ரீ சீனிவாசராஜ் என்னும் பிரமுகரின் இல்லத்தில் கவர்னருக்குச் சிற்றுண்டி விருந்து நடந்தது. அப்போது ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் வீணைக் கச்சேரி ஏற்பாடாகியிருந்தது. கவர்னர் பெண்ட்லண்ட் துரை வீணைக் கச்சேரியை மிகவும் ரஸித்துச் சிலா கித்ததுடன், ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவுக்குத் தங்கப் பதக்கமும் பாராட்டு இதழும் வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

மைசூரில் அச்சமயம் வீணை பக்ஷி சுப்பண்ணா, சேஷண்ணா ஆகியவர்கள் பிரசித்தமான வித்வான்களாக

விளங்கினார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் வீணை வாசிப்பை அடிக்கடி கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இவர் வீணை வாத்தியத்தைக் கையாளும் முறையையும், இவருடைய வீணா நாதத்தின் இனிமையையும் அவர்கள் பெரிதும் பாராட்டினார்கள்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் குழந்தைப் பிராயத்தில் இவருடைய வீணை வாசிப்பைக் கேட்டு ஆசி கூறிய திருக்கோடி காவல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள் இவர் பிரபலமாகக் கச்சேரி செய்யத்தொடங்கியபிறகும் கேட்கும்படி நேர்ந்தது. அப்போது அவர் ஆசி கூறிப் பராட்டிய துடன் திருப்தி அடையவில்லை. ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் வித்தைத் திறமையைச் சோதிப்பதற்காகக் கடுமையான சோதனைகள் நடத்தினார். ஏறக்குறைய ஒன்றுபோல் தொனிக்கக்கூடிய சம்மேள ராகங்களாகிய பைரவி - முகாரி, நாயகி - தர்பார், ஆரபி - தேவகாந்தாரி ராகங்களை அடுத்தடுத்து வாசிக்கச் செய்தார். அவ்வாறே கன ராகதானங்கள், சவுக்ககால, மத்தியம கால பல்லவிகளும் வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்டார். இந்தப் பரீட்சைகளில் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு சிறந்த முறையில் தேறியதைக் கண்டு பரிபூரண திருப்தி அடைந்தார். இவருடைய சங்கீத வித்தைத் திறமையை அந்த மகா வித்வான் பெரிதும் பாராட்டியதுடன் சோழநாட்டில் சங்கீத ரஸிகர்கள் மிகுந்த பல ஊர்களிலும் இவருடைய வீணைக்கச்சேரி நடப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

திருக்கோடிகாவல் கிருஷ்ணய்யர் தம்முடைய காலத்தில் சங்கீத உலகில் இணையற்ற பெருமையுடன் விளங்கியது அனைவரும் அறிந்ததே. சங்கீதக் கலையின் மேன்மையை நிலைநாட்டுவதில் மிகவும் கண்டிப்பான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தவர். அத்தகையவர் ஸ்ரீமதி

சண்முகவடிவின் வீணை வாசிப்பைப் பெரிதும் மதித்துப் பல இடங்களிலும் கச்சேரி வைப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார் என்றால், அந்த சங்கீதம் எவ்வளவு உயர்தரமாயிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு வேறு அத்தாட்சியே வேண்டிய தில்லை.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு சென்னைக்குச் சென்றிருந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இவருடைய வீணைவாசிப்பை வீணை தனம்மாள் கேட்டுப் பரவசமடைந்தார். 'என்னைப் போல் நீயும் சங்கீதக் கலைக்குத் தொண்டு செய்து சர்வ மங்களங்களையும் அடைவாய்; நல்ல சங்கீத ஞானமுள்ள குழந்தைகளைப் பெறுவாய்!' என்று வாழ்த்தினார். நிறைந்த உள்ளத்துடன் வீணை தனம்மாள் கூறிய வாழ்த்து அற்புதமாகப் பலித்து விட்டது.

மற்றொரு பிரசித்த பெற்ற வீணை வித்வானாகிய விஜய நகரம் வெங்கடரமணதாஸர் பல வித்வத் சிரோமணிகள் நிறைந்திருந்த சபையில் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் வீணை வாசிப்பைப் பாராட்டிப் பேசி மகிழ்ந்தார். வீணைகானத்தில் நிகரற்ற பிராபல்யத்துடன் விளங்கிய காரைக்குடி சகோதரர்களும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் வீணை வாசிப்பைப் பாராட்டி ஆசி கூறினார்கள்.

கச்சேரி செய்து புகழ் பெற்ற மட்டுமல்லாமல் சங்கீதக் கலையின் இலக்கண இலக்கியங்களையும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆகையால், அவ்வப்போது பல சங்கீத வித்வான்கள் இவரிடம் வந்து சங்கீத சாஸ்திர நுட்பங்களைப் பற்றி விவாதிப்பார்கள்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் ஆண்டுதோறும் தம்முடைய இல்லத்தில் ஸ்ரீதியாகராஜ உத்ஸவம் விமரிசையாக நடத்திவந்தார். அச்சமயம் தமிழ்நாட்டில் பிரபலம்

அடைந்திருந்த சங்கீத வித்வான்கள் அனைவரும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவின் இல்லத்தில் நடந்த தியாகராஜ உற்சவத்துக்கு வந்து கச்சேரி செய்து சிறப்பித்தார்கள்.

இத்தகைய சங்கீத மயமான சூழ்நிலையில் பிறந்த வர்தான் எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி. பெற்றோர்களும் உற்றார்களும் குழந்தையைக் 'குஞ்சு' என்று செல்லப்பெயரால் அழைத்தார்கள். ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி மழலை மாறாத சின்னஞ் சிறுகுழந்தையாயிருந்த போதே அவருடைய தந்தை ஸ்ரீ.பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார். இந்தச் சம்பவம் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அவர்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது.

வாழ்க்கைத் துணைவரைப் பிரிந்த துயரத்தை ஓரளவு மறப்பதற்குக் குழந்தை சுப்புலக்ஷ்மி இசைக் கலையில் காட்டிய ஆர்வம் உதவியாயிருந்தது. குழந்தையின் குரலினிமை அன்னையை மெய்மறக்கச் செய்தது. நாளுக்கு நாள் அக் குழந்தையிடம் வளர்ந்து வந்த சங்கீத ஞானத்தைக் கண்டு ஸ்ரீமதி சண்முக வடிவு பெருமிதம் அடைந்தார். இறைவன் அருளால் குழந்தையிடம் இயற்கையாகப் பொலிந்த இசை அறிவு மேலும் மேலும் வளர்வதற்கு வசதி அளித்து வந்தார்.

குழந்தைக்குப் பத்து வயது பூர்த்தி ஆவதற்குள் ளேயே தம்முடன் கச்சேரி மேடைகளில் அமர்ந்து தமக்கு உதவியாக அவ்வப்போது பாடும்படி செய்தார்.

அவ்வாறு அன்னையும் புதலிவியும் சேர்ந்து கச்சேரி செய்த நாட்களில் அவர்களுடைய கச்சேரியைக் கேட்ட ரஸிகர்கள் இன்றைக்கும் அதை நினைவு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அன்னை சண்முகவடிவு அம்மாள் வீணைவாத்தியத்தின் கம்பிகளை மீட்டி உண்டாக்கிய இசை அதிக இனிமையானதா, குழந்தை சுப்புலக்ஷ்மியின் குரலிலிருந்து பெருகிய இசைவெள்ளம் அதிக மதுரம் பொருந்தியதா என்று சங்கீத ரஸிகர்கள் சர்ச்சை செய்தார்கள்.

“தம்மில் தம் மக்கள் அறிவுடைமை மானிலந்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது”

என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். தம்மைவிடத் தம் குழந்தைகள் கலைத்துறையில் சிறப்படைந்து புகழ்பெறுவதைப் பார்க்கும் பாக்கியம் உலகில் சிலருக்குத்தான் கிடைக்கக்கூடும். அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கப் போகிறதென்பதை ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு உணர்ந்துகொண்டார். வாய்ப்பாட்டுக் கச்சேரியில் தாம் அடைய முடியாமற் போன புகழைத் தம் புதல்வி அடைவாள் என்று நிச்சயம் கொண்டார்.

எனவே, கிராமபோன் கம்பெனியார் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அவர்களை இசைத் தட்டுப் பதிவு செய்வதற்காக அழைத்தபோது தமது பத்துவயதுக் குமாரியையும் அழைத்துச் சென்றார்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் தானம் வாசிப்பை ஓர் இசைத்தட்டிலும், ‘சிவ தீக்ஷா’ என்னும் இனிமையான பதத்தை இன்னொரு இசைத்தட்டிலும் கிராமபோன் கம்பெனியார் பதிவு செய்து கொண்டார்கள்.

அந்த இரண்டு இசைத் தட்டுகளும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவுக்கு மிக்க புகழை அளித்தன. கிராமபோன் கம்பெனியின் ரிகார்டிங் என்ஜினியரான மிஸ்டர் காரின் என்ற ஆங்கிலேயர், ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் ‘தானம்’ இசைத்தட்டைத் தம்முடன் இங்கிலாந்து எடுத்துச்சென்

றார். அங்கு பலரும் அதைக் கேட்கும்படி செய்ததுடன், தமது பாராட்டுதலை விரிவாக எழுதித் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் இசைத்தட்டில் தம் வீணைவாசிப்பைப் பதிவு செய்த அதேசமயத்தில் குழந்தை சுப்புலக்ஷ்மியின் பாட்டு ஒன்றையும் பதிவு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அன்னை கற்பித்திருந்த 'மரகத வடிவம்' என்று தொடங்கும் செஞ்சுருட்டி ராகப் பாடலைப் பத்து வயது நிரம்பாத குழந்தை பாடினாள். தாயாரைத் திருப்தி செய்வதற்காகக் கிராபோன் கம்பெனியாரும் அப்பாட்டைப் பதிவு செய்துகொண்டார்கள். அந்த இசைத்தட்டு அவ்வளவு பிரபலம் அடையப்போகிறது என்று யாரும் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆறுகட்டை சுருதியில் குழந்தை சுப்புலக்ஷ்மி பதிவு செய்திருந்த அந்த 'மரகதவடிவம்' என்ற இசைத்தட்டு வெளியானபிறகு, சில காலம் தமிழ் நாடெங்கும் அந்தப் பாட்டு உச்சஸ்தாயில் ஒழித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதற்குப் பிறகு ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளுக்குத் தமது குமாரியின் முன்னேற்றமே முக்கியமான மனோரதம் ஆயிற்று. சில வருஷங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமதி எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மியைத் தனியாகவே வாய்ப்பு பாட்டுக் கச்சேரி செய்யப் பண்ணினார். அப்பொதெல்லாம் தாம் அருகில் அமர்ந்திருந்து குமாரியின் குரலினிமையில் மெய்மறந்திருந்தார். சபையிலுள்ள ரஸிகர்கள் குழந்தையின் பாட்டை ரஸிப்பதைக் கண்டு அன்னை பெருமிதம் அடைந்தார்.

சங்கீத உலகில் ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மியின் புகழ் நன்கு நிலைபெற்றுவிட்டது என்பதைக் கண்டபிறகு ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் தாம் வீணைக்கச்சேரி

செய்வதை நிறுத்திக்கொண்டார். தமது குமாரியின் புகழே தமது புகழாகக் கருதி மகிழ்ந்து வந்தார்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் சிறந்த சங்கீதப் புலமை பெற்றவராயிருப்பதோடு, உயர்ந்த பண்பாடும் பெற்றவர். அவர் வாசிக்கும் வீணை வாத்தியத்தின் இனிமையை அவருடைய சூபாவத்திலும் காணலாம். அவருடைய பேச்சிலே இயற்கை மாதூர்யம் கலந்திருக்கும். தற்புகழ்ச்சி சிறிதுவும் இல்லாதவர். யாரையும் பற்றிக் குறை சொல்லும் வழக்கமில்லாதவர். சங்கீதத்துறையில் ஈடுபட்ட பிற வித்வான்களிடம் பெரு மதிப்பு உடையவர். எந்த வித்வான் பாடினாலும், வீணை முதலிய இசைக் கருவிகளை வாசித்தாலும், அவற்றிலுள்ள நல்ல அம்சங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்வையடுன் கவனித்துப் பாராட்டி மகிழ்ச்சி அடையும் இயல்புடையவர்.

ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் மூத்த குமாரர் ஸ்ரீ. எம். எஸ். சக்திவேல் இளம்பிராயத்திலேயே மிருதங்க வாத்தியம் பயின்று, இன்றைக்குச் சிறந்த மிருதங்க வித்வான்களில் ஒருவராக வருகிறார்.

மற்றொரு புதல்வியான வடிவாம்பாள், வீணை வாத்தியம் பயின்று அதில் தேர்ச்சி அடைந்துவந்தவர், இளம் வயதில் அகால மரணமடைந்துவிட்டார். இந்த துயர சம்பவத்துக்குப் பிறகு ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளின் உடல் நலம் குன்றியது. வீட்டில் வீணைவாசிப்பதைக்கூட நிறுத்திவிட்டார். ஆத்மார்த்தமான பிரியம் உடையவர்கள் யாராவது வற்புறுத்திக் கேட்டால், சிறிது நேரம் வாசிப்பார். அந்தச் சொற்ப நேர வாசிப்பு அவர் ஒரு காலத்தில் அந்த வாத்தியத்தின் மூலம் சங்கீத உலகில் அடைந்திருந்த கீர்த்தியை நினைவூட்டுவதாயிருக்கும்.

தற்சமயம் ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி அவர்கள் அகில இந்தியாவிலும் இணையற்ற குரலினிமை வாய்ந்த பாடகியாகப் புகழ்பெற்று விளங்கி, நமது கர்நாடக சங்கீதத்தின் மிகமையை வடநாட்டிலும் நன்கு நிலைநாட்டி வருவதற்கெல்லாம் மூல காரணமானவர் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அவர்களே என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இன்று ஸ்ரீமதி எம்.எஸ். சங்கீத உலகில் அடைந்துள்ள உந்நத நிலைமையைக் குறித்துப் பெருமிதம் கொண்டிருப்பவர்களிலும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மானே முதன்மையாக இருக்கிறார்.

சென்ற வாரத்தில் மதுரையில் 'ஸ்ரீ சத்குரு சங்கீத சமாஜ'த்தின் ஆதரவில் ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி அவர்களின் சங்கீதக் கச்சேரி பெருந்திராளான ரஸிகர்களின் மகாசபையில் நடைபெற்றது. அறுபத்தைந்து பிராயத்தை அடைந்து துர்ப்பலமாயிருக்கும் ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளும்தமது செல்வக்குமாரியின் கச்சேரி கேட்பதகாக வந்திருந்தார். சங்கீத சபையின் சார்பில், 'ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மியைச் சங்கீத உலகத்துக்கு அளித்த அன்னை' என்று அறிமுகப்படுத்தி, ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாளுக்கு மாலை சூட்டப்பட்டபோது, சபையோர் புளகாங்கிதம அடைந்தார்கள். ஸ்ரீமதி சண்முகவடிவு அம்மாள் தமக்குப் போடப்பட்ட மாலையைத் தமது புதல்விக்குத் திரும்பப் போட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினார்.

இந்தத் தாயும் மகளும் போல் கர்நாடக சங்கீதத்துக்குத் தொண்டு செய்வதற்கு இன்னும் பலரை அளித்து அருளும்படியும், வெள்ளைத்தாமதரைப் பூவிலும் வீணை செண் ஒலியிலும் விளங்கும் கலைமகளைப் பிராத்திப்போமாக.

★

(கல்கி, பிப்ரவரி 28, 1954)

இசைக்கலையின் தவப்புதல்வர்!

செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர்

சங்கீத பிதாமகர் செம்மங்குடி சீனிவாச அய்யர். இவ்வாண்டு 90-வது வயதைக் கடக்கிறார். 'கர்நாடகம்' என்ற புனைபெயரில் அமரர் கல்கி செம்மங்குடியைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரையின் சில பகுதிகள்:

ஜனாதிபதி ராஜேந்திர பிரஸாத் அவர்களைத் தலைவராகப் பெற்ற பாரத சுதந்தர சர்க்கார் ஒரு காரியத்தைச் செய்தார்கள், - அதைத் திருச்செந்தூர் முருகன் 'சபாஷ்!' என்று ஆமோதித்து அருளிணார் என்றால், - அது எவ்வளவு விசேஷ நிகழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்?

பாரத தேசம் முழுவதும் அந்தச் செயலை ஆமோதித்தது என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது; - மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் ஆமோதித்து மகிழ்ந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்த ஆண்டில் நமது இந்தியக் குடியரசு சர்க்கார் கர்நாடக சங்கீதக் கலையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தென்னாட்டுச் சங்கீத வித்வான்கள் இருவரைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சங்கீத கலாநிதி செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் அவர்கள்.

இந்த மகிணழ்ச்சிகரமான செய்தி வெளியான சில தினங்களுக்குள்ளே செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானின் சந்நி தானத்தில் சங்கீதக் கச்சேரி நிகழ்த்தினார். முருகப் பெருமானோடு சேர்ந்து ஆயிரக்

கணக்கான முருகனடியார்கள் கேட்டு ஆனந்தித்தார்கள். கச்சேரி அமோகமாக அமைந்தது.

முப்பிறப்பில் இறைவனுக்குக் குடங்குடமாகத் தேன்அபிஷேகம் செய்தவர்கள் இப்பிறப்பில் சாரீரசம்பத்தை அடைகிறார்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்வதுண்டு.

சங்கீத கலாநிதி செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் பூர்வ ஜென்மத்தில் குடங்குடமாய் தேனபிஷம் செய்திருப்பார் என்று சொல்லமுடியாது.

'இரண்டு இரண்டு குடமாக இரண்டு கையிலும் எடுத்துக் கொண்டுபோய் இறைவனுடைய திருமேனியில் தேனைக் கொட்டி அபிஷேகம் செய்திருப்பார்!' என்று நம்ப வேண்டியிருக்கிறது.

ஏனெனில், இயற்கையிலேயே இரட்டை நாதம் உள்ள சாரீர சம்பத்தையல்லவா செம்மங்குடி சீனிவாசய்யரிடம் நாம் காண்கிறோம்.

நன்றாகச் சுருதி சேர்க்கப்பட்ட தம்புராவில் ஒரு தந்தியைத் தட்டிப் பாருங்கள்; இனிய நாதம் கிளம்பகிறது. அதே தம்புராவில் இரண்டு தந்திகளைச் சேர்ந்தாற்போல் தட்டுங்கள்; அப்போது புறப்படும் இரட்டை நாதம் செவிபடைத்தவர்களையெல்லாம் பரவசப்படுத்தும் அல்லவா?

'அத்தகைய இரட்டை நாத சாரீரச் செல்வத்தைச் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யருக்குக் கலைவாணி அருளியிருக்கிறாளே! அந்தச் சம்பத்தைப் பெறுவதற்கு இவர் முற்பிறப்பில் என்ன தவம் செய்தாரோ? அல்லது இசைக்கலை தேவி தான் என்ன தவம் செய்து இவரைப் பெற்றாளோ!'

இத்தகைய எண்ணங்கள் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யரின் சங்கீதக் கச்சேரியை முதன்முதலாகக் கேட்டபோது என் மனதில் எழுந்தன.

அந்தக் கச்சேரியில் அவர் அன்று ஆலாபனம் செய்த கரகரப்ரியா, ஷண்முகப்ரியா, நாட்டக் குறிஞ்சி ராகங்களும், 'பக்கலநிலபடி, 'மரிவேர' 'மானஸஸஞ்சரரே' கீர்த்தனங்களும் இன்னும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றன.

'செவிகளில் ரீங்காரம் செய்து வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன' என்று கூறுவது இப்பொழுதெல்லாம் விமர்சன பாஷையின் வெறும் சம்பிரதமாகிவிட்டது. ஆனால் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முற்றும் உண்மையான அநுபவமாயிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு செம்மங்குடியின் பூர்வமான இரட்டைநாதக் குரலுக்கு ஏதேனும் அபாயம் நேரக்கூடுமோ என்ற கவலையைச் சங்கீத ரஸிகர்கள் பலமுறை அநுபவிக்க நேர்ந்தது. ஆனால் ரஸிகர்களைக் காட்டிலும் கலைத் தேவியே அதிக கவலைகொண்டு அவருடைய இனிய சாரீரசம்பத்தை நமக்குக் காப்பாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது கர்நாடக சங்கீதமும் சங்கீத ரஸிகர்களும் செய்த பாக்கியமாகும்.

செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் கச்சேரி செய்யத் தொடங்கி இருப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்தக் காலத்திலும் அவர் எவ்வளவோ மேன்மைகளை அடைந்து விட்டார். திருவிதாங்கூர் ஆஸ்தான வித்வான் ஆவார்; சங்கீத வித்வத் சபைக்கு தலைமை வகித்துச் சங்கீத கலாநிதி ஆனார்; சுவாதித் திருநாள் சங்கீத கலாசாலையின் தலைமைப் பேராசிரியர் பதவியைத் திறமையாக வகித்துப் பெயரும் புகழும் பெற்றார்.

இவ்வளவு மேன்மைகளுக்கும் சிகரம் வைத்தது போன்ற மேன்மையை இப்போது இந்தியாவின் சுதந்திர அரசாங்கத்தார் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யருக்கு அளித்திருக்கிறார்கள்.

நாளது மார்ச்சு மாதம் 15-ந் தேதி ஜனாதிபதி ராஜேந்திர பிரஸாத்தின் முன்னிலையில் செம்மங்குடி கச்சேரி செய்து, முப்பத்தைந்து கோடி இந்திய மக்களின் சார்பில் கௌரவிக்கப்பட்டுப்போகிறார். அவர் கச்சேரி செய்யத் தொடங்கி இருபத்தைந்து வருஷம் பூர்த்தியான தற்காக நடத்தவேண்டிய வெள்ளி விழாக் கொண்டாட்டம் அகில இந்தியக் கொண்டாட்டமாகவே நடைபெறப்போகிறது.

இத்தகைய அருமையான சந்தர்ப்பத்தில் 'கல்கி' நேயர்களின் சார்பில் நமது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைச் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சங்கீதக் கலையை நாதோபாஸனையாகக் கொண்டு வழிபடும் கலைஞர்களில் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யரும் ஒருவர். சோழநாட்டில் பல நூறு ஆண்டுகளாகவும் பரம்பரையாகவும் வளர்ந்து வந்த கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு, இன்று செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் தலைசிறந்த வாரிசு உரிமை பெற்று விளங்குகிறார். பழமையிலிருந்து மாறுபடாத புதிய சங்கீத பாணியைத் தமக்கென்று வகுத்துக் கொண்டார். அவருடைய சங்கீதத்தில் முக்கியமான அம்சம் ராகஆலாபன முறையாகும். முன்னோர்கள் பழைமையாகக் கையாண்டு போஷித்த கன ராகங்களைச் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் ஆலாபனம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாரானால், ஆயிரம் பதினாயிரம் ஜனங்களுக்கு மத்தியில் இருந்தபோதிலும், தாமும் நாதமும் தம்புராவுமாகத் தனித்த ஏகாந்தநிலைக்குப்

போய்விடுகிறார். வானத்தில் பறந்து வட்டமிடுகிறார்; வையத்தில் இறங்கியும் சஞ்சரிக்கிறார். கைதேர்ந்த ஆகாச விமானி மேகமண்டலங்களுக்கு மேலே சென்றாலும் கீழே குதித்து இறங்கி வந்தாலும் குறிப்பிட்ட திசையிலே சென்று கொண்டிருப்பது போல், செம்மங்குடி சீனிவாசய்யருக்கும் ராக ஆலாபனங்களில் எப்படி எப்படியெல்லாம் மனோ தர்மத்துக்கு இடங் கொடுத்துச் சஞ்சாரம் செய்தாலும் முன்னோர் வகுத்த பாட்டையிலிருந்து எள்ளளவும் அப்பால் இப்பால் செல்வதில்லை.

காயக சிகாமணி ஸ்ரீ முத்தையர் பாகவதர் அவர்களுக்கு உதவியாயிருந்தும் பின்னர் தாமதம் சுவாதித் திருநாள் கீர்த்தனங்கள் பலவற்றைப் பிரபலத்திச் செம்மங்குடி சங்கீதத்துக்குச் செய்திருக்கும் தொண்டு அனைவரும் அறிந்தது.

சங்கீத வட்டாரங்களில் செளலப்ப குணத்துக்கும் சிநேக தர்மத்துக்கும் பெயர் போனவர் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர். சந்தர்ப்பம் நேரும்போதெல்லாம் தமது குருவாகிய மகாராஜபுரம் விசுவநாதய்யரைப் பாராட்டிப் பேசாமலிருப்பதில்லை. அரியக்குடி ராமானுஜ அய்யங்காரிடம் விசேஷபக்தி கொண்டவர். முசிறி அண்ணாவிடம் சகோதரவாத்ஸல்யம் கொண்டவர்.

ஆரம்ப நாட்களில் கும்பகோணம் ஸ்ரீராஜமாணிக்கம் பிள்ளை தமக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசிக்க முன் வந்ததினால் தாம் அடைந்த நன்மையை அடிக்கடி நன்றியுடன் சொல்லிக்கொள்வார். சங்கீத உலகத்தைச் சேர்ந்த எவருக்கும் தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய அவர் தவறுவதில்லை.

சுதந்தர பாரத சர்க்கார் இரண்டாவது ஆண்டிலேயே செம்மங்குடியைக் கௌரவிக்கத் தீர்மானித்ததில் ஒரு விசேஷப் பொருத்தம் இருக்கிறது. இந்தியா தேசம் சுதந்தரம் அடையும் முயற்சியில் செம்மங்குடியும் அவருடைய சகோதரர்களும் ஈடுபட்டவர்கள். மகாத்மாவினிடம் பரம பக்திகொண்டவர்கள். சுதர் இயக்கம் ஆரம்பமான நாள் முதல், தாங்களே கையினால் நூற்ற நூலைக் கொண்டு நெய்த கதராடை தரித்து வருகிறார்கள்.

ஸாஹித்யங்களின் பொருளில் விசேஷ கவனம் செலுத்தாத நாட்களிலே கூடச் செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர்.

“என்று தணியுமிந்தச் சுதந்தர தாகம்?

என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்!”

என்ற பாரதியார் பாடலை மனமுருகிப் பாடிக் கேட்பவர்களின் மனத்தையும் உருக்கிவிடுவார். அப்படிப் பாடிய காலத்திலே, பாரத நாடு சுதந்தரம் அடைந்ததும் ஏற்படும் அரசங்கத்தார் தம்முடைய சங்கீதத்துக்குக் கௌரவம் அளித்துச் சன்மானம் செய்யப் போகிறார்கள் என்று அவர் எதிர்பாத்திருக்கமாட்டார். பலனை எதிர்பாராது செய்த நல்ல காரியங்கள்தான் என்றைக்கும் நிரந்தரமான பலனை அளிக்கும் என்பது நாம் கண்கூடாகக் காணும் உண்மை அன்றோ!

★

சங்கீத மேதாவி!

சங்கீத உலகத்தில் சில சில வித்வான்களைச் சுற்றி கோஷ்டிகள் சேர்ந்து விடுவதைக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணம் அந்த வித்வான்களின் அதிர்ஷ்டம் என்றோ, அவர்களுடைய குணாதசியம் என்றோ சிலர் நினைப்பதுண்டு. இது தவறு. ஒரு வித்வானைச் சுற்றி கோஷ்டி சேர்ந்தால், அவர் சங்கீதத்தில் ஒரு புதிய பாணியை உண்டு பண்ணுகிறார் என்று எண்ணவேண்டும். அந்தப் பாணி பிடித்துப் போனவர்களுக்கு அது ஒன்றுதான் சங்கீதமாகவும், மற்றதெல்லாம் வெறும் இரைச்சல் - தலைவலி - என்பதாகவும் தோன்றும்.

'கானகலாதரர்' மதுரை மணி ஐயருக்கும் தமிழ் நாட்டில் ஒரு கோஷ்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கோஷ்டி அவர் சிறு பிள்ளையாய்ப் பாடத் தொடங்கியபோதே ஏற்பட்டு நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகிறது. இன்னமும் அது சின்னகோஷ்டிதான்; ஆனால் மகாரஸிகர்கள் அடங்கிய கோஷ்டி.

மதுரை மணி ஐயர் கையாளும் சங்கீத பாணி அவ்வளவு நயமானது; அவ்வளவு உயர்வானது. அதை அருபவிக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். எல்லாருக்கும் எளிதில் கிட்டி விடாது.

கர்நாடக சங்கீதத்தின் உயர்வுக்கு முக்கியமாயிருப்பது ராக ஆலாபன முறை. நமது வித்வான்களில் சிலர் ராக ஆலாபனத்தையே ஸ்வரம் பாடுவது போல் பாடி விடுவதுண்டு. ஆனால் மதுரை மணி ஐயர் ஸ்வரம் பாடுவது

கூட ராக ஆலாபனம் மாதிரி இருக்கும். ஒரு ஸ்வரத்தி லிருந்து இன்னொரு ஸ்வரத்துக்கு அவர் தாவமாட்டார்; அப்படியே நழுவிவிடுவார். கேட்கும் ரஸிகர்களோ இசை இன்பத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார்கள்.

மதுரை மணி ஐயரைச் சங்கீத வித்வான் என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது; சங்கீத மேதாவி என்றும் அவரைச் சொல்வது பொருத்தமாயிக்கும். ★

ஜி.என்.பி.யின் சாரீரமும் சங்கீத பாணியும்

நாட்டில் பெரியோர்கள் பலர் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சங்கீதம் சம்பந்தமாக நான் இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு கூறிய ஒரு அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டதைப் பகிரங்கப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

சங்கீத வித்வான் ஸ்ரீ ஜி.என். பாலசுப்பிரமணியத்தைப் பற்றி முன் ஒரு முறை எழுதிய போது, "ஜி.என்.பி. நாலு கச்சேரி செய்தால் ஒன்று நிச்சயம் நன்றாயிருக்கும்" என்று எழுதியிருந்தேன்.

இப்போது, 'ஜி.என்.பி. நாலு கச்சேரி செய்தால், அவற்றில் ஒன்று நிச்சயம் நன்றாயிருக்கும்' என்று சொல்லும்படி ஆகிவிட்டது.

இரண்டு வருஷத்துக்குள்ளே இவ்வளவு சிறந்த அபிவிருத்தி - மூன்றுமடங்கு அபிவிருத்தி - ஜி.என்.பி. அடைந்திருப்பது குறித்து எனக்கு அளவில்லா ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது.

இந்த அபிவிருத்திக்கு - இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் நான் சற்றும் எதிர்பாராத அபிவிருத்திக்கு - முக்கிய காரணம் ஜி.என்.பி.யின் சாரீரத்திலும் சங்கீத பாணியிலும் ஏற்பட்டிருக்கும். அதிசயக்கத்தக்க மாறுதல்கள்.

'இமிடேஷன்' வைரமானது வாங்கியவுடனே பள பளவென்று பிரகாசிக்கிறது. சிறிது சிறிதாகப் பல்லை இளித்துக் கொண்டு வந்து கடைசியில் அதன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை - அதாவது தான் வெறுங் கண்ணாடித் துண்டு என்பதை காட்டிவிடுகிறது.

உண்மையான வைரமோ அதனுடைய இயற்கை நிலையில் பிரகாசமின்றி மங்கிக் கிடக்கிறது. அதைப் பட்டை தீர்த்துத் தேய்க்கத் தேய்க்கப் பிரகாசம் பெற்று நவநவமான வர்ண ரேகைகள் வீசி ஜாஜ்வல்யமாய்த் திகழ்கிறது.

இமிடேஷன் வைரத்தைப் போல் முதலிலே நன்கு பிரகாசித்துப் பிறகு மங்கிவிடும் வித்வான்களின் சாரீரத்தை நாம் பார்த்து அனுதாபப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆனால், உண்மையான வைரத்தைப்போல் நாளாக ஆக மெருகு ஏறிப் பிரகாசிக்கும் சாரீரத்தை அவ்வளவு சுலபமாக நாம் பார்ப்பது கிடையாது.

சமீப காலத்தில் இரண்டு சிறந்த சங்கீத வித்வான்களின் விஷயத்தில் அந்த அருமையான காரியம் நடந்திருப்பது குறித்து நாம் பெரிதும் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.

ஜி.என்.பி. விஷயத்திலும், மதுரை மணி ஐயர் விஷயத்திலும் இந்த அதிசயம் நடந்திருக்கிறது.

நாலு வருஷத்துக்கு முன்னால் அவர்களுடைய பாட்டைக் கேட்கும்போது, 'ஆஹா! இப்பேர்ப்பட்ட சங்கீத சம்பத்து உள்ளவர்களுக்குக் குரலில் இனிமையுள் சுகபாவமும் இருந்தால் எவ்வளவு உயர்வாயிருக்கும்?' என்று பரிதாபமடைந்தோம்.

இப்போது, அவர்கள் இவருடைய சாரீரமும் எப்படி இனிமையும் சுகபாவமும் ஏறி, மிகமிக அபூர்வமான இடங்களில் எல்லாம் சிறுதும் தடுமாறாமல் சஞ்சரிக்கக் கூடியவையாயிருக்கின்றன என்பதைக் கண்டு அதிசயித்து மகிழ்கிறோம்.

ஜி.என்.பி.யின் சாரீரம் இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு கூட இவ்வளவு பதமடைந்து சுகபாவம் பெற்றிருக்கவில்லை. நாலிலே இரண்டு கச்சேரியில், "இன்று சாரீரம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை!" என்று ஏமாற்றத்துடன் முடிவு செய்ய வேண்டியதாயிருக்கும்.

ஜி.என்.பி.யின் சாரீரம் இரண்டு கச்சேரியைக் கெடுத்ததென்றால், மூன்றாவது கச்சேரியும் சுகப்படாமல் போனதற்கு ஜி.என்.பி.யின் பிரக்காயமான சங்கீதபாணி, காரணமாயிருந்தது.

பிரக்காய சங்கீதத்தில் ஒரு தொந்தரவு என்னவென்றால், குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட பிடிகளில் எதிர் பார்க்கும் சங்கதிகள் விழுந்தேயாக வேண்டும். அப்படி விழாமல் போனால் 'விசிறி'கள் உடனே 'இன்றைக்கு கச்சேரி சுகப்படவில்லை' என்று தீர்ப்பளித்துவிடுவார்கள்.

அதோடு, சாரீரமும் இடக்குச்செய்து எங்கேயாவது ஒரு இடத்தில் 'இங்கிலீஷ்' பேசிவிட்டால், கச்சேரி தொலைந்தது! அப்புறம், பாடகர் எவ்வளவுதான் 'கொடி' வித்தை செய்தாலும், கச்சேரி களை கட்டுவதில்லை.

ராஜாஜி அன்று சங்கீதத்தைப் பற்றிப் பொதுவாகச் சொன்னார்: 'டாங்கிகளையும் குண்டுகளையும் வைத்துக் கொண்டு நடத்தும் யுத்தத்தைக் காட்டிலும் இந்த சங்கீத யுத்தம் ரொம்பக் கடினமானது. அந்த ஆயுத யுத்தத்தில் ஒரு தடவை தோல்வியடைந்தால் இன்னொரு தடவை

ஜயிக்கலாம். இந்தச் சங்கீத யுத்தத்திலே ஒரு தடவை தவறிவிட்டால், போயே போச்சு!”

ராஜ்ஜி மேலே கூறியது, பிரக்கா பிராதான்யமான சங்கீத பாணிக்கு மிகவும் பொருந்துவதாகும்.

இந்த இடையூறுகளையெல்லாம் ஜி.என்.பி. கடந்து மேலே வந்துவிட்டார் என்பதை 4.8.44 ல் மயிலை சங்கீத சபையில் அவர் செய்த கச்சேரி நிரூபித்தது.

ஜி.என்.பி.யின் சாரீரமும் சங்கீத பாணியும் இப்போது அடைந்திருக்கும் மேன்மை, அன்று அவர் பைரவிராக ஆலாபனை செய்தபோது வெளியாயிற்று.

உண்மையான கர்நாடக சங்கீதம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோமோ, அதில் என்னென்ன அம்சங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறோமோ, அவ்வளவும் அந்த ஆலாபனத்தில் இருந்தன. பைரவி ராகத்தின் ஸ்வரூபத்தை அதில் பூரணமாகக் கண்டோம். நாபீ கமலத்திலிருந்து மேலோங்கி வந்த நாத கம்பீரத்தைக் கண்டோம். அதிசயமான லாகவத்தோடு ஆகாச வெளியில் இஷ்டப்படியெல்லாம் சஞ்சரித்து வந்த மனோ தர்மத்தைக் கண்டோம். சுருதியோடு கலந்து நின்ற கார்வையை ஆங்காங்கு கண்டோம். உசிதமான அளவு மணி உதிர்ப்பது பிரக்காக்களையும் கண்டோம்.

இவ்வளவுடன் ஜி.என்.பி.யின் சாரீரம் எவ்வளவு தூரம் பதமடைந்து எவ்வளவு விஸ்தாரமும் அடைந்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டு வியந்தோம்.

‘இப்போதெல்லாம் மூன்று ஸ்தாயிகளில் பாடுகிறவர்களே இல்லை’ என்று யாரோ ஒரு உபந்நியாசக வித்வான் சொன்னாரல்லவா? அதைப்பொய்ப்படுத்துவதற்

ஜி.என்.பி.யின் சாரீரமும் சங்கீத பாணியும்

177

காகவே செய்தது போல், ஜி.என்.பி. அன்று சில வேலைகளைச் செய்தார். பைரவி ராக ஆலாபணையில் தாரஸ்தாயி மத்திய மத்தில் நின்று அவர் சஞ்சரித்தபோது, சபையோர் 'ஹா ஹா' என்றார்கள்.

பிறகு, பஞ்சமத்துக்குப் போய்க் கார்வை கொடுத்து நின்றபோது 'ஹா ஹா ஹா' என்றார்கள். அத்துடன் ஜி.என்.பி. கீழே இறங்கினாரா? இல்லை! மேலே, தைவதத்துக்குப் போனார். எல்லோருக்கும் மூச்சு நின்று விடும்போல் ஆகிவிட்டது. இன்னும் மேலே சென்று அவர் நிஷாதத்தைப் பிடித்ததும் எல்லோருக்கும் மூச்சே நின்று போய்விட்டது! பாடகர் கீழே இறங்கிவந்த பிறகுதான் சபையோர் ஹாய்யாக மூச்சு விட்டார்கள்.

பாலக்காட்டு மணி எந்த வித்வானுக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசித்தாலும், கச்சேரி சிறப்பாகிவிடுகிறது என்பதில் இரகசியம் ஒன்றுமில்லை. என்றாலும், ஜி.என்.பி.யின் பாட்டுக்கும் மணியின் மிருதங்கத்துக்கும் விசேஷ பொருத்தம் இருக்கிறதென்பது உண்மையேயாகும். ஜி.என்.பி.யும் மணியும் சேரும் கச்சேரிகளில் பாட்டுக்கு மிருதங்கமும், மிருதங்கத்துக்குப் பாட்டும் ஒன்றுக் கொன்று சோபை அளிக்கின்றன. பாட்டும் பக்கவாத்தியமும் அவ்வளவு ஒற்றுமையாகச் சேர்வது மிகவும் அருமையென்றே சொல்லவேண்டும்.

அழகுக்கு அழகு செய்வதுபோல், ஸ்ரீ சௌடய்யாவின் கம்பீர பிடில் நாதமும் ஸ்ரீ வேணு நாயக்கரின் ஜிலுஜிலுப்பான கஞ்சிரா ஒலியும் மேற்படி கச்சேரியை நன்கு சிறப்பித்தன. ★

தின்போது ஒரு சமயம் ஒரு சுழட்டல் பூர்த்தியாவதற்குள் மூன்று தடவை கரகோஷம் வந்தது என்றால், ஆலாபனம் எவ்வளவு உயர்தரமாயிருந்திருக்குமென்று ஊகிக்கலாம். இடையிடையே கார்வை கொடுத்துக் கொண்டு மேலே படிப்படியாகச் சென்று, மேல் ஸ்தாயியில் வட்டமிட்டு நின்று, சங்கதிகளைப் பொழிந்து, கடைசியில் பஞ்சமத் தைத் தொடும்போது யாருக்கும் புளகாங்கிதம் உண்டாகாம லிருக்க முடியாது.

பல்லவிக்கு முன்னால் பாடிய ஒன்பது கீர்த்தனங் களில் ஐந்து தமிழர்; ஒன்று சமஸ்கிருதம்; மூன்று தெலுங்கு. பல்லவிக்குப் பிறகோ அநேகமாக எல்லாம் தமிழ்மயம். ஆனாலும், சபையோரின் உற்சாகத்தைப் பார்த்தபோது, "இப்படித் தமிழ்ப் பாட்டாயிருக்கிறதே!" என்று யாரும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. "யாமறிந்த மொழி களிலே" என்னும் பாரதியாரின் பாட்டைக் கச்சேரியின் கடைசி வரையில் தள்ளி வைப்பது பொறுக்காமல் சிலர் பல்லவி முடிந்ததுமே கேட்கத் தொடங்கினார்கள்!

பல்லவிக்குப் பிறகு பாடிய பாட்டுக்களில் "சின்னஞ் சிறு கிளியே" என்னும் கண்ணன் பாட்டு கமாசு ராகத்தில் கீத இன்பத்துக்கு எல்லையாக அமைந்தது. ஆனால், "ஆடு ராட்டே" பாடும்போது தான் சபையோரின் உற் சாகம் எல்லையையும் மீறியது! "மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!" "வந்தே மாதரம்" முதலிய கோஷங்கள் மண்டபம் நிறைய முழங்கி, இது சங்கீதக் கச்சேரியா, தேசியக் கூட்டமா என்ற சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணியது. "சுயராஜ்யம் வந்ததென்று ஆடு ராட்டே" என்று பாடியபோது, அரசியல் சுயராஜ்யம் இன்னும் வராது போனாலும், சங்கீத சுயராஜ்யம் வந்து விட்டதாகச் சபையோர் குதுகலப்பட்டதாகத் தோன்றியது!

ஸ்ரீ வரகூர் முத்துஸ்வாமி ஐயரின் பிடில் வாசிப்பில் பிரதானமான அம்சம் சுருதி சுத்தமும் இனிய ஓசையுமாகும். அந்த இரண்டும் அன்றையக் கச்சேரியிலும் அமைந்திருந்தன, மூர்த்தி சின்னதானாலும் கீர்த்தி பெரிது'' என்னும் பழமொழிக்கு உதாரணமாகிவிட்ட மிருதங்கம் டி.கே. மூர்த்தி யின் வாசிப்பில் ஜீவன் ததும்பிற்று. கோகலே மண்டபத்தில் மிருதங்கம் தனி ஆவர்த்தனத்துக்குச் சாதாரணமாக முடிவிலே கரகோஷம் பெறவது ரொம்ப சிரமம்; பாதியிலேயே கரகோஷம் ஆரம்பமாவது வழக்கம்! மூர்த்தி யின் தனி ஆவர்த்தனத்துக்கோ, ஒவ்வொரு தடவையும் கடைசியிலே கரகோஷம். மேலே இருந்து ஒருவர் ''பலே மணி!'' என்று கூச்சல் போட்டதில் அவ்வளவு தவறிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

இந்தக் கச்சேரியின்போது கோகலே மண்டபத்தில் எழுந்த ஜங்கார சுருதியும், சங்கீதாமிர்தமும் அங்கே இன்னும் பல தினங்களுக்குக் குமுறிக் கொண்டிருக்குமென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

(கல்கி, அக்டோபர் 1, 1942 இதழில் 'கர்நாடகம்' என்ற பெயரில் அமரர் கல்கி எழுதிய இசைவிமர்சனம்.)

பட்டம்மா பாட்டு

இவ்வாண்டு எண்பதாவது வயதில் அடியெடுத்து வைக்கிறார் டி.கே.பட்டம்மாள். அவர் பதினெட்டு வயது யுவதியாகப் பாடியபோது எழுதப்பட்ட கட்டுரை இது. கல்கி தீர்க்கதரிசனத்துடன் குறிப்பிட்டது போலவே டி.கே.பி ஹிருதய பாவ சங்கீதத்துக்குப் பெயர் பெற்றவராகி இசையுலகில் உன்னதமான நிலையை அடைந்திருக்கிறார்.

இந்த 1936-ம் வருஷத்தில் சங்கீத வானத்தில் ஒளி வீசும் புதிய நட்சத்திரம் ஸ்ரீமதி D.K. பட்டம்மாள். சென்னை யில் இவ்வருஷம் அடிக்கடி ஏதேனும் ஒரு சபையில் இவருடைய கச்சேரி நடந்துகொண்டிருந்தது. சமீபத்தில் மயிலாப்பூர் சங்கீத சபையிலும், கோகலே ஹாலிலும் இவர் செய்த கச்சேரிகள், இவ்வருஷ ஆரம்பத்தில் நமக்கு இவரைப் பற்றி ஏற்பட்ட நம்பிக்கையை மெய்ப்படுத்தின.

காங்கிரஸ் தலைவர் ஸ்ரீமான் எஸ்.சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கு சங்கீதத்தில் ரொம்ம்பக் 'கிறுக்கு' உண்டென்பது நேயர்கள் அறிந்ததே. சட்டசபையில் பக்கத்து ஆசனத்தில் படுத்திருந்தவரைப் பார்த்து 'ஏன் பள்ளிகொண்டீர், ஐயா!' என்று அவர் பாடத் தொடங்கியதாகக் கேள்வி. சங்கீதம் சம்பந்தமாகச் சில திட்டமான அபிப்பிராயங்கள் அவருக்கு உண்டு; அவைகளை அப்பட்டமாகப் போட்டு அவர் உடைத்தும் விடுவார்.

சென்ற வருஷக் கடைசியில் காங்கிரஸ் மண்டபத்தில் நடந்த சங்கீத விழாவின்போது ஒருநாள் அவர் 'ஸ்திரீகள்தான் பாடவேண்டும்; புருஷர்கள் பாடக்கூடாது; புருஷர்கள் பாட்டு சொல்லித்தான் கொடுக்கலாம்' என்றார்.

அதற்கு, ஸம்ஸ்கிருத சுலோகத்திலிருந்த ஆதாரமும் எடுத்துக்காட்டினார். ஸ்திரீ சாரீரத்தில் தான் இனிமை உண்டென்பது அவர் கருத்து.

இது ஒரு கட்சி. இதற்கு மாறான கட்சிக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் 'சிவ சிவா! ஸ்திரீகள் பாடுவதும் பாட்டா? வழுவழ குழகுழுவென்று இழுத்தால் பாட்டாகி விடுமா? தாளம் பேதாளந்தான்! தாளக்கட்டு இல்லாத பாட்டு என்ன பாட்டு?' என்பார்கள்.

இந்த இரண்டு கட்சிக்காரர்களும் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் பாட்டில் திருப்தியடைய இடமுண்டு. நலங்கிலும் ஊஞ்சலிலும் தவிர ஸ்திரீகள் பாட்டு என்று வாய் திறக்கக் கூடாது என்று சொல்பவர்கள்கூட, ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் பாடலாம் என்று ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

உயர்தர சங்கீதத்தில் செவிக்கு இன்பமும், மூளைக்கு உற்சாகமும், இருதயத்துக்கு உணர்ச்சியும் அளிக்கும் அம்சங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று பார்த்தோம். இந்த மூன்று முக்கிய அம்சங்களுக்கும் அஸ்திவாரம் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் பாட்டில் அமைந்திருக்கிறது.

சாரீரம் : இவருடைய சாரீரத்தில் இனிமையும் கம்பீரமும் கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். ஸ்திரீகளுக்குள் இத்தகைய சாரீரம் அமைவது மிகவும் துர்லபம்.

எது இனிமையான சாரீரம் என்பதைப் பற்றிக் கூட அபிப்பிராய பேதத்துக்கு இடமுண்டு என்று சொல்லியிருக்கிறேன். சிலருக்குக் கீச்சுக்குரல்தான் இனிமையான குரலாகத் தோன்றும்; வேறு சிலரோ கீச்சுக் குரலைக் கேட்டால் காதைப் பொத்திக் கொள்வார்கள். இரட்டை நாத சாரீரத்தில் தான் சிலர் பூரண சுகபாவத்தைக் காண்பார்கள்; வேறு சிலர் அதையே "மூக்கால் பாடுவது" என்பார்கள். அபிப்

பிராய பேதத்துக்கு இடமில்லாமல் எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய சாரீரம் சிலருக்குத் தான் உண்டு.

ஸ்திரீகளுக்குள் இன்னும் இது அருமை. உதாரணமாக, ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதியின் தாயார் ஸ்ரீமதிஜயம்மாள் அத்தகைய மேலான சாரீரத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்.

அதுபோலவே, அபிப்பிராய பேதத்துக்கு இடமின்றி எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய சாரீரம் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாளுடையது. கீச்சுக்குரல் இல்லாமல் சுகபாவம் உள்ளது. துரித காலத்தில் பிரீகாக்கள் போடுவதற்கும், சவுக்க காலத்தில் நின்று பாடுவதற்கும் ஏற்றதாய் அமைந்தது. பெரிய சபைகளில் கடைசி வரையில் கேட்கும்படியான கம்பீரமும் பொருந்தியது.

வித்தை : சுருதி, லயம் இரண்டிலும் அணுவளவு குறை சொல்வதற்கு இடமில்லாமலிருப்பது மட்டுமல்ல; ஸ்வரங்களைக் கையாளுவதிலும் தாள வித்தையிலும் இவரிடம் சில அபூர்வ வேலைப்பாடுகளைக் காண்கிறோம்.

இவர் ஸ்வரஜதிகள் பாடும்போது, ஸ்ரீமான் ராஜரத்தினத்தைப் போல், இனிமை குன்றாமல் வக்கிரமாக ஸ்வரங்களைச் சேர்க்கும் சக்தி வெளியாகிறது. நாலுகளைச் சவுக்கப்பல்லவி மூன்றாவது அட்சரத்தில் எடுத்து, அதை மூன்று காலங்களிலும் பாடுகிறார். சதுச்சீர நடையிலிருந்து திச்சீர நடைக்கும் திச்சீர நடையிலிருந்து சதுச்சீர நடைக்கும் மாறுகிறார். இது மிகவும் அபூர்வமான திறமை; காலஞ் சென்ற நாயனாப் பிள்ளை அவர்களினால் சமீபகாலத்தில் திறமையுடன் கையாளப்பட்டு அவருக்கு அழியாத புகழைத் தந்தது. உண்மையில் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள், தாள வித்தையைப் பொறுத்த வரையில் நாயனாப் பிள்ளையைப் பின்பற்றுகிறார் என்று சொல்லலாம்.

ஸ்ரீமதி பட்டம்மாளின் மற்றொரு விசேஷ திறமையையும் காண்கிறோம். உயர்தர வித்வான்களை அப்படியே பின் பற்றிப் பாடும் சக்தி அவரிடம் இருக்கிறது. ஸ்ரீமாண்கள் நாயனார்ப்பிள்ளை, அரியக்குடி இராமானுஜ அய்யங்கார், முசிரி சுப்பிரமணிய ஐயர், செம்மங்குடி சீனிவாச அய்யர். இவர்களிடம் நாம் ரொம்பவும் அனுபவித்திருக்கும் பாட்டுக்கள் சிலவற்றை இவர் போட்டோ பிடித்தது போல் பாடுகிறார். சுய ஞானம் இல்லாமல் வெறும் 'இமிடேஷன்' செய்வதாக மட்டுமிருந்தால் நமக்குச் சிரிப்புத்தான் உண்டாகும். அப்படியின்றி இவர் அந்தச் சரக்குகளையெல்லாம் தம்முடையதாகவே ஆக்கிக் கொண்டு அனுபவத்துடன் பாடுகிறபடியால், நமக்கு வியப்பும் உவகையும் உண்டாகின்றன. ஒவ்வொரு வித்வானிடத்தும் உள்ள நல்ல அம்சங்களையெல்லாம் ஏற்க வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்துக்கும் முயற்சிக்கும் அந்த 'போட்டோ' பாட்டுக்கள் அறிகுறியாகின்றன. மேற்கண்ட வித்வான்களுடைய பாணிகளெல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபட்டு நிற்பவை. அப்படி மாறுபட்ட வழிகளையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டு, பாடி வெற்றியடைவது ஓர் அதிசயமான திறமையென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஹிருதய பாவம் : பிரசித்த வித்வான்களில் கூட இரண்டொருவரிடந்தான் நாம் கண்டிருக்கும் இந்த அம்சத்தை இந்த யுவதியிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் இந்த அம்சமும் வருங்காலத்தில் இவருடைய பாட்டில் நன்கு பிரகாசிக்கும் என்று நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது. ஸாஹித்யத்தில் கவனம் செலுத்தி அக்ஷரங்களைச் சுத்தமாக உச்சரித்துப் பாடுகிறார். அவற்றின் பொருளையும் உணர்ந்து, சொற்களை இசையுடன் கலந்து பாடத் தொடங்கும்போது, உயர்தர சங்கீதத்தில் நாம் எதிர்பார்க்கும் எல்லா

அம்சங்களும், இவருடைய பாட்டில் பொருந்தி விளங்குவதைக் காண்போம்.

இளம் வயதிலேயே சங்கீத வித்தையில் பிரசித்தியடைபவர்களின் அபிவிருத்திக்கு ஒரு பெரிய தடை ஏற்படுவதுண்டு. அவர்களுக்கு அடிக்கடி கச்சேரிகள் கிடைக்கின்றன; பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அசாத்தியமாய்ப் புகழ்கிறார்கள். ஆகவே மற்ற சிறந்த வித்வான்களின் பாட்டுக்களைக் கேட்பதற்கு சந்தர்ப்பமும், ஊக்கமும் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய் விடுகின்றன. ஆகவே, ஓரிடத்திற்கு வந்ததும் அதற்கு மேல் அபிவிருத்தியடையாமலே நின்று விடுகிறார்கள். ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் விஷயத்தில் அப்படி ஏற்படக் கூடாதென்பது நம்முடைய கோரிக்கை. இதுவரையில் அத்தகைய தடை ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சென்ற ஒரு வருஷ காலத்தில் இவருடைய கச்சேரிகளில் சிறந்த அபிவிருத்தியைக் காண்கிறோம். "முன்னுராவணா" "சிவே பாஹிமாம்" "மானஸ குருகுஹ" "அக்ஷயலிங்க விபோ" முதலிய கீர்த்தனங்கள் வர வர மெருகு பெற்று வருகின்றன. கல்யாணி, தோடி, கரகரப்ரியா, ஜகன் மோஹினி, மலய மாருதம் முதலிய ராகங்களின் ஆலாபனமும் நாளுக்கு நாள் சிறப்படைந்து வருகிறது. புதிய கீர்த்தனங்களும், கற்றுப் பாடி வருகிறார். மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு கச்சேரிகளில் ஸ்ரீமான் கோடகவரய்யர் அவர்களின் "வாரணமுக" என்னும் ஹம்ஸத்வனி கீர்த்தனமும், "ஐயனே-எனை ஆட்கொள் மெய்யனே" என்னும் காம் போதி கீர்த்தனமும் மிகவும் நன்றாய் சோபித்தன. இப்படியே அபிவிருத்தியடைந்து வந்தால், சங்கீத உலகத்தில் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பதவியை அடைவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ★

கிட்டப்பா பிளேட்டு!

இல்லை, நேயர்களே! "கிட்டப்பா பிளேட்டு நன்றாயிருக்கிறது" என்று நான் சொல்லவரவில்லை. அப்படி நான் சொன்னால், "கிட்டப்பா பிளேட்டு நன்றாயிருக்கிறது என்று நீ யார் சொல்வதற்கு?" என்பதாகத் தமிழ் நாட்டில் லட்சம் பேர் சண்டைக்கு வருவார்கள். ஆகையால் நான் சொல்லவில்லை. யின் என்னவென்றால், "கிட்டப்பா பிளேட்டு நன்றாய்த் தானிருக்கிறது" என்று நீங்கள் சொல்வதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவ்வளவுதான்!

★★★

சாதாரணமாக, வயதானவர்களைப் பார்த்து நாம் அசூயைப்படவதில்லை. தங்களுடைய பால்யத்தில் நடந்தவைகளைப் பற்றி அவர்கள் பெருமையடித்துக் கொள்ளும்போதெல்லாம் நாம் மனதிற்குள் சிரிக்கிறோம். குப்புத் தாத்தா சொல்கிறார்: "ந்த நாளிலும் பிள்ளைகள் இருக்கிறீர்களே, பெண்டாட்டி என்றதும் பல்லை இளித்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு! அந்த நாளில் நாங்கள் அப்படி இருக்க மாட்டோம்; துளிக்கூடப் பயப்படவே மாட்டோம். வேணுமானால் கேளுங்கள்: எனக்கும் என் சம்சாரத்துக்கும் ஒரே நாளில் ஒரே முகூர்த்தத்தில் ஒரே பந்தலில் கல்யாணம் நடந்தது! அன்று சாயங்காலம் நலங்குவைத்தார்கள். 'மாப்பிள்ளை! உம் பெண்டாட்டியைக் குட்டினால் தான் இன்று உம்மை விடுவோம்' என்று பக்கத்திலிருந்த குட்டிகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன். கடைசியில் பொறுக்க முடியாமல் ரோஸம் வந்து விட்டது. ஒங்கி ஒரு குட்டுக் குட்டினேன் - பக்கத்திலிருந்த தோழிப் பெண் தலையில்!..."

இப்படியெல்லாம் குப்புத் தாத்தா தமது பால்ய லீலைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது நமக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது! "ஐயோ! கிழவருக்குப் பல்லுப் போய் விட்டது; இன்னும் சபலம் மட்டும் பேகாவில்லையே!" என்று பரிதாபப்படுகிறோம்.

ஆனால் கிழவர்கள் ஒரே ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பெருமை பேசும்போது மட்டும் நமக்குப் பொறாமையாயிருக்கிறது. "கும்பகோணத்தில் ஒரு தனிகர் வீட்டில் கல்யாணம் நடந்தது. முதல் நாள் சரபசாஸ்திரிகள் புல்லாங்குழல்; இரண்டாம் நாள் மகா வைத்தியநாதய்யர் கச்சேரி, திருக்கோடிக் காவல் கிருஷ்ணய்யர் பிடில்; மூன்றாம் நாள் தஞ்சாவூர் கிருஷ்ண பாகவதர் கதை. ஆகா! அமிர்தவர்ஷமாய்ப் பொழிந்தார்கள். இந்தக் காலத்திலும் பாடுகிறார்களே, பாட்டு!..." என்று இம்மாதிரி அந்த ஜாம்பவான்கள் பேசும்போது, அவர்களுடைய மண்டையை உடைத்து விடலாமாவென்று நமக்கு ஆத்திரம் வருகிறது.

அம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு, "இந்தப் போனகிராப் பொட்டி ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் கிளம்பியிருக்கக் கூடாதா? அந்த மகா வித்வான்களுடைய சங்கீதத்தைப் பிளேட்டிலாவது கேட்டு ஆனந்திக்கலாமே?" என்று தோன்றுவதுண்டு.

நமக்கெல்லாம் கிடைக்காத அந்த அதிர்ஷ்டம், நம்முடைய பின் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு உண்டு என்பதை நினைக்கும்போது அந்தப் பின் தலைமுறையினர் மீதும் எனக்குப் பொறாமை ஏற்படுகிறது. "யாரோ கிட்டப்பாவாமே! தேவகானமாய்ப் பொழிவானாமே? அது எப்படித்தான் இருந்திருக்குமோ?" என்று பிற்காலத்தவர்கள் ஏங்க வேண்டியதில்லை. திவ்யமாய்ப் பிளேட்டில் கேட்டு விடலாம் அந்த தேவகானத்தை!

ஸ்ரீராமன் எஸ்.ஜி. கிட்டப்பாவின் அபூர்வ சங்கீதத்தை இன்றைய தினம் நாம் பிளேட்டில் கேட்கக் கூடிய தாயிருப்பதை நினைக்கும்போதுதான், கிராமபோன் கருவியும் உபயோகமானதே என்பதை நாம் நன்குணர்கிறோம். தாமஸ் ஆல்வா எடிஸனை வாயார; மனமார வாழ்த்தவும் ஆசை உண்டாகிறது.

★★★

கிட்டப்பாவின் ஜீவிய தசையில் அவுரிடம் அபார பிரேமை கொண்டிருந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர். அவர்களில் என்னுடைய சிநேகிதர் ஒருவர் உண்டு. கிட்டப்பா காலஞ்சென்றதும் அவர் ஒரு சபதம் செய்தார். "கிட்டப்பா நாடகத்தைப் பார்த்த கண்ணால் இனிமேல் வேறு நாடகம் எதுவும் பார்ப்பதில்லை" என்று. அப்புறம் இந்த சபதத்தைக் கொஞ்சம் தளர்த்தி, "நாடகத் தொழிலாளிகளால் நடத்தப்படும் தமிழ் நாடகம் எதற்கும் போவதில்லை"யென்று தீர்மானித்து அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்.

அவருக்கு நான் சொன்னது: "காசிக்குப் போகிறவர்கள் ஏதாவது ஒரு கறியை விட்டுவிட வேண்டுமென்பதற்காகக் 'கொத்தவரங்காய்', 'பூவரசங்காய்', 'எட்டிக்காய்' இப்படி ஏதாவது ஒன்றை விட்டுவிடுகிறார்களே, அம்மாதிரியல்லவா இருக்கிறது. உங்கள் காரியம்? தமிழ் நாடகம் பார்க்காததினால் நீங்கள் அடையப் போகும் நஷ்டம் ஒன்றும் பிரமாதமில்லையே! உண்மையில், கிட்டப்பா வினிடம் உங்களுக்குள்ள அபிமானத்தைக் காட்ட வேண்டுமானால், சங்கீதக் கச்சேரி கேட்பதையல்லவா நிறுத்த வேண்டும்?" என்றேன்.

நான் சொன்னது போன்ற விரதம் கொள்ள அவருக்குத் தோன்றாததின் காரணம் என்னவென்று சுலபமாய் ஊகிக்கலாம். பெரும்பாலான ஜனங்களின் மனத்தில்,

“கிட்டப்பா ஒரு நாடகக்காரர்” என்ற ஞாபகந்தான் மேலோங்கியிருந்தது. ஸ்ரீமான் கிட்டப்பா சங்கீதத் துறையிலேயே முழுதும் ஈடுபட்டிருந்தாரானால், அவர் காலஞ்சென்ற போது, எத்தனையோ பேர் “கிட்டப்பாவின் சங்கீதத்தைக் கேட்ட காதல் இன்னொருவரின் சங்கீதத்தைக் கேட்பதில்லை” என்று விரதம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படி நேராமலிருந்தது சங்கீத சபைகளின் அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

★★★

கிட்டப்பாவின் சாரீர மேன்மையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மேல்ஸ்தாயியில் அநாயாஸமாக சஞ்சரிக்கும் சக்தியுடையது; பனிக் காலத்தில் காலை வேளையில் பவளமல்லிகைச் செடியிலிருந்து பனித்துளிகளும் புஷ்பங்களும் கலகலவென்று உதிர்வது போல் சங்கதிகளை உதிர்க்கும் இயல்பு வாய்ந்தது; கேட்போர் செவியையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே பரவசப்படுத்தும் மோஹன சக்தி பொருந்தியது. அந்த சாரீரம் இசைத் தட்டுக்கு எடுத்ததாயும் அமைந்தது இன்னும் விசேஷமாகும்.

கிட்டப்பா சிட்சைப்பட்டவரல்ல; அதாவது குருவினிடம் முறையாப் பாடம் படித்து சங்கீதம் பயின்றவரல்ல. பூர்வ ஜன்ம சுகிர்த்தத்தினால் - இசை வாணியின் அருள் விலாஸத்தினால் - சங்கீதம் தானே தேடி வந்து அவரை அடைந்தது. ஆகவே சாதாரண வித்வான்கள் போகத் துணியாத இடங்களுக்கெல்லாம் அவர் அநாயாஸமாகப் போவார். வித்வான்கள் பிரமித்து நிற்பார்கள்; “அம்மம்மா! இது நம்மாலாகாதது!” என்பார்கள். “இது சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதம்; அது யாரும் போகாத புது வழி; இங்கே எல்லை கடந்து போய் விட்டார்” என்றெல்லாம் பண்டிதர்கள் முணுமுணுக்கவும் செய்வார்கள். ஆனால் இலக்

கியத் துறையில் வரகவிகள் செய்யும் 'பிழை'களே பிற்காலத்தில் 'இலக்கண'மாகி விடுகின்றன. சங்கீதத்திலும், எத்தனையோ விவாதத்துக்கிடமான பிரச்சனைகளைப் பெரியோர்களின் 'பிரயோக'ங்களைக் கொண்டு தானே முடிவு கட்டுகிறார்கள்? ஸ்ரீமான் கிட்டப்பா சங்கீதத்து துறையிலேயே தனித்து ஈடுபட்டிருந்தால் அவருடைய 'பிரயோக'ங்களே பிற்காலத்தில் எடுத்துக் காட்டுகளாக ஆகியிருக்கும். இப்போது அவருடைய துணிச்சலைக் கண்டு மூக்கில் விரல் வைத்து ஆச்சரியப்படுவதுடன் நிற்கிறோம்.

இதையெல்லாம் விட முக்கியமாக, ஸ்ரீமான் கிட்டப்பா சங்கீதத்தின் ஜீவன் என்பதை இயற்கையறிவால் உணர்ந்தவர் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். அவர் பாட்டிலெல்லாம், ஸாஹித்யத்தின் வார்த்தைகளுடன் இசை கலந்திருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக,

“கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர் தருவே”

என்ற அருட்பாவை அவர் இசைத்தட்டில் பாடியிருப்பதைக் கேளுங்கள். பாவின் சொற்களும் இசையும் எப்படி ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து வருகின்றன? சொற்களை அப்படியே அந்தரத்தில் தொங்க விட்டு விட்டு, ராக விஸ்தாரத்தில் புகுந்து விடுகிறாரா, பாருங்கள்! கிடையாது. அங்கங்கே முக்கியமான சொற்களில் நின்று இசையமுதத்தைக் கலந்து பொழிகிறார். “கனியே!” “பூங்காற்றே!” “மணவாளா!” முதலிய சொற்களில், சொல்லின்பமும், பொருளின்பமும், இசையின்பமும் ரஸபாவத்துடன் கலந்து பெருகுகின்றன.

சங்கீதத்தின் இந்த முக்கியம்சத்தை நன்கு தெரிந்து கொள்வதற்கு, இந்த அம்சம் சிறிதேனும் இல்லாத இன்

னொரு இசைத் தட்டை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பெரிய வித்வான் - சாரீர சம்பத்தில் இணையற்றவர் - கொடுத்திருக்கும் "ஒருமையொடு" என்ற பிளேட்டைக் கேளுங்கள். ஒரே மூச்சில் மளமளவென்று வார்த்தைகளைக் கொட்டி 'டும்' என்று நிறுத்திவிட்டு, ராக விஸ்தாரத்தில் புகுந்து விடுகிறார். "பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும்" என்பதில்; "பொய்...." என்று நிறுத்தி ஒரு பிரீகா அடிக்கிறார். இன்னும், "பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும்," "மருவு பெண்ணாசையை மறக்க வேண்டும்" என்ற வாக்கியங்களில், இசையின் பாவம், "ஐயோ! பொய் பேசாமல் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதே!" "அடாடா! மருவு பெண்ணாசையை அநியாயமாய் மறக்க வேண்டியிருக்கிறதே!" என்று துயரப்படுவது போலிருக்கிறது.

விருத்தங்கள் பாடும்போது, சொற்களையும் ராகத்தையும் இசைத்துப் பாடினால், பாலில் சர்க்கரையைக் கலந்து சாப்பிடும் ருசி ஏற்படுகிறது. வார்த்தைகளை மடமடவென்று ஒப்பித்து விட்டு, ராக விஸ்தாரத்திற்குப் போதல், சர்க்கரையை முதலில் தின்றுவிட்டு அப்புறம் பால் குடிப்பது போல்தான். இன்னும் பார்க்கப் போனால், முதலில் சர்க்கரையைத் தின்றுவிட்டு, அப்புறம் சர்க்கரை போதா காப்பி குடிப்பது போல் என்றும் சொல்லலாம்!

★★★

ஸ்ரீமான் கிட்டப்பாவின் இசைத் தட்டுகளில், முக்கியமாக, ஸாஹித்யம் நன்றாயில்லாத காரணத்தினால் சிலவற்றைத் தள்ள வேண்டியதாயிற்று. பச்சை சிருங்காரப் பாட்டுகளையும், - சங்கீதம் நன்றாயிருந்த போதிலும் - நான் எடுக்கவில்லை, சிலவற்றை, சாரீரத்தில் சுகபாவம் குறைந்திருந்த காரணத்தினால் நீக்க வேண்டியிருந்தது. இதற்கு, ஒலிப்பதிவின் குறைபாடு காரணமாயிருக்கக் கூடும்.

கிட்டப்பா பிளேட்டு!

இத்தகைய காரணங்களினால் விலக்கியமை நீங்கலாக, பாக்கிப் பன்னிரண்டு பிளேட்டுகள் தேர்ந்தெடுத்தேன். அவை பின்வருமாறு:

- LBE 14, கீதார்த்தமு
- LBE 16, ஆண்டவன் தரிசனமே
- LBE 22, கிளிக் கண்ணி
- LBE 28, ஜீவசிந்தாமணியே
- LBE 31, சரவணபவா
- LBE 34, கோபிகள் கொஞ்சம் ரமணா
- LBE 42, ராகஸுதாரஸ
- LBE 46, கோடையிலே
- LBE 58, ஸோபில்லு ஸப்தஸ்வர
- LBE 62, பெரியோர் இருக்குமிடம்
- LBE 72, காண்டிபன் மைத்துனா
- LBE 73, நாளைப் போகாமல்

மேற்படி இசைத் தட்டுகளில் பெரும்பாலானவற்றில் பின்புறம் வேற பாட்டுக்களும் இருக்கின்றன. அவைகளும் அநேகமாக நல்ல பாட்டுக்களேயாகும். ★

ஸ்ரீமதி எம்.எல். வசந்தகுமாரியின் சங்கீதத் திருப்பணி

பழைய காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கு வில், அம்பு, வேல், ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டே யுத்தம் செய்தார்கள். தற்சமயம் வில், அம்பு, வேல், ஈட்டி முதலியவற்றை 'மியூஸியம்' என்னும் காட்சிச்சாலைகளிலே பார்க்கலாம். மற்றபடி அந்த ஆயுதங்கள் இந்தக் காலத்துப் போர்முறைகளுக்குப் பயன்படுவதில்லை.

இந்த நாளில் யுத்தங்களில் உபயோகப்படும் துப்பாக்கி, பீரங்கி, டாங்கி, வெடிகுண்டு, எரிகுண்டு, அணுகுண்டு ஆகியவை இன்னொரு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு எந்த நிலைமையில் இருக்கும் என்று நாம் ஊகிக்கலாம். ஏன்? அவை வில்லையும் அம்பையும் போலவே 'மியூஸிய'ங்களில் இடம் பெற்றுவிடும்! யுத்தமே ஒழிந்து போகும்; அல்லது யுத்தத்துக்கு வேறு புதிய ஆயுதங்கள் ஏற்பட்டுவிடும். இதைப்பற்றி யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை.

ஆனால் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம் முன்னோர்கள் பாடி மகிழ்ந்த சங்கராபரணம். காம்போதி முதலிய ராகங்களை இன்றைக்கும் நாம் பாடவும் கேட்டும் மகிழ்கிறோம். ஆயிரத்து முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் மகேந்திர பல்லவன் வகுத்த தாள வகைகளை இன்றைக்கும் நாம் கையாளுகிறோம். ஆயிரத்தைந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பரதமுனிவர் தொகுத்துச்

சேர்த்த பரத சாஸ்திர முறைப்படி நாட்டிய வித்தை இன்றைக்கும் பயிலப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

இன்னும் ஆயிரம் - இரண்டாயிரம் வருஷங்கள் சென்ற பிறகு கூட, இந்த ராகங்களை சந்ததிகள் பாடுவார்கள். இந்தத் தாளங்களையே கையாளுவார்கள். இதே பரத நாட்டியக்கலையை முறைப்படி பயின்று அரங்கமேடைகளிலே ஆடுவார்கள்.

இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் நமக்குப் புல்லரிக்கின்றது. ஒரு நாட்டின் மேன்மைக்கும் ஆனந்த வாழ்வுக்கும் எவ்வளவு முக்கியமான சாதனங்கள் கலைகள் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

ஆகையினாலேதான் சுதந்திரமடைந்திருக்கும் தேசங்களெல்லாம் அந்தந்த நாட்டுக்கலைகளைப் பாதுகாப்பதில் அவ்வளவு கவனம் செலுத்துகின்றன. ருஷியா முதலிய தேசங்களில் ஆயுதச்சாலைகளையும் தொழிற்சாலைகளையும் பெருக்குவதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே கலைகளை வளர்ப்பதில் சிரத்தை காட்டுகிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டின் புராதமான கலைச்செல்வங்களில் மிகச் சிறந்தது கர்நாடக சங்கீதமாகும். பரம்பரையாகத் தோன்றிய மகா வித்வான்கள் பலர் நம்முடைய சங்கீதக் கலையை அதன் தூய்மை குன்றாமல் பாதுகாத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அத்தகைய அருமையான திருப்பணியைச் செய்து வருகிறவர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீமதி எம்.எல். வசந்தகுமாரி.

★★★

சில தினங்களுக்கு முன்னால் நண்பர் ஒருவர் சமீபத்தில் வெளியான தமிழ் டாக்கிகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். 'இந்த வருஷத்தில் திரையிடப்பட்ட தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தமிழ்ப்படங்களில் பல நன்றாய் ஓடவில்லை. சில தமிழ்ப்படங்கள் வஸந்தகுமாரியின் பாட்டினால் ஓடின!" என்று சொன்னார். 'அப்படியா சமாசாரம்? வஸந்த குமாரியின் பாட்டைக் கண்டு அந்தத் தமிழ்ப்படங்களுக்கு அவ்வளவு பயம் ஏன்? எதற்காக ஓடவேண்டும்? ' என்று கேட்டேன். 'நல்ல சங்கீதத்துக்கும் நம் தமிழ்ப்படங்களுக்கும் அவ்வளவாக ஒத்துக் கொள்ளாததுதானே? ஆகையால் வஸந்த குமாரியின் சங்கீதம் நன்றாயிருப்பதுதான் அவை ஓடுவதற்குக் காரணம்!' என்று சொன்னார். இத்துடன் அந்த சிலேடைப் பேச்சு முடிந்தது.

சங்கீத உலகில் ஸ்ரீமதி எம்.எல். வஸந்தகுமாரியின் புகழ் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்த வருகிறதென்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. நல்ல இடத்தில், நல்ல சூழ்நிலையில், அந்த நல்ல சங்கீதத்தைக் கேட்கவேண்டும் என்று கொண்ட விருப்பம் இம்மாதம் 11-ந் தேதி தியாகராஜர் வாணி மகால் மண்டபத்தில் நிறைவேறியது. சென்னை நகரத்திலுள்ள சங்கீத சபைகளுக்குள்ளே செளக்யமாக உட்கார்ந்து சங்கீதம் கேட்கக்கூடிய சங்கீத மண்டபம் எது என்று கேட்டால், தற்சமயம் தியாகராஜ நகர் 'வாணி மகால்' மண்டபந்தான் என்று சொல்லவேண்டும். சபையில் எங்கிருந்து பார்க்காலும் அரங்கமேடை சமீபகமாகக் காணப்படுகிறது. ஆடுகிறவர்களையும் பாடுகிறவர்களையும் எல்லாரும் பார்க்கமுடிகிறது. ஆசனங்கள் நல்லமுறையில் போட்டிருக்கிறார்கள். நடுவிலே பிரம்மாண்டமான தூண்கள் நின்று மறைக்கவில்லை. கச்சேரி ஆரம்பித்ததும் பளிச்சென்று மேளங் கட்டிவிடுகிறது. பாட்டுக்கேட்க வருகிற ரஸிகர்களும் உண்மையாகவே பாட்டைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறார்கள். எனவே, நல்ல சங்கீதம் கேட்கத்தக்க சூழ்நிலை அமைகிறது.

தமிழிசைச் சங்கத்தார், ஒரு நல்ல சங்கீத மண்டபம் கட்டப்போவதாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தப் பயமுறுத்தலை நிறைவேற்றும் போது ஒருவேளை 'வாணி மகாலை' விட நல்ல சங்கீத மண்டபம் சென்னையில் ஏற்படக்கூடும்.

பல வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஸ்ரீமதி எம்.எல். வசந்த குமாரி தம் தாயார் ஸ்ரீமதி லலிதாங்கியுடன் சேர்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது 'இந்தப் பெண் சங்கீத உலகில் உன்னத ஸ்தானத்தை அடையப்போகிறாள்' என்று நான் ஜோசியம் சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொல்வது சிலசமயம் விபரீதமான பலனைத் தருகிறது. நாலுபேர் 'இந்தக் குழந்தையின் பாட்டு நன்றாயிருக்கிறது; முன்னுக்கு வரும் அறிகுறிகள் இருக்கின்றன' என்று சொல்லிவிட்டால், பெற்றோர்களுக்கு உடனே உற்சாகம் பெருகிவிடுகிறது. அப்போதே குழந்தை கச்சேரி செய்ய ஆரம்பித்து உலகத்தையே வளைத்துக் கட்டிவிடவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்கள். சங்கீத வித்தையை முறைப்படி பயிலவதற்கு ஊக்கமோ அவகாசமோ இருப்பதில்லை. கர்நாடக சங்கீதம் அபூர்வமான கலை; அதை அடைவதற்குக் கடளவுள் அருள்வேண்டும்; அதோடு நீடித்த பிரயத்தனமும் வேண்டும். பிரயத்தனம் குறைந்துவிடுவதால் 'முன்னுக்கு வரக்கூடிய' குழந்தைகளின் சங்கீதமும் முன்னுக்கு வராமல் 'அமெச்சூர் ரேடியோ சங்கீதமாகப் பின்னாலேயே நின்று விடுகிறது.

ஸ்ரீமதி எம்.எல். வசந்தகுமாரியின் சங்கீத வித்தை அந்த அபாயங்களையெல்லாம் தாண்டி நிலையான மேன்மையை அடைந்துவிட்டதைக் குறித்து மிகவும் மகிழ்கிறேன். 'கர்நாடக சங்கீத உலகத்தில் பழைய பரம்பரையில் வந்த பெரிய வித்வான்களுடன் சேர்த்துச் சொல்லக்கூடிய

யாரும் இந்தப் பத்து வருஷத்தில் வெளிவந்து பிரகாசிக்கவில்லையே'' என்ற கவலை ஸ்ரீமதி. வஸந்தகுமாரியின் சங்கீத கச்சேரியைக் கேட்டதினால் ஓரளவு நீங்கிவிட்டது.

★★★

அப்பழுக்குச் சொல்ல முடியாத கர்நடாக சுத்தமான வழிகளை அனுசரித்து ஸ்ரீமதி வஸந்தகுமாரி பாடுகிறார். அவருடைய குரல் சுருதியோடு சேர்ந்து குழைந்து இழைகிறது. கணீரென்று விழுகின்றன. ராகபாவம் கெடாதபடி பிரக்காக்களை ஜிலுஜிலுப்புடன் பொழியும் ஆற்றல் படைத்திருக்கிறார். ராகங்களை அதனதன் உருவம் நன்கு புலப்படும்படியாக ஜீவஸ்ரவங்களில் நின்று அபூர்வ சஞ்சாரங்களுடன் விஸ்தாரமாக ஆலாபனம் செய்யக்கூடியவராயிருக்கிறார். ஸாஹித்யங்களை அக்ஷர சுத்தமாக உச்சரிக்கிறார். சவுக்க காலத்தில் சங்கீத வித்தைத் திறமை வெளியாகும்படி பாடக்கூடிய பெரிய கீர்த்தனங்களையும், கச்சேரிகளை கூட்டும் பொருட்டு விறுவிறுப்பாகப் பாடவேண்டிய மத்தியம கால கிருதிகளையும் உசிதமாகப் பொறுக்கிக் கச்சேரி பந்தாவை அமைக்கிறார். லயம் சுத்தமாயிருக்கிறது. ஸ்வரம் பாடும் முறை கச்சிதமாயிருக்கிறது. இவ்வளவு நல்ல அம்சங்களும் சேர்ந்திருக்கும்போது, ஸ்ரீமதி வஸந்தகுமாரியின் சங்கீத கச்சேரி முதல் தரமாக அமைவது பற்றி வியப்பு ஒன்றும் இல்லையல்லவா?

ஸ்ரீமதி வஸந்த குமாரியின் சாரீரத்தில் போதிய அளவு 'காத்திரம்' இன்னும் ஏற்படவில்லை. பாடும் முறையில் இன்னும் போதுமான அழுத்தம் உண்டாகவில்லை. பொதுவாக எல்லா அம்சங்களிலும் 'மெருகு' ஏறுவதற்கு மேலும் இடமிருக்கிறது. ஆனால் சரியான இலட்சியத்தை நோக்கிச் சரியான பாதையில் போகத் தொடங்கிவிட்டபடி.

யால் ஸ்ரீமதி வசந்தகுமாரியின் சங்கீதம் மேலும் மேலும் உயர்வை அடையும் என்பது நிச்சயம்.

ஸ்ரீமதி வசந்தகுமாரி அன்று ஆலாபனம் செய்த ராகங்களில் தோடி, பைரவி, காம்போதி, ஹிம்மேந்திர மத்தியம ராகங்களைக் குறிப்பிடவேண்டும். காம்போதி ஆலாபனத்தில் கையாண்ட சஞ்சாரங்கள் அபூர்வமாயிருந்த தோடு செவிக்கு இனிமையாகும் இருந்தன. சம்மேந்திர மத்தியமத்தைப் பிரதான ராகமாக எடுத்து அதை எவ்வளவு விரிவாகவும் ரஞ்சகமாகவும் பாடலாம் என்பதைக் காட்டினார். 'பாரமுக மேல' 'இவனாரோ அறியேனே' 'நெனருஞ் சினானு' என்னும் கீர்த்தனங்கள் எடுப்பாகவும் அழகாகவும் அழகாகவும் இருந்தன. இதர உருப்படிகளில் 'தேஷ்' ராகத்தில் 'சுட்டும் விழிச் சுடர்தான்' என்னும் பாரதியார் கீதம் செவிக்கு இன்பமளித்து மனதையும் கவர்ந்தது. 'குனிந்த புருவமும்' என்னும் அப்பர் சுவாமிகளின் பாசுரத்தை நாத நாமக்கிரியை, செஞ்சுருட்டி முதலிய மத்தியம சுருதி ராகங்களிலேயே கர்ணாமிர்மதமாகப் பாடினார்.

தமிழ்நாட்டில் தற்போது ரஸிகர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கும் வயலின் வித்வான்களில் ஸ்ரீ.ஆர்.எஸ். கோபால கிருஷ்ணன் ஒருவர். நல்ல பாணியும் சிறந்த வித்வத்தும் உடையவர். சிலசமயம் அவர் வாசிப்பில் வேண்டுமென்று செய்யும் கோணல்கள் நிகழ்வதுண்டு. இந்தக் கச்சேரியில் அப்படி ஒன்றுமில்லாமல் சுத்தமான பாணியில் வாசித்துப் பல்லவி ஸ்வரப் பிரஸ்தாரத்தில் சபையோரின் கரகோஷத்தையும் பெற்றார். ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ணன் வயலின் வாத்தியத்தில் நல்ல உயர்வை அடைவார் என்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி ராவ் மிருதங்கமும், ஸ்ரீ வில்வாத்ரி ஐயர் கடமும் 'பொடி பொடி'த்துத் தள்ளி விட்டார்கள்.

கச்சேரியின் முடிவில் பாடகி மத்தியமாவதி ராகத்தில் 'வாழிய செந்தமிழ்' பாடிக்கொண்டிருந்தபோது, யாரோ ஒருவர் (சபை நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்தவராக யிருக்கவேண்டும்). அவசரமாக மேடை மீது வந்தார். ஒலிபெருக்கிக் கம்பத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பக்கவாட்டில் ஓடினார். பாடகியின் வாழ்த்துப் பாடல் முடிவதற்குள்ளே, திரை மறைவிலிருந்து 'ஜன கண மன' என்னும் தேசியகீதம் பயங்கரக் கூச்சலாக வெளிவந்தது. அதை டாக்டர் டாகூரின் ஆவி கேட்டிருந்தால் 'என் பாட்டை ஏன் இப்படிக் கோரமாக்கி வதை செய்கிறீர்கள்!' என்று அலறியிருக்கக்கூடும். டாக்டர் டாகூர்மீது அந்த மனிதருக்கு என்ன கோபமோ தெரியவில்லை. என்ன கோபமாயிருந்த போதிலும் 'வாழிய செந்தமிழ்' முடிந்த பிறகு காட்டி யிருக்கக்கூடாதோ? சபை நிர்வாகிகள் தயவு செய்து கவனிக்க வேண்டும். ★

கஸ்கியபின் சிறந்த கட்டுரைகள்

